

เสาหลัก

ห้าประการของโปรเตสแตนต์

The Five Pillars of the Protestant Faith

พระคัมภีร์ | พระคุณ | ความเชื่อ
พระคริสต์ | พระสิริแด่พระเจ้า

เสาหลัก

ห้าประการของโปรเตสแตนต์

The Five Pillars of the Protestant Faith

พระคัมภีร์ | พระคุณ | ความเชื่อ
พระคริสต์ | พระสิริแด่พระเจ้า

เสาหลักห้าประการของโปรเตสแตนต์

The Five Pillars of the Protestant Faith

สงวนลิขสิทธิ์

2026 สมาคมพระคริสตธรรมไทย ใช้โดยได้รับอนุญาต

2017 คณะกรรมการประสานงานคริสตจักรโปรเตสแตนต์แห่งประเทศไทย

ข้อพระคัมภีร์ พระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับมาตรฐาน (เว้นแต่จะไดระบุเป็นอย่างอื่น)

พิมพ์ครั้งที่ 1

มิถุนายน 2026

TBS 2026-2M

ISBN 978-616-339-222-0

จัดพิมพ์ และเผยแพร่โดย

สมาคมพระคริสตธรรมไทย

319/52-55 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์ 0-2279-8341 อีเมล : tbs@thaibible.or.th

www.thai.bible

สารบัญ

บทนำ เสาหลักห้าประการของโปรเตสแตนต์	5
ศาสตราจารย์ ดร.รุ่ง เรืองสันต์อาจิณ	
1. เสาหลักห้าประการของโปรเตสแตนต์คืออะไร	7
ศาสตราจารย์ คาร์ล ดาห์ลเฟรด (Karl Dahlfred)	
2. พระคัมภีร์เท่านั้น (โซลา สคริปทูรา)	17
ศาสตราจารย์ ดร.เสรี หล่อกลิ่นภัย	
3. พระคุณเท่านั้น (โซลา กราเทีย)	28
ศาสตราจารย์ ดร.นที ตันจันทรพงศ์	
4. ความเชื่อเท่านั้น (โซลา ฟีเด)	48
ศาสตราจารย์ ดร.นที ตันจันทรพงศ์	
5. พระคริสต์เท่านั้น (โซลัส คริสตัส)	65
ดร.ชัยวัฒน์ ชาวเมืองแมน	
6. พระสิริจะมีแต่พระเจ้าผู้เดียว (โซลี เดโอ กลอเรีย)	74
ศาสตราจารย์ คาร์ล ดาห์ลเฟรด (Karl Dahlfred)	
บทสรุป	87
ศาสตราจารย์ ดร.รุ่ง เรืองสันต์อาจิณ	

บทนำ

เสาหลักห้าประการของโปรเตสแตนต์

ศาสตราจารย์ ดร. รุ่ง เรืองสันต์อาจิณ

ความเชื่อของเรามีหลัก หลักช่วยเราไม่ให้เอนเอียง ไม่ให้ออกนอกกลุ่มนอกทาง ถ้าเมื่อใดออกนอกกลุ่มนอกทางไป ก็จะทำให้ความเชื่อผิดเพี้ยน ผิดรูป กลายเป็นสิ่งอื่นไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ความเชื่อเป็นแกนกลาง สิ่งอื่นๆ เช่น พิธีกรรม แนวปฏิบัติทางศาสนา วิธีการดำเนินชีวิต ตลอดจนความคิด ค่านิยม โลกทัศน์ ชีวทัศน์ ล้วนแต่ต้องยึดแกนนี้เอาไว้ จึงจะดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคง หลักหรือแกนจึงเป็นสิ่งที่จะขาดเสียมิได้

ธรรมชาติอย่างหนึ่งที่เราพบในโลกมนุษย์คือ การผิดเพี้ยน หรือการออกนอกกลุ่มนอกทาง มักจะเกิดขึ้นตามกาลเวลาที่เปลี่ยนไป แต่เราก็ไม่ควรปล่อยปละละเลยด้วยเหตุผลว่านี่เป็นการเปลี่ยนแปลงตามกฎของธรรมชาติหรือของมนุษยชาติ สิ่งที่เราต้องทำคือ เราต้องหันกลับปรับเข้าสู่หลักดั้งเดิม ด้วยการทบทวนและพิเคราะห์เสาะหาแก่นแท้แห่งคำสอน เพื่อตอบคำถามว่าเราคือใคร และเราเชื่อศรัทธาในอะไร

จากวันที่นักปฏิรูปศาสนา มาร์ติน ลูเทอร์ (Martin Luther) ได้ทำการปฏิรูปคริสต์ศาสนาเมื่อห้าร้อยปีก่อน บัดนี้อาจถึงเวลาแล้วที่เราต้องนั่งลงถามหาแก่นและหลักแห่งคำสอนของเรา เพื่อความเชื่อของเราจะตั้งอยู่บนฐานที่มั่นคง และหวังว่าความเชื่อของเราจะสามารถทนทานต่อกาลเวลาที่เปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะเป็นวิทยาการมากมายที่ถาโถมเข้ามา ค่านิยมที่ผันแปรอย่างไม่เคยหยุดนิ่ง การทำลายจากวัตถุนิยม โลกาวัดันที่เปลี่ยนแปลงคนไปทั้งชีวทัศน์และโลกทัศน์ ล้วนมีอาจทำให้ความเชื่อของเราเอนเอียงไปตามแรงกระแทกจากสิ่งเหล่านั้น ถ้าเพียงแต่เราจะรู้จักและยึดมั่นในแก่นแท้แห่งความเชื่อของเราอย่างมั่นคง

บทความต่างๆ ในหนังสือเล่มนี้มุ่งอธิบายให้ชัดเจนว่าความเชื่อหลักของโปรเตสแตนต์คืออะไร แท้จริงตลอดเวลาที่ผ่านมา เราไม่เคยปลอดจากการท้าทายอันมีต่อความเชื่อที่บรรพบุรุษของเรายึดถือเลย แต่ทว่า ตราบใดที่เรายังมี “หลัก” และยึด “หลัก” เหล่านั้นไว้ให้แน่นแฟ้น เราก็สามารถจะอ้างความเชื่อและรักษาคำสอนที่ถูกต้องเอาไว้ได้อย่างมั่นคง

คณะกรรมการศาสนศาสตร์ภายใต้คณะกรรมการประสานงานคริสตจักรโปรเตสแตนต์แห่งประเทศไทย ได้จัดทำหนังสือเล่มนี้ขึ้น ก็เพื่อให้คริสตชนไทยสามารถรับรู้ หรือทบทวน “หลัก” หรือแก่นสารแห่งความเชื่อของตนเอง เพราะผู้ที่ปกป้องความเชื่อไม่ใช่ นักศาสนศาสตร์ หรือศิษยาภิบาลเท่านั้น แต่คือคริสตชนทุกคน ยิ่งไปกว่านั้น ความเชื่อควรเป็นสมบัติส่วนรวมที่คริสตชนทุกคนร่วมเป็นเจ้าของ มิใช่เป็นของคนกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดโดยเฉพาะ **IBS**

เสาหลักห้าประการของโปรเตสแตนต์คืออะไร

ศาสตราจารย์ คาร์ล ดาห์ลเฟรด (Karl Dahlfred)

ครั้งหนึ่งมีคริสเตียนคนหนึ่งขึ้นเครื่องบิน ขณะเดินทางเขามีโอกาสพูดคุยกับเพื่อนผู้โดยสารที่นั่งข้างๆ ทั้งสองคุยกันไปมาในเรื่องต่างๆ จนเมื่อเพื่อนผู้โดยสารคนนั้นทราบว่าผู้ที่ตนคุยด้วยเป็นคริสเตียน จึงตั้งคำถามในเรื่องที่รู้สึกสับสนมานานว่า “คริสเตียนคาทอลิก และแบปติสต์ แตกต่างกันอย่างไร?” คำถามบ่งว่าเขารู้ว่าสามคำนี้หมายถึงคนที่นับถือคริสต์ แต่ยังไม่เข้าใจความหมายที่แน่ชัดของแต่ละคำ ปัจจุบันหลายคนก็รู้สึกสับสนเช่นนี้เกี่ยวกับศาสนาคริสต์ ไม่ว่าจะเป็นคนทั่วไปหรือคนในคริสตจักรเอง คริสเตียนบางคนอาจรู้ว่าคริสตจักรของตนอยู่ในนิกายโปรเตสแตนต์ แต่ยังไม่แน่ใจว่าโปรเตสแตนต์คืออะไร พวกเขาอาจรู้ว่าโปรเตสแตนต์ไม่เหมือนกับคาทอลิกเพราะไม่มีพระสันตะปาปา แต่ก็ยังให้คำนิยามที่ชัดเจนไม่ได้ว่าแล้วโปรเตสแตนต์คืออะไร

เมื่อ 500 ปีที่แล้ว การปฏิรูปศาสนาในทวีปยุโรปได้ส่งผลให้คริสต์ศาสนจักรตะวันตกแตกเป็นสองนิกายใหญ่ๆ คือ นิกายโปรเตสแตนต์ และนิกายคาทอลิก ต่อมาพวกโปรเตสแตนต์ได้แบ่งออกเป็นสายต่างๆ ซึ่งเชื่อและปฏิบัติไม่เหมือนกันในบางข้อ จนมีคนบอกว่าพวกโปรเตสแตนต์ไม่มีแก่นแท้ทางความเชื่อเลย คำกล่าวหานี้เป็นความจริงหรือไม่? มีอะไรใหม่ที่เป็นแก่นแท้ทางความเชื่อของพวกโปรเตสแตนต์? มีความเชื่อและข้อปฏิบัติอะไรบ้างหรือไม่ที่ชาวโปรเตสแตนต์จากกลุ่มต่างๆ ยึดถือและทำให้พวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกัน? หลายปีมาแล้วมีผู้นำคริสตจักรและนักศาสนศาสตร์หลายคนได้ยกเรื่อง “เสาหลักห้าประการ” (Five Solas) เป็นเครื่องมืออธิบายว่าแก่นแท้ทางความเชื่อของโปรเตสแตนต์คืออะไร ในหนังสือเล่มนี้ ท่านผู้อ่านจะได้เรียนรู้ว่าเสาหลักห้าประการนั้นคืออะไรและมีประโยชน์อย่างไรต่อการช่วยให้เข้าใจความเชื่อหลักของคริสเตียนและความเป็นโปรเตสแตนต์

ยุคการปฏิรูปคริสต์ศาสนา (ค.ศ. 1517 ถึงคริสต์ศตวรรษที่ 17) เป็นเวลาแห่งการฟื้นฟูแก่นแท้ของศาสนาคริสต์ที่ถูกกลืนไปในตอนปลายสมัยกลาง ถ้าพวกเราในปัจจุบันเข้าใจเรื่องเสาหลักห้าประการ เราก็จะเข้าใจพระกิตติคุณที่พวกโปรเตสแตนต์รุ่นแรกได้ฟื้นฟูและทุ่มเทรักษาไว้เพื่อคนรุ่นหลัง พระกิตติคุณคือความจริงเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ที่พวกเราต้องรักษาไว้ มิฉะนั้นก็อาจจะถูกกลืนไปอีกครั้งหนึ่ง เหมือนที่เคยถูกกลืนมาแล้วในตอนปลายของสมัยกลาง

นักปฏิรูปศาสนารุ่นแรกไม่ได้ต้องการจะสรรค์สร้างทฤษฎีใหม่ๆ แต่ปรารถนาจะฟื้นฟูความจริงของศาสนาคริสต์ที่เหล่าอัครทูตและคริสตจักรยุคแรกเชื่อถือ ซึ่งความจริงนั้นได้ถูกบิดเบือนและสืบล้มไปหลังจากสมัยของเหล่าอัครทูต พวกนักปฏิรูปรุ่นแรกจึงสอนและเน้นหลักข้อเชื่อบางข้อที่เราสรุปได้เป็นห้าประการ

หลักข้อเชื่อห้าประการอันเป็นเสมือนเสาหลักนี้เริ่มต้นด้วยคำว่า *โซลา (Sola)* หรือ คำละตินที่ใกล้เคียงกัน ได้แก่

1. พระคัมภีร์เท่านั้น หรือ โซลา สคริปทูรา (Sola Scriptura)
2. พระคุณเท่านั้น หรือ โซลา กราเทีย (Sola Gratia)
3. ความเชื่อเท่านั้น หรือ โซลา ฟิเด (Sola Fide)
4. พระคริสต์เท่านั้น หรือ โซลัส คริสตัส (Solus Christus)
5. พระสิริจะมีแต่พระเจ้าผู้เดียว หรือ โซลี เดโอ กลอริอา (Soli Deo Gloria)

ในบทนี้เราจะทำความเข้าใจเกี่ยวกับความเป็นมาในเบื้องต้นของเสาหลักห้าประการ จากนั้นในบทต่อไป เราจะได้พบคำอธิบายความหมายของเสาหลักแต่ละประการและความสำคัญของเสาหลักเหล่านี้ต่อคริสตจักรไทยในปัจจุบัน

“โซลา” แปลว่า “เท่านั้น”

“โซลาห้าประการ” (The Five Solas) เป็นคำที่นักศาสนศาสตร์คุ้นเคยดี แต่คนทั่วไปอาจไม่รู้จัก หลักข้อเชื่อห้าประการนี้เขียนเป็นภาษาละติน เพราะละตินเป็นภาษากลางที่บรรดาผู้นำคริสเตียน นักวิชาการ และนักการเมืองในยุคการปฏิรูปคริสต์ศาสนา ใช้กัน เหมือนที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่คนในยุคปัจจุบันมักจะใช้สื่อสารกันที่ต่างประเทศ ในสมัยนั้นผู้นำคริสเตียนอาจเทศนาและสั่งสอนในคริสตจักรของตนเองเป็นภาษาท้องถิ่น แต่เมื่ออยากสื่อสารในวงกว้างรวมถึงที่ต่างประเทศ พวกเขาก็จะใช้

ภาษาละติน ในยุคการปฏิรูปศาสนาภาษาละตินจึงมีบทบาทในทวีปยุโรปคล้ายๆ กับภาษาอังกฤษในโลกปัจจุบัน

เนื่องจากภาษาละตินเป็นภาษากลางของโลกตะวันตกมานานกว่า 1,000 ปี จึงมีหนังสือศาสนศาสตร์ตลอดจนถึงนักศาสนศาสตร์ทั่วไปจำนวนไม่น้อยที่ยังคงใช้คำภาษาละตินเพื่ออธิบายความเชื่อคริสเตียน หากคริสเตียนไทยมีความเข้าใจเกี่ยวกับโซลาห์ประการนี้ เราก็จะสามารถคุยเรื่องนี้กับคริสเตียนในต่างประเทศอย่างรู้เรื่อง และถ้าเราเรียนรู้คำละตินที่พบบ่อยสักบางคำ ความรู้นี้ก็จะเป็นประโยชน์ในการคุยเรื่องพระคัมภีร์และศาสนศาสตร์กับคริสเตียนชาวต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม การเข้าใจสาระสำคัญที่คำละตินเหล่านี้กล่าวถึง ก็สำคัญกว่าการเรียนรู้ภาษาละตินมากทีเดียว

ที่มาของเสาหลักห้าประการ

ในสมัยกลางมีคำสอนผิดเพี้ยนหลายอย่างถูกเพิ่มเข้าไปในคำสอนและการนมัสการของคริสตจักร พวกนักปฏิรูปปรารถนาที่จะตัดคำสอนและการนมัสการที่ผิดเพี้ยนเหล่านั้นทิ้ง เพื่อปูทางสู่การฟื้นฟูพระกิตติคุณที่เที่ยงแท้แห่งพระคัมภีร์ใหม่ที่คริสตจักรยุคแรกยึดถือให้รุ่งเรืองขึ้นอีกครั้งหนึ่ง บ่อยครั้งพวกนักปฏิรูปจึงใช้คำว่า “โซลา” (หรือ “เท่านั้น”) เพื่อเน้นความเชื่อแท้จริงที่มาจากพระคัมภีร์เท่านั้น พวกเขาอยากให้การนมัสการของคริสตจักรบริสุทธิ์และปราศจากคำสอนนอกพระคัมภีร์ที่ถูกเพิ่มเข้าไปในสมัยกลาง คำสอนที่ถูกเพิ่มเข้าไปเหล่านั้นเป็นคำสอนผิดซึ่งบิดเบือนความเชื่อที่พระเยซูและเหล่าอัครทูตเคยสอน พวกนักปฏิรูปต้องการให้ความเชื่อและคำสอนของคริสตจักรมาจากพระคัมภีร์เท่านั้น ไม่ใช่คำสอนอย่างอื่นๆ ที่เป็นความคิดเห็นหรือทฤษฎีของมนุษย์

ในยุคการปฏิรูป ไม่มีใครลงมือเขียนรายการเสาหลักห้าประการแบบที่เรามีในปัจจุบัน รายการที่ระบุเสาหลักครบทั้งห้าประการเกิดขึ้นหลังยุคปฏิรูปหลายปี เมื่อก่อนบางคนอธิบายความเชื่อของนักปฏิรูปโดยกล่าวถึงเสาหลักเพียงสี่ประการ หรือสามประการ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเสาหลักทั้งห้าจะไม่ได้ถูกรวบรวมเป็นรายการเดียวกันในช่วงต้นๆ แต่พวกนักปฏิรูปรุ่นแรกล้วนยึดถือเสาหลักทั้งห้าประการนี้อย่างแน่นอน บางครั้งพวกเขาอาจใช้คำพูดที่เริ่มด้วยคำว่า “โซลา” อย่างที่เราใช้ในปัจจุบัน แต่บางครั้งพวกเขาก็เขียนและสอนหลักความเชื่อที่สอดคล้องกับเสาหลักเหล่านั้นแม้ไม่ได้ใช้คำละตินนั้นก็ตาม

เสาหลักห้าประการไม่ใช่เรื่องใหม่

ตัวอย่างจากงานเขียนของพวกนักปฏิรูปและผู้นำคริสตจักรสมัยก่อนแสดงให้เห็นว่า เสาหลักห้าประการไม่ได้เป็นเรื่องใหม่ที่นักศาสนศาสตร์สมัยใหม่แต่งขึ้นมา ตรงกันข้ามทีเดียว ความเชื่อและคำสอนที่เราพบในรายการเสาหลักห้าประการคือพระกิตติคุณที่สอนกันอยู่ในคริสตจักรตั้งแต่ยุคอัครทูตเป็นต้นมา จอห์น คาลวิน (John Calvin) นักปฏิรูปผู้เลื่องชื่อเคยตอบคนที่กล่าวหาว่าพวกนักปฏิรูปแต่งคำสอนขึ้นมาใหม่ ดังนี้ “พวกคุณรู้ไหม... สิ่งที่เราเขียนไม่เพียงใกล้เคียงกับยุคอดีตกว่างานของพวกคุณ แต่สิ่งที่เราพยายามอยู่ทั้งหมดนี้ยังเป็นไปได้เพื่อฟื้นฟูรูปแบบของคริสตจักรในอดีตขึ้นมาใหม่ด้วย ซึ่งรูปแบบคริสตจักรดังกล่าวนั้นในช่วงแรกถูกทำให้ต่างพร้อยบิดเบี้ยวไปโดยคนไม่รู้หนังสือที่ไม่แยแสอะไรนัก ต่อมาก็ถูกย่ำยีอย่างโหดร้ายและเกือบจะถูกทำลายไปโดยสันตะปาปาชาวโรมันกับพรรคพวก”¹

ดังนั้น ขอให้ท่านสังเกตจากตัวอย่างต่อไปนี้ว่า เสาหลักห้าประการนั้นแท้จริงเป็นเรื่องเก่าที่ผู้นำคริสเตียนต่างยุคต่างสมัยเห็นพ้องกันว่าเป็นแกนกลางสำคัญของความเชื่อคริสเตียนที่ถูกต้อง

1. พระคัมภีร์เท่านั้น (โซลา สคริปทูรา)

“พระคัมภีร์เท่านั้น” หรือ *โซลา สคริปทูรา (Sola Scriptura)* เป็นคำที่คนเริ่มใช้กันในศตวรรษที่ 16 (ค.ศ.1500-1600) พวกนักปฏิรูปเริ่มใช้คำนี้เมื่อประมาณ ค.ศ.1526 และมาร์ติน บูเซอร์ (Martin Bucer) ใช้คำดังกล่าวใน ค.ศ. 1536 นอกจากนี้ยังมีจอห์น คาลวิน ใช้ *โซลา สคริปทูรา* ในบทที่ 3.17.8 ของผลงานที่สำคัญที่สุดของเขา นั่นคือ *Institutes of the Christian Religion* (หลักคำสอนของศาสนาคริสต์)²

เนิ่นนานก่อนยุคปฏิรูป มีผู้นำคริสตจักรสมัยแรกๆ ที่เน้นความสำคัญของการใช้พระคัมภีร์เท่านั้นในการกำหนดความเชื่อคริสเตียน ในศตวรรษที่ 2 เคลเมนต์ แห่งอเล็กซานเดรีย (Clement of Alexandria) เขียนในหนังสือชื่อ *Stromata* (เล่มที่ 7 บทที่ 16) ว่าความเชื่อทุกอย่างต้องมีหลักการตามพระคริสตธรรมคัมภีร์ ดังนี้ “แต่สำหรับผู้ที่มีพรหมเห็นตเห็น้อยในการแสวงหาอันประเสริฐที่สุดนั้น พวกเขาจะไม่ล้มเลิกการแสวงหาความจริงจนกว่าพวกเขาจะได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้าผ่านพระคัมภีร์”³

จากนั้น ในศตวรรษที่ 4 ซีริลแห่งเยรูซาเล็ม (Cyril of Jerusalem) เขียนในหนังสือ *Catechetical Lectures* (คำสอนสำหรับผู้เชื่อใหม่) ว่า “เมื่อกล่าวถึงข้อล้าลึกอันบริสุทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าในเรื่องความเชื่อคริสเตียน เราไม่อาจนำเสนอสิ่งใดโดยไม่อ้างอิงพระคัมภีร์ แม้แต่คำกล่าวอย่างไม่เป็นทางการก็ไม่ใช่ และเราก็ต้องไม่ถูกชักจูงเพียงเพราะการใช้ถ้อยคำที่แยบยลฟังดูน่าเชื่อถือ แม้กระทั่งตัวข้าพเจ้าเองที่กำลังบอกท่านถึงเรื่องเหล่านี้ ก็อย่าได้เชื่อถือข้าพเจ้าอย่างหมดใจ เว้นแต่ท่านจะได้รับข้อพิสูจน์ว่าสิ่งต่างๆ ที่ข้าพเจ้าประกาศนั้นมีที่มาจากพระคัมภีร์ ทั้งนี้ก็เพราะว่าความรอดที่เราเชื่อนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับทำให้เหตุผลอันชาญฉลาด หากแต่ขึ้นอยู่กับเปิดเผยของพระเจ้า ผ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์”⁴

2. พระคุณเท่านั้น (โซลา กราเทีย)

ตั้งแต่สมัยแรกๆ ของคริสตจักร ผู้นำคริสเตียนคนสำคัญหลายคนต่างยืนยันว่าเราได้รับความรอดโดยพระคุณพระเจ้าเท่านั้น ถึงแม้ไม่ใช่ทุกคนที่ใช้คำว่า “พระคุณเท่านั้น” หรือ *โซลา กราเทีย* (*Sola Gratia*) แต่สิ่งที่พวกเขาสอนก็ยังคงเป็นความจริงที่ *โซลา กราเทีย* เอย่ถึง

ในศตวรรษที่ 4 จอห์น คริสซอสทอม (John Chrysostom) เทศนาจากพระธรรม โรมบทที่ 10 และ 11 โดยอธิบายว่า “แล้วทำไมพวกท่านยังกลัวที่จะเข้าเฝ้า [พระเจ้า] ในเมื่อพระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกร้องการกระทำใดๆ จากท่านเลย? ทำไมท่านยังคงทุ่มเถียงและมุ่งแต่จะทะเลาะกันเมื่อพระคุณพระเจ้าอยู่ตรงหน้าพวกท่านแล้ว และทำไมยังเอาแต่จะยึดเยียดธรรมบัญญัติให้ข้าพเจ้าทั้งที่ไม่มีประโยชน์อะไรเลย? เพราะว่าท่านมิใช่จะได้รับความรอดโดยการกระทำ อีกทั้งท่านยังจะทำลายคุณค่าของความรอดที่พระเจ้าประทานนี้ด้วย เพราะว่าหากท่านยืนยันกรานที่จะได้รับความรอดโดยสิ่งนั้น [ธรรมบัญญัติ] ท่านก็ได้เลิกล้มพระคุณประการนี้ของพระเจ้าเสียแล้ว”⁵

ในยุคเดียวกัน ออกัสติน (Augustine) สอนในหนังสือ *City of God* (นครของพระเจ้า) ว่า “เพราะว่าความบาปเท่านั้นที่แยกมนุษย์ออกจากพระเจ้า และในชีวิตนี้การชำระตนให้บริสุทธิ์จากบาปไม่ได้เป็นผลจากการกระทำดีของเรา แต่เกิดขึ้นโดยพระกรุณาของพระเจ้า ด้วยความยินยอมของพระองค์ มิใช่ด้วยกำลังอำนาจของเรา”⁶

สามร้อยปีต่อมา จอห์นแห่งดามัสกัส (John of Damascus) เขียนหนังสือ *On the Orthodox Faith* (ว่าด้วยความเชื่อดั้งเดิม) และยืนยันในเล่มที่ 4 บทที่ 4 ว่า “เพราะว่าทุกสิ่งล้วนเป็นของพระองค์ และพระองค์มิได้ทรงเรียกร่องสิ่งใดจากเรานอกจากให้เราได้รับความรอด แม้แต่ความรอดนี้ก็ยังเป็นสิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่เรา”⁷

ในยุคการปฏิรูปศาสนา มีผู้นำคริสเตียนหลายคนที่ใช้คำว่า “พระคุณเท่านั้น” (โซลา กราเทีย) เช่น อันเดรียส ฟอน คาร์ลสตัดต์ (Andreas von Karlstadt), มาร์ติน บูเชอร์, ปีเตอร์ มาร์เทอร์ เวอร์มิกลี (Peter Martyr Vermigli), แคสปาร์ โอเลวิอานัส (Caspar Olevianus) รวมถึงจอห์น คาลวิน ผู้ใช้คำนี้ในหนังสือ *Institutes of the Christian Religion* (หลักคำสอนของศาสนาคริสต์) บทที่ 2.3.11⁸ ใน ค.ศ.1554 ฟิลิป เมแลงตัน (Philip Melancthon) เพื่อนร่วมรับใช้ของมาร์ติน ลูเทอร์ (Martin Luther) เขียนไว้ว่า “เราเห็นว่าคนใดเป็นผู้ชอบธรรมก็โดยพระคุณเท่านั้น และเราถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมก็ด้วยความเชื่อเท่านั้น” (*sola gratia justificamus et sola fide justificamur*)⁹

3. ความเชื่อเท่านั้น (โซลา ฟิเด)

พวกนักปฏิรูปหลายต่อหลายคนพูดถึงความสำคัญของการรอดโดยความเชื่อเท่านั้น ไม่ใช่รอดโดยความเชื่อกับการกระทำ มาร์ติน ลูเทอร์ ผู้ริเริ่มการปฏิรูปศาสนา เมื่อ ค.ศ.1517 ได้ใช้คำว่า “ความเชื่อเท่านั้น” หรือ โซลา ฟิเด (*Sola Fide*) ในคำแปลภาษาเยอรมันของพระธรรมกาลาเทียบทที่ 3 และบทเทศนาเกี่ยวกับพระธรรมนี้ นักปฏิรูปคนอื่นๆ ก็ใช้คำนี้ด้วยเช่นกัน เช่น จอห์น คาลวิน, ฟิลิป เมแลงตัน, มาร์ติน บูเชอร์ และไฮน์ริช บุลลิงเงอร์ (Heinrich Bullinger)¹⁰

เนิ่นนานก่อนการปฏิรูปศาสนา บรรดาผู้นำคริสตจักรยุคต่างๆ ก็ได้ยืนยันความสำคัญของหลักการ “ความเชื่อเท่านั้น” แล้ว ในศตวรรษที่ 4 เจโรม (Jerome) ผู้แปลพระคัมภีร์ฉบับวัลเกต (ภาษาละติน) ได้อธิบายความหมายของพระธรรมโรม 10:3 ไว้ดังนี้ “พระเจ้าทรงนับคนว่าเป็นผู้ชอบธรรมก็ด้วยความเชื่อเท่านั้น” (*Deus ex sola fide justificat*)¹¹

จอห์น คริสซอสทอม นักเทศน์ผู้มีชื่อเสียงในศตวรรษที่ 4 เคยอธิบายคำสอนของอัครทูตเปาโลในพระธรรมเอเฟซัสไว้ว่า “การกระทำดีอันเป็นผลของความเชื่อ นั้นเป็นของประทานจากพระเจ้าเพื่อมิให้ผู้ใดอวดอ้างได้ เปาโลพยายามจะสื่ออะไรกับเรา

หรือ? ไม่ใช่ว่าพระเจ้าทรงห้ามการกระทำดี แต่พระองค์ทรงห้ามมิให้เราทำตนเองให้ชอบธรรมโดยการกระทำดี เปาโลกล่าวว่า ไม่มีผู้ใดเป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำ ก็เพื่อที่ว่าพระคุณและพระกรุณาคุณของพระเจ้าจะเป็นที่ประจักษ์ชัด”¹² ออกัสติน ผู้นำและนักศาสนศาสตร์คนสำคัญก็เห็นพ้องเช่นนั้นว่า “ความชอบธรรมโดยความเชื่อ ซึ่งมีได้เกิดจากการกระทำดี แต่มีการกระทำดีเป็นผลที่ตามมา [ทำให้คนชั่วถูกนับเป็นคนชอบธรรม]”¹³

4. พระคริสต์เท่านั้น (โซลัส คริสตัส)

เมื่อคนสมัยนี้เขียนรายการเสาหลักห้าประการ บางคนใช้คำว่า *โซลัส คริสตัส* (*Solus Christus*) แต่บางคนก็ใช้คำว่า *โซโล คริสโต* (*Solo Christo*) ทั้งสองคำต่างเน้นความจริงที่ว่าพระเยซูคริสต์เท่านั้นทรงเป็นผู้ช่วยให้รอดและเป็นคนกลางระหว่างเรากับพระเจ้า อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี ทำไมจึงมีการใช้ตัวสะกดต่างกัน? ทั้งนี้ก็เพราะว่าตามไวยากรณ์ภาษาละตินนั้น ตัวสะกดที่ท้ายคำส่วนใหญ่ต้องเปลี่ยนรูปไปตามหน้าที่ของคำดังกล่าว ในประโยค สำหรับกรณีนี้ *โซลัส คริสตัส* หมายความว่า “พระคริสต์เท่านั้น” ส่วน *โซโล คริสโต* หมายความว่า “โดยพระคริสต์เท่านั้น” บางคนชอบใช้ *โซโล คริสโต* เพื่อเน้นคำว่า *โดย* แล้วเราควรจะใช้คำไหน? เนื่องจากรายการเสาหลักห้าประการไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของ ผู้อ่านหนังสือศาสนศาสตร์จึงอาจพบคำใดก็ได้ตามแต่ที่นักเขียนพอใจจะเลือกใช้ ซึ่งก็สามารใช้ได้ทั้งสองคำโดยไม่ผิดแต่อย่างใด

ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา ไม่บ่อยนักที่เราจะพบคำละตินทั้งสองนี้โดยตรง สารสำคัญที่คำดังกล่าวต้องการจะสื่อเน้นได้ว่าเป็นความเชื่อหลักของคริสเตียนมาตั้งแต่สมัยแรกๆ ของคริสตจักร เพียงแต่คนเริ่มใช้คำละตินว่า *โซลัส คริสตัส* และ *โซโล คริสโต* บ่อยขึ้นในสมัยปัจจุบันเท่านั้นเอง ในปัจจุบันมีการเพิ่มคำว่า “พระคริสต์เท่านั้น” เข้าไปในรายการเสาหลักเพราะความจริงข้อนี้มีประโยชน์ในการสรุปคำสอนคริสเตียนที่พวกนักปฏิรูปศาสนาอยากฟื้นฟูขึ้นมาใหม่ในศตวรรษที่ 16 ในสมัยนั้นมีคนที่เน้นการอธิษฐานต่อเหล่านักบุญ การซื้อใบบุญล้างบาป และการชดใช้บาปโดยการทำความดี เพื่อต่อต้านความเชื่อผิดๆ เหล่านี้ พวกนักปฏิรูปยืนยันว่า พระคริสต์เท่านั้นทรงฟังคำอธิษฐานของเรา พระคริสต์เท่านั้นทรงชดใช้บาปและล้างบาปของเราได้ มีเพียงพระคริสต์เท่านั้นที่ทรงช่วยเราได้ พวกเขายืนยันว่าหลักข้อเชื่อนี้เป็นความจริงที่คริส

สดจักรสอนมาตั้งแต่ยุคต้นๆ ซีริลแห่งเยรูซาเล็มเขียนหนังสือ *Catechetical Lectures* (คำสอนสำหรับผู้เชื่อใหม่) ในศตวรรษที่ 4 โดยสอนว่า “ดังนั้น ขอให้เริ่มต้นโดยการรับไม้กางเขนว่าเป็นฐานรากที่ไม่อาจถูกทำลาย แล้วจึงก่อร่างสร้างความเชื่อขึ้นด้วยวัสดุอื่นๆ บนฐานรากดังกล่าว”¹⁴

จอห์น คริสซอสทอมก็เช่นกัน เขายกย่องพระคริสต์ว่าเป็นพระเจ้าผู้ช่วยเราให้รอด ไม่มีสิ่งใดเลยที่เราเองสามารถทำได้เพื่อช่วยตัวเองให้รอด คริสซอสทอมเขียนไว้ในศตวรรษที่ 4 ว่า “พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ทรงรักมนุษยเป็นล้นพ้น พระองค์มิได้ทรงลี้เลืกที่จะสละพระบุตรของพระองค์ให้เป็นดังเหยื่อเพื่อไถ่ชีวิตคนรับใช้ของพระองค์ พระองค์สละพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์เพื่อซื้อชีวิตของคนรับใช้ที่จิตใจแข็งกระด้าง พระองค์ทรงจ่ายราคาด้วยโลหิตของพระบุตร โอ้ ความเมตตาอาทรขององค์เจ้านาย! ฉะนั้นอย่าได้พบกับข้าพเจ้าอีกว่า ‘ข้าทำบาปมากมาย ข้าจะรับความรอดได้อย่างไร?’ ท่านไม่อาจช่วยตัวเองให้รอด แต่องค์เจ้านายของท่านทำได้ และทำอย่างดีเลิศถึงขนาดที่ทรงลบล้างบาปของท่านจนหมดสิ้น จงเอาใจใส่ความจริงนี้ให้มาก พระองค์ทรงลบล้างบาปได้อย่างหมดจดจนไม่เหลือร่องรอยใดๆ เลย”¹⁵

5. พระสิริจะมีแต่พระเจ้าผู้เดียว (โซลี เดโอ กลอริอา)

เรารู้ว่าพวกนักปฏิรูปต้องการให้ทุกสิ่งเชิดชูพระเกียรติยศของพระเจ้า และไม่สนับสนุนการยกย่องบรรดาผู้นำคริสเตียน พวกนักบุญต่างๆ รวมถึงการกระทำของเราเองอย่างไม่เหมาะสม แต่คำว่า “พระสิริจะมีแต่พระเจ้าผู้เดียว” หรือ *โซลี เดโอ กลอริอา* (*Soli Deo Gloria*) อาจไม่ได้ถูกใช้ในบัญญัติหลักการโปรเตสแตนต์จนกระทั่งถึงศตวรรษที่ 20 ใน ค.ศ.1934 นักศาสนศาสตร์ เอมีล บรุนเนอร์ (Emil Brunner) ใช้คำนี้เพื่ออธิบายหลักการของการปฏิรูปคริสต์ศาสนา¹⁶ และใน ค.ศ.1958 นักประวัติศาสตร์เจฟฟรีย์ เอลตัน (Geoffrey Elton) บันทึกว่า จอห์น คาลวินได้สรุปหลักการของการปฏิรูปคริสต์ศาสนาว่าได้แก่ *โซลา ฟีเด*, *โซลา กราเทีย*, *โซลา สคริปทูรา* และ *โซลี เดโอ กลอริอา*¹⁷

เสาหลักห้าประการกับพระกิตติคุณ

แม้ว่าหลายคนอาจไม่สนใจประวัติศาสตร์หรือภาษาละตินสักเท่าใดนัก แต่คริสเตียนทั่วไปน่าจะสนใจพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์และหลักความเชื่อของศาสนาคริสต์ ด้วยเหตุนี้ คริสเตียนจะได้รับประโยชน์อย่างมากจากการใช้เวลาทำความรู้จักเรื่องเสาหลักห้าประการ เพราะเสาหลักทั้งห้าช่วยให้เข้าใจความเชื่อของเราเอง คริสเตียนที่เข้าใจเสาหลักห้าประการก็จะเข้าใจพระกิตติคุณและคำสอนหลักของพระคริสตธรรมคัมภีร์ หากท่านจำคำละตินของเสาหลักแต่ละประการไม่ได้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องสำคัญ ขอเพียงท่านสามารถสรุปสาระของเสาหลักห้าประการนี้ให้คนอื่น ๆ ฟังได้ด้วยภาษาของตนเอง ท่านก็จะสามารถอธิบายพระกิตติคุณให้พวกเขาฟังได้ด้วย นอกจากนี้ คนที่เข้าใจเรื่องเสาหลักห้าประการยังจะได้รับประโยชน์อีกอย่างหนึ่งคือ สามารถปกป้องตัวเองจากคำสอนผิดเพี้ยนที่พบอยู่ตามคริสตจักรและตามอินเทอร์เน็ต

ปัจจุบันนี้ มีสมาชิกคริสตจักรจำนวนไม่น้อยที่ไม่เข้าใจพระกิตติคุณ และไม่สามารถแยกแยะว่าคำสอนใดถูกต้องและคำสอนใดบิดเบือนพระวจนะของพระเจ้า ในบทต่อไป ท่านผู้อ่านจะได้พบคำอธิบายเรื่องเสาหลักแต่ละประการและความเกี่ยวข้องของเสาหลักเหล่านั้นกับคริสตจักรไทยในปัจจุบัน คณะผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คาดหวังว่า การเข้าใจเสาหลักห้าประการที่บรรพบุรุษทางความเชื่อของเรายึดถือจะช่วยเราให้รักษาพระกิตติคุณและดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างสัตย์ซื่อด้วยความชื่นชมยินดีในยุคมัยของเรา **ttb**

รายการอ้างอิง

1. Keith A. Mathison, *The Shape of Sola Scriptura* (Moscow, Idaho: Canon Press, 2001), หน้า 119.
2. R. Scott Clark, "Whence the Reformation Solas?," *The Heidelbergblog*, 11 กันยายน 2008, เข้าถึงวันที่ 8 สิงหาคม 2017, <https://heidelbergblog.net/2008/09/whence-the-reformation-solas/>.
3. Keith A. Mathison, *The Shape of Sola Scriptura* (Moscow, Idaho: Canon Press, 2001), หน้า 24.
4. เรื่องเดียวกัน, หน้า 31.
5. John Chrysostom, "Homily 18," ใน *The Homilies of S. John Chrysostom, Archbishop of Constantinople, On the Epistle of S. Paul the Apostle to the Romans*, 3rd ed., แปล. Members of the English Church (Oxford: James Parker & Co., and Rivingtons, 1877), หน้า 330.

6. Augustine, *Concerning the City of God Against the Pagans*, แปล. Henry Bettenson, Penguin Classics (London: Penguin Books, 1984), หน้า dxxx.
7. John Damascene, *The Writings of Saint John of Damascus*, The Great Library Collection (Philadelphia: R.P. Pryne, 2015), ฉบับ Kindle, ตำแหน่งที่ 4663.
8. R. Scott Clark, "Whence the Reformation Solas?," *The Heidelbergblog*, 11 กันยายน 2008, เข้าถึงวันที่ 8 สิงหาคม 2017, <https://heidelbergblog.net/2008/09/whence-the-reformation-solas/>.
9. Philipp Melancthon, *Philippi Melanthonis Opera quae supersunt omnia*, บรรณาธิการ Carolus Gottlieb Bretschneider (Halis Saxonum [เมืองเบอร์ลิน]: C.A. Schwetschke et Filium, 1841), Vol. 8, หน้า 357.
10. R. Scott Clark, "Whence the Reformation Solas?," *The Heidelbergblog*, 11 กันยายน 2008, เข้าถึงวันที่ 8 สิงหาคม 2017, <https://heidelbergblog.net/2008/09/whence-the-reformation-solas/>.
11. Jerome. *Epistolam Ad Romanos*. Caput X, vol. 3, PL 30:692D ใน "Sola Fide" *Wikipedia*, เข้าถึงวันที่ 8 สิงหาคม 2017, https://en.wikipedia.org/wiki/Sola_fide#cite_note-44
12. Chrysostom. *Homily on Ephesians*. 4.2.9. ใน "Sola Fide" *Wikipedia*, เข้าถึงวันที่ 8 สิงหาคม 2017, https://en.wikipedia.org/wiki/Sola_fide#cite_note-45
13. Augustine, *Expositions of the Psalms 1-32 (Vol. 1)*, The Works of Saint Augustine: a Translation for the 21st Century (Hyde Park, N.Y.: New City Press, 2000), หน้า 370.
14. St. Cyril of Jerusalem (Catechetical Lecture 13:38) ใน William Weedon, "The 'Lutheran' Solas in the Fathers of the Church," Issues, etc., เข้าถึงวันที่ 8 สิงหาคม 2017, http://www.issuesetcarchive.org/issues_site/resource/archives/weedon.htm
15. John Chrysostom, *The Fathers of the Church, a New Translation*, vol. 96, *On Repentance and Almsgiving* (Washington, D.C.: Catholic University of America Press, 1998), หน้า 116-17.
16. Emil Brunner และ Olive Wyon, *Lutterworth Library*, vol. 3, *The Mediator : a Study of the Central Doctrine of the Christian Faith*, (London: Lutterworth Press, 1934), หน้า 295.
17. G. R. Elton, บรรณาธิการ, *The New Cambridge Modern History*, 2nd ed. (Cambridge England: Cambridge University Press, 1990), หน้า 117.

พระคัมภีร์เท่านั้น (โซลา สคริปทูรา)

ศาสตราจารย์ ดร. เสรี หล่อกลิ่นภัย

ก่อนการปฏิรูปคริสตศาสนาเมื่อ 500 ปีที่แล้ว ศาสนจักรได้ให้อำนาจสูงสุดตกอยู่ที่พระสันตะปาปาหรือโป๊ป และคริสตชนในสมัยนั้นไม่มีสิทธิ์อ่านพระคัมภีร์ จนกระทั่ง มาร์ติน ลูเทอร์ (Martin Luther) ได้ปฏิรูปศาสนา จึงทำให้พระคัมภีร์กลับมาให้อำนาจสูงสุดอีกครั้งหนึ่ง คำสอนเรื่อง “พระคัมภีร์เท่านั้น” หรือ *โซลา สคริปทูรา (Sola Scriptura)* เป็นคำสอนของคริสตชนนิกายโปรเตสแตนต์ที่อธิบายว่า พระคัมภีร์คือมาตรฐานสูงสุดในการดำเนินชีวิต ความเชื่อและการปฏิบัติของคริสตชน รวมทั้งประเพณีหรือวัฒนธรรม ตลอดจนถึงข้อประกาศต่างๆ ของคริสตจักร จะต้องถูกวินิจฉัยโดยข้อความที่ชัดเจนซึ่งปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์

ผู้ที่ยึดหลัก “พระคัมภีร์เท่านั้น” อาจจะมีแนวทางปฏิบัติในบางเรื่องไม่เหมือนกัน เราจึงไม่แปลกใจที่เห็นคริสตชนมีคำสอนบางอย่างที่แตกต่างกัน ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้ให้คำตอบทุกอย่างเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโลกนี้ แต่ก็มีตัวอย่างและคำสอนมากมายที่จะช่วยให้เราจับหลักการบางอย่างมาเป็นแนวทางปฏิบัติสำหรับการอาศัยอยู่ในโลกนี้ได้

สิ่งที่ทำให้คริสตชนผู้เชื่อใน “พระคัมภีร์เท่านั้น” มีแนวทางปฏิบัติที่แตกต่างกัน ก็เนื่องมาจากการมีวิธีการตีความหมายพระคัมภีร์แต่ละตอนแตกต่างกัน หรือการนำพระคัมภีร์เพียงบางตอนมาสนับสนุนแนวความคิดเห็นของตนเอง ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องพิจารณาดูว่า พระคัมภีร์ตอนที่อ้างมานั้นสอดคล้องกับบริบทของพระคัมภีร์ตอนดังกล่าวและบริบทของพระคัมภีร์ทั้งเล่มหรือไม่ อีกทั้งต้องพิจารณาความหมายในภาษาเดิมของพระคัมภีร์ประกอบกันไป (ภาษาเดิมของพระคัมภีร์ได้แก่ ภาษาฮีบรู อาราเมค และกรีก) นอกจากนี้ ยังต้องมีการพิจารณาเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ตอนนั้นๆ ด้วย

ถ้าหากว่าในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่มมีแนวทางให้เราเลือกมากกว่าหนึ่งทาง แล้วเราจะตัดสินใจเลือกอย่างไร โดยเฉพาะถ้าทางเลือกในเรื่องนั้นดูแตกต่างกันไปเป็นคนละแนว? ยกตัวอย่างเช่น เราอาจต้องเลือกว่าเราจะ “เกลียดชังบิดามารดา” ในความหมายที่ว่ารักบิดามารดาของเราน้อยกว่ารักพระเจ้า หรือว่าจะ “เชื่อฟังบิดามารดา” การต้องตัดสินใจเลือกทางที่ต่างกันเช่นนี้ไม่ได้จำกัดอยู่ในเรื่องพระคัมภีร์เท่านั้น แต่ยังพบเห็นได้ในชีวิตประจำวันของเราด้วย เช่น เมื่อเราปวดท้อง เราอาจปวดด้วยสาเหตุที่แตกต่างกัน ซึ่งหมอก็ต้องวินิจฉัยหาสาเหตุการปวดท้องของเราก่อนที่จะให้ยา หากวินิจฉัยว่าเราปวดเพราะท้องผูก หมอคงจะให้ยาระบายแก่เรา แต่หากวินิจฉัยว่าเป็นเพราะท้องเสีย ก็ไม่ควรจ่ายยาระบายให้เรา การจะตัดสินใจเลือกทางใดจึงต้องคำนึงถึงบริบท ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่เชื่อใน “พระคัมภีร์เท่านั้น” จึงไม่ใช่จะหยิบพระคัมภีร์ข้อใดขึ้นมาใช้ก็ได้โดยไม่คำนึงถึงบริบทของเหตุการณ์ปัจจุบัน เนื้อหาและเรื่องราวในพระคัมภีร์นั้นมีมากมาย เราจำเป็นต้องเลือกใช้ให้เหมาะสม

พระคัมภีร์คืออะไร

พระคัมภีร์คือพระวจนะของพระเจ้าที่มาถึงมนุษย์เพื่อให้มนุษย์ดำเนินตามพระประสงค์ของพระเจ้า คริสตชนนิกายโปรเตสแตนต์ถือว่า พระคัมภีร์มีสิทธิอำนาจสูงสุด พระคัมภีร์คือพระวจนะที่พระเจ้าทรงดลใจให้มนุษย์เขียนขึ้นเพื่อถ่ายทอดพระประสงค์ของพระองค์ เพื่อให้มนุษย์ได้รู้จักพระเจ้าและรับความรอดที่มาจากพระองค์ หากเราเปรียบเทียบการดำเนินชีวิตในโลกนี้เหมือนกับการเดินทาง พระคัมภีร์ก็เปรียบเหมือนเข็มทิศหรือแผนที่ หากเราเปรียบเทียบการดำเนินชีวิตในโลกนี้เหมือนกับการสร้างบ้าน พระคัมภีร์ก็เปรียบเหมือนสายดิ่งที่ใช้วัดแนวกำแพงที่ก่อขึ้นไปว่าได้แนวหรือไม่ หรือเปรียบเหมือนไม้ฉากหรือไม้วัดระดับสิ่งที่เราสร้างอยู่ หากเราต้องเจอกับวิกฤตการณ์ในชีวิต พระคัมภีร์ก็เปรียบเหมือนสมอเรือที่คอยยึดเราไว้ไม่ให้ถูกกระแสของโลกพัดพาให้ออกห่างจากพระเจ้า พระคัมภีร์เป็นสื่อที่พระเจ้าทรงใช้สื่อสารกับมนุษย์ ทำให้มนุษย์รู้ว่าพระเจ้าเป็นใคร และเราควรมีความสัมพันธ์กับพระองค์ได้อย่างไร ในพระคัมภีร์มีตัวอย่างมากมายเกี่ยวกับมนุษย์ผู้มีความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับพระเจ้า

ที่สำคัญที่สุดคือ พระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม ทั้งภาคพันธสัญญาใหม่และภาคพันธสัญญาเดิม เป็นเรื่องราวของความรอดสำหรับมนุษย์โดยทางพระเยซูคริสต์

ใครคือผู้เขียนพระคัมภีร์

เราอาจกล่าวแบบกว้างๆ ได้ว่า ผู้เขียนมีสองฝ่ายคือ มนุษย์กับพระเจ้า ที่กล่าวเช่นนี้ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงเขียนด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง แต่พระเจ้าได้ทรงดลใจให้มนุษย์เขียน หรือในบางครั้งพระเจ้าก็ตรัสกับมนุษย์ แล้วมนุษย์เป็นผู้บันทึกสิ่งที่พระองค์ตรัส และในบางครั้งมนุษย์เองก็เป็นผู้บันทึกเหตุการณ์ต่างๆ ที่เขาเห็น ซึ่งเหตุการณ์เหล่านั้นที่ปรากฏในพระคัมภีร์จะประกอบด้วยบุคคลที่มีชื่ออยู่จริง มีการระบุเวลาในประวัติศาสตร์ให้รู้ว่าอยู่ในสมัยไหน และมีชื่อสถานที่มากมายอันเป็นสถานที่ซึ่งนักโบราณคดีสามารถค้นพบได้ในปัจจุบัน

ผู้เขียนที่เป็นมนุษย์นั้นมียุ่หลายคนด้วยกัน ที่สำคัญที่สุดคือ ผู้เขียนแต่ละคนแน้อยู่กันคนละสมัยและพระธรรมบางเล่มเขียนห่างกันนับเป็นพันปี แต่ก็มีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกัน ผู้เขียนเหล่านี้ต้องใช้เวลานานในการเขียน เพราะอุปกรณ์ที่ใช้ไม่สะดวกสบายเหมือนอย่างสมัยนี้ที่เรามีเครื่องคอมพิวเตอร์ซึ่งสามารถพิมพ์และแก้ไขข้อความได้อย่างรวดเร็ว เมื่อจะทำสำเนา คนในอดีตต้องใช้วิธีคัดลอกข้อความไว้เป็นระยะๆ ถึงแม้พวกเขาจะไม่มีเครื่องถ่ายเอกสารหรือเครื่องสแกน แต่ข้อความที่พวกเขาคัดลอกด้วยมือก็เป็นข้อความที่น่าเชื่อถือ คนที่ทำหน้าที่คัดลอกพระคัมภีร์ในอดีตคือพวกอาลักษณ์ เมื่อพวกเขาคัดลอกเสร็จแต่ละบรรทัด ก็จะมีการนับคำว่ามีจำนวนคำเท่ากับฉบับที่เป็นต้นแบบหรือไม่ ฉะนั้น พระคัมภีร์ที่เรามียุ่จึงน่าเชื่อถือและไว้วางใจได้

พระคัมภีร์เปิดเผยพระประสงค์อย่างเพียงพอ

พระคัมภีร์ที่เป็นบรรทัดฐาน (Canon) ของคริสตชนนิกายโปรเตสแตนต์ประกอบด้วยพระธรรมในพันธสัญญาเดิม 39 เล่ม และพันธสัญญาใหม่ 27 เล่ม รวมเป็น 66 เล่ม พระธรรมเล่มสุดท้ายคือพระธรรมวิวรณ์ซึ่งกล่าวถึงอนาคตเมื่อพระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมา และการที่โลกเก่าจะสูญสิ้นไป โลกใหม่จะเข้ามาแทนที่ หลังจากพระธรรมวิวรณ์แล้ว ก็ไม่มีการรับเอาหนังสือเล่มอื่นเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์อีก ถือเป็นการปิดเล่มพระคัมภีร์ แสดงว่าการเปิดเผยพระประสงค์ของพระเจ้าผ่านทางพระคัมภีร์นั้นเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว

สิ่งที่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์มีมากเพียงพอที่จะให้เราได้รับความรอดและได้รับชีวิตนิรันดร์ เราไม่ต้องแสวงหาการเปิดเผยแบบอื่นๆ มาแทนพระคัมภีร์ หากเราต้องการดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า เราก็ควรอ่านและทำความเข้าใจสิ่งที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ ถ้ามีส่วนใดไม่เข้าใจก็จำเป็นต้องมีการตีความหมายโดยต้องคำนึงถึงบริบทของพระคัมภีร์ตอนนั้นๆ ด้วย ในการตีความหมายเราต้องคำนึงว่าผู้เขียนต้องการจะสื่ออะไร โดยพิจารณาจากคำและข้อความที่เขาใช้ รวมถึงลักษณะทางไวยากรณ์ เราต้องหลีกเลี่ยงไม่เอาความคิดของเราใส่ลงไปแทนความคิดของผู้เขียน ในพระคัมภีร์มีตัวอย่างชีวิตของคนมากมาย มีตัวอย่างการกระทำที่ไม่ดีกับผลเสียที่เกิดขึ้นซึ่งเราไม่ควรทำตาม ในขณะที่เดียวกันก็มีตัวอย่างที่ดีซึ่งเราควรถือเอาเป็นแบบอย่าง ในพระคัมภีร์มีพระสัญญาที่มอบให้แก่มนุษย์ทุกคน และมีคำสัญญาที่เจาะจงมอบให้เฉพาะบางคนหรือบางกลุ่มเท่านั้น คำสัญญาบางอย่างในพระคัมภีร์ก็ไม่ได้ให้ไว้สำหรับเรา

พระเจ้าทรงใช้พระคัมภีร์สื่อสารกับเราในแต่ละวัน หากเราอ่านพระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอ และอ่านตลอดทั้งเล่ม เราจะพบว่า หลายสิ่งหลายอย่างที่เราอ่านพบในพระคัมภีร์นั้นเกี่ยวข้องกับบางสิ่งบางอย่างที่เรากำลังทำอยู่ และบางครั้งเราอาจจะรู้สึกว่พระคัมภีร์กำลังพูดคุยกับเรา

สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์

เราไม่ควรให้สิ่งอื่นมีอำนาจเหนือพระคัมภีร์ สิ่งที่คนบางกลุ่มอาจจะให้ความสำคัญมากกว่าพระคัมภีร์ได้แก่ บุคคล การใช้เหตุผล ประเพณี หรือประสบการณ์ส่วนตัว กล่าวคือ ถ้าข้อความใดในพระคัมภีร์ขัดแย้งกับหลักเหตุผล ข้อความส่วนนั้นก็จะถูกตัดออกไป หากพระคัมภีร์ขัดแย้งกับประเพณีที่ปฏิบัติกันมา คนกลุ่มนั้นก็ทำตามประเพณีแทนที่จะทำตามพระคัมภีร์ และหากข้อความในพระคัมภีร์ขัดแย้งกับประสบการณ์ส่วนตัว เขาก็จะคิดว่าข้อความส่วนนั้นไม่ถูกต้อง

เราไม่ได้ปฏิเสธประเพณี เหตุผล และประสบการณ์ แต่เราไม่ควรจะให้ความสำคัญแก่สิ่งเหล่านี้มากกว่าสิ่งที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ อันที่จริง พระคัมภีร์ ประเพณี เหตุผล และประสบการณ์เป็นสิ่งที่ไปด้วยกันได้ โดยเราต้องยอมรับก่อนว่า พระคัมภีร์เท่านั้นที่ให้ความจริงอันไม่ผิดเพี้ยน คำพยานของอัครทูตหรือผู้เผยพระวจนะเป็นผลมาจากการที่พระเจ้าได้เปิดเผยพระองค์เอง พระคัมภีร์จึงเป็นพระวจนะของพระเจ้าที่มาถึง

เราโดยตรง ส่วนประเพณี เหตุผล และประสบการณ์เป็นผลมาจากการที่เราเอาตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับ ฉะนั้น ในการอ่านพระคัมภีร์แบบ “พระคัมภีร์เท่านั้น” เราจะพยายามหลีกเลี่ยงไม่นำความคิดของตัวเองหรือความคิดของคนอื่นใส่เข้าไปในความหมายตามตัวอักษรของพระคัมภีร์ เราควรจะตีความหมายของพระคัมภีร์ตามที่ใช้เขียนต้องการสื่อมากกว่าการพยายามที่จะปรับพระคัมภีร์ให้เข้ากับเหตุการณ์ของเรา

ทั้งประเพณี เหตุผล และประสบการณ์ควรอยู่ภายใต้พระคัมภีร์ ประเพณีที่ดีคือความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้าที่คริสตจักรได้พยายามสะสมรวบรวมมาเป็นเวลายาวนานนับศตวรรษ เพื่อใช้สอนให้ผู้เชื่อถือปฏิบัติตามพระวจนะอย่างต่อเนื่อง เหตุผลที่ดีคือแนวความคิดอันเกิดขึ้นจากการศึกษาโดยยึดหลักวิชาการเพื่อพิสูจน์ว่าสิ่งที่อ่านพบนั้นถูกต้องสอดคล้องกับความเป็นจริงหรือไม่ ส่วนประสบการณ์คือการที่บุคคลหนึ่งได้พบเหตุการณ์หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยตัวเอง ซึ่งประสบการณ์นี้แต่ละคนมีไม่เหมือนกัน และอาจจะไม่สามารถอธิบายได้ด้วยเหตุผล

ในการดำเนินชีวิตตามพระประสงค์พระเจ้า เราไม่ควรพึ่งประเพณี เหตุผล และประสบการณ์เท่านั้น ถึงแม้เราจะมีสิ่งเหล่านี้แล้ว เรายังต้องพึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อช่วยเราให้เข้าใจพระคัมภีร์ได้อย่างถูกต้อง เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้เฉลียวใจให้ผู้เขียนพระคัมภีร์เขียนข้อความต่างๆ ลงในพระคัมภีร์ และในขณะเดียวกันพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เป็นผู้ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจพระคัมภีร์ พระเยซูตรัสกับสาวกว่า “เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำพวกท่านไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพลการ แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งแก่พวกท่านถึงสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น” (ยอห์น 16:13)

สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์อยู่ที่เนื้อหาของพระคัมภีร์เอง เพราะสิ่งที่บันทึกไว้เป็นความจริงซึ่งได้รับการยืนยันจากคนชั่วอายุหนึ่งถึงอีกชั่วอายุหนึ่งเรื่อยมา ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์จะเขียนมาเนิ่นนานหลายพันปีแล้ว แต่ก็ยังสามารถประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ในปัจจุบัน เพราะความจริงที่ปรากฏในพระคัมภีร์เป็นความจริงอันสมบูรณ์ที่ใช้ได้กับคนทุกยุคทุกสมัย นอกจากนั้น พระคัมภีร์ยังถูกแปลออกเป็นภาษาต่างๆ มากมายสู่ผู้คนทั่วโลก ทั้งๆ ที่เขาเหล่านั้นมีวัฒนธรรมที่แตกต่างจากวัฒนธรรมของชาวยิว เพราะความจริงพื้นฐานของพระคัมภีร์สามารถใช้ได้กับคนทุกชาติ ทุกภาษา ทุกเผ่าพันธุ์ ไม่ว่าพระคัมภีร์จะถูกแปลไปเป็นภาษาใดก็ตาม สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ในภาษานั้นก็ไม่ด้อยไป

กว่าพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูหรือภาษากรีก กล่าวอีกอย่างหนึ่งได้ว่า พระคัมภีร์ฉบับภาษา
ไทยมีสิทธิอำนาจเท่าเทียมกับพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษ

ถึงแม้พระคัมภีร์จะมีสิทธิอำนาจ แต่เราก็ไม่ควรใช้อำนาจของพระคัมภีร์อย่างผิดๆ
โดยการอ้างข้อความเพียงบางตอนมาเข้าข้างการกระทำของเรา เช่น ผู้นำบางคนมักจะ
ข่มขู่สมาชิกว่า “อย่าต่อสู้ผู้ที่พระเจ้าเจิมไว้” ในความหมายว่า “อย่าตำหนิ หรือวิจารณ์
ผู้รับใช้หรือศิษยาภิบาล เพราะพวกเขาคือผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้” การอ้างอิงพระคัมภีร์
ตอนนี้ไม่ถูกต้อง เพราะข้อความตอนนี้เป็นคำพูดของดาวิดขณะที่มีโอกาสฆ่ากษัตริย์
ซาอูลแต่ไม่ฆ่า โดยดาวิดบอกอาบีชัยว่า “ขออย่าทำลายพระองค์เลย เพราะใครจะ
เหยียดมือออกต่อสู้ผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิมไว้ และจะไม่มีความผิด?” (1 ซามูเอล 26:9
และดู 1 ซามูเอล 26:11; 1 ซามูเอล 24:6, 11) บริบทคำพูดของดาวิดนั้นชัดเจน คือ
ท่านจะไม่ประหารกษัตริย์ซาอูลด้วยมือของท่านเอง แต่ท่านก็กล้าที่จะตำหนิกษัตริย์ซา
อูลต่อหน้าคนอื่นด้วย นั่นคือตัวอย่างของนักเทศน์ที่แอบอ้างพระคัมภีร์บางตอนมาปก
ป้องตัวเอง ในส่วนของสมาชิกที่อ้างข้อความพระคัมภีร์แบบผิดๆ ก็มี เช่น สมาชิกบาง
คนยังติดอยู่กับความเชื่อแบบเดิมๆ อย่างการถือโชคถือกลาง พวกเขาก็จะบอกว่าสิ่งดีๆ
ที่เขาได้รับนั้นเป็นโชคคิของเขาเอง โดยอ้างว่าในพระคัมภีร์มีคำว่า “โชคคิ” อยู่ด้วย
ดังที่เลอาห์กล่าวว่า “โชคคิจริง” จึงตั้งชื่อบุตรว่า กาด (ปฐมกาล 30:11) แท้จริงแล้ว
บริบทของพระคัมภีร์ข้อนี้ไม่ได้ต้องการสอนเรื่องความโชคคิ แต่กำลังบันทึกเหตุการณ์
เกี่ยวกับการตั้งชื่อลูกของนางเลอาห์เท่านั้น ตามคำสอนโดยรวมของพระคัมภีร์ พระ
คัมภีร์ไม่ได้สอนว่าชีวิตของเราขึ้นอยู่กับโชคชะตาราศี แต่สอนว่าชีวิตของเราขึ้นอยู่กับ
พระคุณของพระเจ้า เราไม่ควรยึดตามสิ่งที่เราค้นเคยแล้วบอกว่าเราถือเรื่องโชคคิ
ได้เพียงเพราะมีคำนี้อยู่ในพระคัมภีร์

พระเยซูกับพระคัมภีร์

ถึงแม้พระกิตติคุณยอห์นจะกล่าวว่าพระเยซูคือพระวาตะที่มาบังเกิดเป็นมนุษย์และ
สถิตอยู่ท่ามกลางมนุษย์ แต่พระเยซูก็ทรงเป็นพระเจ้าในเวลาเดียวกันด้วย ดังนั้น สิ่ง
ที่พระองค์ตรัสและสิ่งที่พระองค์สอนจึงเป็นพระวจนะของพระเจ้า พระองค์รู้พระประสงค์
ของพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้าก่อนเสด็จมาในโลกนี้ และพระองค์เป็น
มนุษย์เพียงผู้เดียวที่ทำตามพระวจนะของพระเจ้าได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์

ก่อนที่จะพระเยซูคริสต์จะเสด็จมานั้น พระคัมภีร์เดิมได้พยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์ที่จะมา และบ่อยครั้งพระเยซูก็มักจะกล่าวอ้างถึงสิ่งที่เขียนไว้ ซึ่งหมายถึงพระคัมภีร์เดิมนั่นเอง

หลังจากที่พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์นแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร และทรงอดอาหารอยู่ 40 วัน แล้วมารก็มาทดลองพระเยซู มารใช้พระคัมภีร์เดิม 3 ตอนมาทดลองพระเยซู แต่พระเยซูไม่ทำตามที่ยามารเสนอ และทรงตอบกลับด้วยพระวจนะของพระเจ้าในพระคัมภีร์เดิมทั้ง 3 ครั้ง (ดู มัทธิว 4:1-10)

บ่อยครั้งที่ผู้นำทางศาสนาของชาวยิวไม่พอใจการกระทำของพระเยซูคริสต์ พระองค์มักจะตอบพวกเขาด้วยการอ้างว่าสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำนั้นสอดคล้องกับสิ่งที่ได้เขียนไว้ในพระคัมภีร์ เช่น เมื่อพระองค์ทรงชำระพระวิหารและรักษาคนเจ็บป่วย พวกเด็ก ๆ ก็ร้องโฮแซนนา สรรเสริญพระเจ้า พระเยซูทรงอ้างพระคัมภีร์เดิมว่า “พระองค์ทรงทำให้คำสรรเสริญออกมาจากปากเด็กและทารกที่ยังไม่หย่านม” (มัทธิว 21:16)

สิ่งที่พระเยซูทรงกระทำและสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระองค์นั้น ได้ถูกกำหนดล่วงหน้าไว้แล้วในพระคัมภีร์เดิม พระองค์ทรงพร้อมที่จะทำให้สิ่งซึ่งได้พยากรณ์ไว้นั้นสำเร็จ ตัวอย่างเช่น เมื่อพระเยซูถูกยูดาสทรยศ พระองค์ตรัสว่า “บุตรมนุษย์จะต้องไปตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับท่าน แต่วิบัติมีแก่คนที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นไม่ได้เกิดมาก็จะดีกว่า” (มัทธิว 26:24) เมื่อพระเยซูถูกจับที่สวนเกทเซมนี พระองค์ตรัสว่า “แต่ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพื่อให้สำเร็จตามที่ผู้เผยพระวจนะเขียนไว้” (มัทธิว 26:56) แล้วสาวกทั้งหมดก็ละทิ้งพระองค์และพากันหนีไป เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า “นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราบอกไว้กับท่านทั้งหลายขณะที่เรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาถ้อยคำที่เขียนไว้ในหมวดธรรมบัญญัติของโมเสส ในหมวดผู้เผยพระวจนะ และในหมวดเพลงสดุดีที่กล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ” (ลูกา 24:44) ชาวยิวแบ่งพระคัมภีร์เดิมทั้งเล่มออกเป็นสามหมวด และพระเยซูก็ทรงอ้างถึงถ้อยคำทั้งสามหมวด นั้นแสดงว่า สิ่งทีกล่าวถึงพระเยซูคริสต์ในพระคัมภีร์เดิมทั้งเล่มจะต้องสำเร็จ พระองค์ไม่ได้ทรงอ้างอิงข้อความในหนังสืออื่นเลย

ประโยชน์ของพระคัมภีร์

ในจดหมายที่เปาโลส่งไปถึงทิโมธี ท่านกล่าวว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด และการอบรมในความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะมีความสามารถและพร้อมเพื่การดีทุกอย่าง” (2 ทิโมธี 3:16-17) จากคำกล่าวนี้นี้เราจะเห็นว่า พระคัมภีร์ไม่ได้เพียงแต่ให้ข้อมูลหรือความรู้เท่านั้น แต่ยังมีพลังที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้คนให้ทำการดีอีกด้วย คนจำนวนมากเมื่อได้อ่านพระคัมภีร์อย่างจริงจัง ชีวิตก็เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริง

สตีเวน เค. สกอตต์ (Steven K. Scott) ได้ให้ข้อคิดที่น่าสนใจว่า ชีวิตฝ่ายร่างกายของเราอยู่ภายใต้กฎแรงโน้มถ่วงของโลกอย่างไร ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเราก็ก้อยู่ภายใต้กฎของชีวิตอย่างนั้น ไม่ว่าเราจะชอบหรือไม่ชอบกฎทั้งสองนี้ กฎทั้งสองก็ยังคงดำรงอยู่นั่นเอง หากเราไม่เข้าใจกฎและไม่ปฏิบัติตามให้สอดคล้องกับกฎทั้งสองนี้ ชีวิตของเราก็จะประสบกับหายนะ¹ พระคัมภีร์เป็นกฎที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ให้มนุษย์ดำเนินชีวิตตามแบบแผนที่พระเจ้าทรงสร้างเราขึ้นมา พระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างเรา พระองค์จึงรู้ว่าเราต้องใช้ชีวิตอย่างไรจึงจะไม่เกิดความเสียหายขึ้น เราไม่อาจดำเนินชีวิตตามใจชอบยากอบได้เตือนให้เราว่า สงครามเกิดขึ้นเพราะมนุษย์ต้องการทำตามใจตัวเอง ท่านเขียนไว้ว่า “อะไรเป็นสาเหตุของสงครามและการทะเลาะวิวาทกันในท่านทั้งหลาย? มันมาจากความปรารถนาชั่วของท่านที่ต้องอยู่ภายในตัวพวกท่านไม่ใช่หรือ? ท่านทั้งหลายอยากได้แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่ากัน พวกท่านโลภแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำสงครามกัน ท่านไม่มีเพราะไม่ได้ขอ พวกท่านขอและไม่ได้รับเพราะขอผิด หวังจะเอาไปสนองความปรารถนาชั่วของตนเอง” (ยากอบ 4:1-3)

การใช้พระคัมภีร์

ข้อพึงระวังเกี่ยวกับการใช้พระคัมภีร์คือ ไม่ควรทึกทักว่าทุกสิ่งทุกอย่างในพระคัมภีร์สามารถประยุกต์เป็นคำสั่งสอนสำหรับชีวิตส่วนตัวของเราได้ เราไม่อาจยึดเอาว่าทุกๆ เรื่องราวในพระคัมภีร์ล้วนเป็นคำตรัสกับเราแต่ละคนโดยตรง² คนจำนวนมากเมื่ออ่านพระคัมภีร์มักจะหยิบยกเอาตอนที่ตัวเองชอบมาใช้ โดยไม่คำนึงถึงบริบทโดยรวมและประวัติศาสตร์ที่เป็นเบื้องหลังของพระคัมภีร์ตอนนั้นๆ และคริสตชนหลายคนก็ไม่เคยอ่านพระคัมภีร์จนจบเล่ม เขามักจะเลือกอ่านเพียงบางตอน และอ้างเฉพาะตอน

ที่สนับสนุนการกระทำของตน ส่วนตอนที่ขัดแย้งกับการกระทำของตนก็จะไม่นำมาใช้ ตัวอย่างเช่น คนที่สนับสนุนระบบทาสก็มักจะอ้างพระธรรมเอเฟซัส 6:5 ที่กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายที่เป็นทาส จงเชื่อฟังนายฝ่ายโลกด้วยความเกรงกลัวตัวสั่นและด้วยจิตใจ เหมือนที่ทำต่อพระคริสต์” และทิตัส 2:9 ที่ว่า “จงให้ทาสทั้งหลายเชื่อฟังนายของตน และทำสิ่งที่ถูกใจนายทุกอย่าง อย่าให้เถียงเลย” เรื่องระบบทาสนี้เป็นเรื่องของวัฒนธรรมในอดีต ผู้เขียนพระคัมภีร์จึงได้มีคำแนะนำว่าทาสควรจะประพฤติตัวอย่างไร แต่ถึงกระนั้น พระคัมภีร์ก็ไม่ได้สอนแต่เพียงทาส ยังสอนนายด้วยว่านายควรประพฤติตัวอย่างไร เช่น เอเฟซัส 6:9 ที่สอนว่า “ส่วนท่านทั้งหลายที่เป็นนายก็จงทำต่อทาสในทำนองเดียวกัน คืออย่าขู่เข็ญ เพราะท่านรู้ว่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้านายของพวกเขาและของพวกท่านนั้นอยู่บนสวรรค์ และพระองค์ไม่ทรงเห็นแก่หน้าใครเลย” ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้น มนุษย์ทุกคนมีฐานะเท่าเทียมกัน ดังที่เปาโลกล่าวไว้ในกาลาเทีย 3:28 ว่า “จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์” นี่เป็นพระธรรมข้อหลักข้อหนึ่งที่เราควรยึดถือไว้เป็นแนวทางในการปฏิบัติต่อกันและกัน

นอกจากเรื่องทาสแล้ว ยังมีคริสตชนบางกลุ่มที่มักกดขี่สตรีโดยการอ้างพระคัมภีร์บางตอน เช่น เอเฟซัส 5:22 ที่ว่า “ส่วนภรรยาจงยอมเชื่อฟังสามีของตนเหมือนยอมเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า” คนที่อ้างข้อนี้มักจะมองข้ามและไม่ยอมทำตามเอเฟซัส 5:25 ที่ว่า “ส่วนสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร”

ดังนั้น เราต้องระมัดระวังที่จะไม่คล้อยตามคนที่มาชักจูงให้เราทำบางสิ่งบางอย่างโดยการอ้างพระคัมภีร์เพียงบางข้อบางตอน ก่อนที่จะทำตามใคร เราควรหยิบพระคัมภีร์ขึ้นมาอ่านดูทั้งตอนและรับฟังความคิดเห็นของคริสเตียนคนอื่น ๆ ด้วยว่าเขาเข้าใจพระคัมภีร์ตอนนั้นๆ อย่างไร

เรมา กับ โลโกส

คำว่า *เรมา* (*Rhema*) มักถูกคริสตชนกลุ่มหนึ่งที่นิยมหรือให้ความสำคัญแก่คำนี้มากกว่าคำว่า *โลโกส* (*Logos*) นำไปใช้ โดยอ้างว่าทั้งสองคำมีความหมายต่างกัน และพยายามอธิบายว่า *เรมา* หมายถึงพระวจนะของพระเจ้าที่เปิดเผยแบบพิเศษ ส่วน *โลโกส* เป็นพระวจนะของพระเจ้าที่เปิดเผยแบบธรรมดาซึ่งก็คือพระคัมภีร์นั่นเอง การอ้างเช่นนี้เป็นการลดทอนความสำคัญของพระคัมภีร์ อันที่จริง นักวิชาการส่วนใหญ่เห็นว่า ทั้งสองคำมีความหมายเหมือนกัน ไม่ได้มีอะไรแตกต่างกันเลย

เมื่อเราพิจารณาการใช้คำว่า *เรมา* ในพระคัมภีร์ภาษากรีกก็จะพบว่า คำนี้ถูกใช้มากถึง 68 ครั้ง บางครั้งหมายถึงพระวจนะของพระเจ้าซึ่งก็คือพระคัมภีร์ (มัทธิว 4:4) แต่ที่น่าสนใจคือ บางครั้งคำนี้ใช้หมายถึงคำพูดของมนุษย์ที่จะถูกพระเจ้าพิพากษาในวันพิพากษา เช่น “ส่วนเราบอกพวกท่านว่า คำ (*เรมา*) ที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องรับผิดชอบถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา” (มัทธิว 12:36) และบางครั้งก็หมายถึงคำตรัสของพระเยซู หรือถ้อยคำของพระองค์ แต่ไม่ใช่คำที่ตรัสกับบุคคลใดเป็นพิเศษ (มาระโก 9:32 ดู ลูกา 2:50) นอกจากนี้ *เรมา* ยังอาจแปลได้อีกว่า “เรื่องราว” หรือ “สิ่ง” เช่น “เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใด (*เรมา*) ที่พระเจ้าทรงทำไม่ได้” (ลูกา 1:37 และดู ลูกา 2:19) ทั้งยังอาจหมายถึงคำพูดของทูตสวรรค์ด้วย (ลก. 1:38)

สิ่งที่น่าสนใจคือ คำว่า *เรมา* นี้ ถึงแม้จะอยู่ในบริบทเดียวกัน ก็ไม่จำเป็นต้องมีความหมายเดียวกัน เช่น ลูกา 2:50-51 “แต่บิดามารดาไม่เข้าใจคำ (*เรมา*) ที่พระเยซูกล่าวกับเขาทั้งสอง แล้วพระกุมารก็ลงไปกับบิดามารดา ยังเมืองนาซาเร็ธ และยอมเชื่อฟังเขาทั้งสอง ส่วนมารดาเก็บเรื่องราว (*เรมา*) ทั้งหมดนั้นไว้ในใจ” จากข้อความตอนนี้เราจะเห็นว่า *เรมา* สามารถแปลว่า “คำ” ในข้อหนึ่ง และแปลว่า “เรื่องราว” ในอีกข้อหนึ่ง

คำกล่าวอ้างของคริสตชนกลุ่มนี้จึงไม่น่าเชื่อถือ ไม่มีอะไรจะมาลดทอนหรือลบล้างสิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ได้

ผู้นำกับพระคัมภีร์

ผู้นำไม่มีอำนาจเหนือพระคัมภีร์ ในอดีตสามัญชนไม่มีสิทธิอ่านพระคัมภีร์ด้วยตนเอง มีแต่นักบวชเท่านั้นที่มีสิทธิอ่านพระคัมภีร์และตีความหมายพระคัมภีร์ หากนักบวชผู้มีสิทธิอ่านพระคัมภีร์ตีความหมายพระคัมภีร์ว่าอย่างไร สามัญชนก็ต้องเชื่อ

ตามนั้นและทำตามด้วย จนเมื่อมาร์ติน ลูเทอร์ได้ปฏิรูปศาสนาแล้ว สามัญชนค่อยมีสิทธิอ่านพระคัมภีร์ด้วยตนเอง ผู้นำทางศาสนาในปัจจุบันจึงไม่ได้ผูกขาดการใช้พระคัมภีร์อีกต่อไป แต่มีหน้าที่สำคัญคือหนุนใจและสนับสนุนให้สามัญชนอ่านพระคัมภีร์ให้มากขึ้นในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันมีนักเทศน์หรือศิษยาภิบาลบางคนใช้สิทธิอำนาจเหนือสมาชิกในคริสตจักร โดยมักจะอ้างว่าเรามีความรู้หรือความเข้าใจพระคัมภีร์ดีกว่าสมาชิก แล้วบังคับให้สมาชิกเชื่อฟังและทำตามสิ่งที่เขาสอนเท่านั้น ความจริงผู้นำทุกคนต้องอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระคัมภีร์ การจะรู้ว่าผู้นำคนไหนสอนตามพระคัมภีร์หรือไม่ เราต้องใช้พระคัมภีร์มาตรวจสอบผู้นำคนนั้น ดังเช่นชาวยิวในเมืองเบโรอาเมื่อได้ยินคำสอนของเปาโลกับซิลาส พวกเขาก็ค้นดูพระคัมภีร์ทุกวันเพื่อดูว่าท่านทั้งสองสอนถูกต้องหรือไม่ “ยิวในเมืองนี้มีใจยอมรับมากกว่ายิวในเมืองเธสะโลนิกา เพราะพวกเขาได้รับพระวจนะด้วยความอยากรู้และค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่าข้อความเหล่านั้นจริงดังที่กล่าวหรือไม่” (กิจการ 17:11) ดังนั้น คริสตชนที่เชื่อในหลักการ “พระคัมภีร์เท่านั้น” ต้องพร้อมที่จะตรวจสอบคำสอนของผู้นำของตนว่าสอนถูกต้องตามพระคัมภีร์หรือไม่

สรุป

พระคัมภีร์มีสิทธิอำนาจสูงสุดสำหรับคริสตชน เพราะพระคัมภีร์คือพระวจนะของพระเจ้าที่ยังใช้ได้กับทุกคน ทุกเวลา และทุกแห่งหน อย่างไรก็ตาม เมื่อเราจะประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ตอนหนึ่งตอนใด เราจำเป็นต้องพิจารณาบริบทและเบื้องหลังทางประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ตอนนั้นๆ ให้ดี อย่าเลือกปฏิบัติเพียงเพื่อประโยชน์ส่วนตัว และหากพระคัมภีร์ขัดแย้งกับสิ่งใดที่เราคุ้นเคย ไม่ว่าจะเป็นประเพณี ผู้นำ เหตุผล หรือประสบการณ์ส่วนตัว เราต้องให้พระคัมภีร์มีอำนาจสูงสุด **BBB**

รายการอ้างอิง

1. Steven K. Scott, *The Richest Man Who Ever Lived* (Doubleday, 2006), pp. 2-3.
2. กอร์ดอน ดี. พี และ ดักลาส สตวร์ท, *อ่านพระคัมภีร์อย่างไรให้คุ้มค่า* (กรุงเทพฯ : กนกบรรณสาร, 2016), หน้า 139-140.

พระคุณเท่านั้น (โซลา กราเทีย)

ศาสตราจารย์ ดร.นที ตันจันทรพงศ์

พระเจ้าเท่านั้นที่ทำให้มนุษย์รอดได้โดยพระคุณและพระประสงค์ของพระองค์

บิดามารดาคือผู้บังเกิดเกล้า เพราะท่านเป็นผู้ให้กำเนิดและเป็นผู้ชุบเลี้ยงเราจนเติบโตใหญ่ บุญคุณที่ท่านมีต่อเรานั้นเกินกว่าที่เราจะทดแทนได้หมดสิ้น ความกตัญญูรู้คุณจึงเป็นจุดเริ่มต้นของการตอบสนองอันเหมาะสมที่สุดต่อบิดามารดาผู้มีพระคุณของเรา

พระเจ้าทรงให้กำเนิดและชุบเลี้ยงดูแลเรา พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งเมื่อเราดิ้อแต่ทรงให้อภิบาลและนำเราคืนดีกับพระองค์ พระเจ้ามีพระคุณต่อเราอย่างเหลือล้น และความกตัญญูเป็นทำที่อันเหมาะสมของผู้ที่รู้คุณพระองค์ กรอบความคิด “พระคุณเท่านั้น” หรือ *โซลา กราเทีย (sola gratia)* จึงเป็นแรงจูงใจหลักที่พระเจ้าทรงใช้ในการเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา

พระคุณในพระคัมภีร์

พระคุณคือการได้รับบางสิ่งที่ผู้รับไม่มีสิทธิ์หรือไม่สมควรจะได้ พระคัมภีร์สื่อสารความเข้าใจเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์โดยใช้คำสองคำเป็นหลัก ในพระคัมภีร์เดิม ภาษาฮีบรูใช้คำว่า *เคน (hen)* ซึ่งแปลออกมาเป็นวลีว่า “เป็นที่โปรดปราน (ของพระเจ้า)” อันนำไปสู่การกระทำพิเศษบางอย่างต่อคนที่พระเจ้าทรงโปรดปรานนั้น เช่น โนอาห์ (ปฐมกาล 6) โมนัส (อพยพ 33) กิเดโอน (ผู้วินิจฉัย 6) ส่วนในพระคัมภีร์ใหม่ ภาษากรีกใช้คำว่า *คาริส (charis)* เมื่อพูดถึงพระคุณ แม้พระคัมภีร์ไม่ได้บันทึกว่าพระเยซูทรงใช้คำนี้ (พระเยซูทรงใช้ภาษาอารามิคซึ่งเป็นภาษาท้องถิ่น) แต่พระองค์ก็ทรงสอนเกี่ยวกับพระคุณอย่างชัดเจน เช่น ในอุปมาเรื่องบุตรน้อยหลงหาย (ลูกา 15)

เรื่องคนงานในสวนองุ่น (มัทธิว 20) และเรื่องงานเลี้ยงใหญ่ (ลูกา 14) เปาโลเป็นผู้ที่ใช้คำนี้มากที่สุด อาจกล่าวได้ว่าพระธรรมโรมคือการอธิบายบทบาทของพระคุณในกระบวนการแห่งความรอดของเรา นอกจากนี้ เรายังได้เห็นการใช้ *คาริส (charis)* ในพระธรรม 2 โครินธ์ 4:14-16; 12:7-10; เอเฟซัส 2:1-10; ทิตัส 2:11-14; 3:5-8; ยากอบ; 1 เปโตร และวิวรณ์¹

เบื้องต้นเราได้เห็นแล้วว่าพระคัมภีร์ใช้ *เคน (hen)* และ *คาริส (charis)* เพื่อพูดถึงพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อมนุษยชาติ อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ไม่ได้นำเสนอเรื่องพระคุณของพระเจ้าผ่านคำทั้งสองนี้เท่านั้น แต่พระคัมภีร์ทั้งเล่มคือเรื่องราวแห่งพระคุณของพระเจ้าที่พระองค์ทรงสำแดงแก่มนุษย์ วิลเลียม ฟาน-गेเมเรน นำเสนอประเด็นนี้ในหนังสือ *แกะรอยรัก : แผนการไถ่จากปฐมกาลถึงวิวรณ์* ของท่านว่า

พระคัมภีร์เดิมกับพระคัมภีร์ใหม่เป็นการประทานพระคุณอันเดียวของพระเจ้าในสองรูปแบบ โดยมีพันธสัญญาที่เฉพาะเจาะจงเป็นส่วนหนึ่งในนั้นด้วย ที่สำคัญที่สุดคือ พันธสัญญาทั้งหลายและพระคัมภีร์ทั้งสองภาคตั้งอยู่บนรากฐานเดียวกัน คือพระคริสต์ ผู้ทรงเป็น “คนกลาง” ของพันธสัญญานั้น (1 ทิโมธี 2:5)²

ฟานगेเมเรนแบ่งประวัติศาสตร์การไถ่ออกเป็น 12 ยุค และกล่าวว่าประวัติศาสตร์การไถ่แต่ละยุคเผยให้เห็นพระราชกิจอันทรงพระคุณของพระเจ้า แม้เมื่อมนุษย์จะไม่สนใจยี้ดี ตี้อวดและกบฏ พระดำริของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ยังคงอยู่ และความรักของพระองค์ไม่มีผู้ใดขัดขวางได้ อาณาจักรพระเจ้าปล้ำสู้กับอาณาจักรมนุษย์มายาวนานหลายพันปีแล้ว แต่ผลลัพธ์นั้นแน่ชัดอยู่ ความอดกลั้นพระทัยกับความรักของพระเจ้าเห็นประจักษ์จากที่พระองค์ทรงดูแลและอวยพรสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง³

กล่าวอย่างถึงที่สุดแล้ว พระคัมภีร์ก็คือเรื่องราวแห่งพระคุณของพระเจ้าตั้งแต่ต้นจนจบ (หรืออาจกล่าวได้ว่า พระคัมภีร์เป็นเรื่องราวแห่งพระคุณเท่านั้น คือเป็นเรื่องราวที่มีพระคุณของพระเจ้าเป็นประเด็นหลักของเรื่อง)

โรงมหรสพแห่งพระคุณ

เควิน แวนฮูเซอร์ (Kevin Vanhoozer) ต้องการแก้ปัญหาช่องว่างระหว่างการศึกษาศาสนาคริสต์เชิงทฤษฎีกับการนำมาใช้ในชีวิตจริง เขานำเสนอว่า สรรพสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างขึ้นเปรียบเสมือนโรงมหรสพเพื่อแสดงพระเกียรติยศของพระเจ้า เป็นสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสำแดงความเป็นพระเจ้าของพระองค์เองแก่ผู้ที่ไม่มีความรู้ เพราะเขาไม่ใช่พระเจ้า สรรพสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นจึงเป็นเวทีแสดงละคร โดยมีพระเจ้าเป็นผู้สร้างและผู้กำกับ (Theo-drama) เพื่อสื่อให้เห็นพระคุณของพระองค์

ละครของพระเจ้านี้คือเรื่องราวแห่งพระคุณตั้งแต่ต้นจนจบ พระคุณเกิดขึ้นเพราะพระเจ้าผู้เป็นองค์ตรีเอกภาพที่สมบูรณ์เพียบพร้อมในพระองค์เองทรงเลือกที่จะเนรมิตสร้าง⁴ และเมื่อมนุษย์ล้มลงในบาป พระเจ้ายังสำแดงพระคุณนี้โดยการสถิตอยู่ด้วยเพื่อปกป้องดูแลและโดยกระบวนการแห่งความรอด ดังนั้นเอง พระคัมภีร์จึงเป็นพงศาวดารแห่งพระคุณที่แกะรอยการไถ่ความบาปผิดของมนุษยชาติ ตั้งแต่การเนรมิตสร้างสู่แผนการแห่งความรอดที่มีจุดสูงสุดอยู่ที่องค์พระเยซูคริสต์ ผู้เป็นของขวัญแห่งพระคุณที่ล้ำค่าที่สุดจากพระเจ้า

ละครแห่งพระคุณ : ฉากชีวิต

สำหรับแวนฮูเซอร์แล้ว แต่ละคนที่เชื่อวางใจในองค์พระเยซูคริสต์เปรียบเสมือนตัวละครตัวหนึ่งในละครแห่งพระคุณนี้ เรามีพระคัมภีร์เป็นบทละคร หน้าที่ของเราไม่ใช่แค่เรียนรู้และท่องจำบท แต่นักแสดงที่ดีคือผู้ที่สวมบทบาทได้สนิทตามบทที่กำหนดให้ และแสดงออกผ่านวิญญาณนักแสดง ดังที่เราได้เห็นแล้วว่า โรงมหรสพนี้กำลังแสดงละครแห่งพระคุณทั้งเรื่อง ฉะนั้นนักแสดงที่ดีบทแตกคือผู้ที่กำลังถูกเปลี่ยน (โดยพระคุณ) ให้แสดงบทบาทของตัวละครตามบท (แห่งพระคุณ) อย่างสมบูรณ์ทั้งความคิด คำพูด การกระทำ และวิถีชีวิตทุกๆ ด้านในฉากชีวิตของเขา ตั้งแต่ต้นจนจบ⁵

มาร์ติน ลูเทอร์ (Martin Luther) นำเสนอว่า ถ้าเราเข้าใจเรื่องพระคุณของพระเจ้าผิด ศาสนาของเราจะผิดเพี้ยนในทุกด้าน เขาเปรียบเทียบศาสนาคริสต์แห่งการเชิดชูเกียรติ (Theology of Glory) กับศาสนาแห่งไม้กางเขน (Theology of the Cross) สำหรับลูเทอร์ ศาสนาทั่วไปสอนว่าพระเจ้าจะให้รางวัลแก่ผู้ที่พยายามเป็นคนดี และพระองค์จะช่วยเหลือผู้ที่ช่วยตัวเอง⁶ แต่ความเชื่อของคริสเตียนไม่ใช่ระบบที่ทำให้ตัวเอง

ชอบธรรม และไม่เกี่ยวข้องกับการเชิดชูเกียรติตัวเองเลย ตรงกันข้ามทีเดียว เราพร้อมที่จะรับพระคุณของพระคริสต์ก็ต่อเมื่อเรายอมรับว่าเราพึ่งตัวเองไม่ได้ ด้วยเหตุนี้ “พระคุณเท่านั้น” หรือ *โซลา กราเทีย* จึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของคริสต์ศาสนศาสตร์⁷

ข่าวประเสริฐแห่งองค์พระเยซูคริสต์เป็นประเด็นหลักที่ทำให้ความเชื่อของคริสเตียนแตกต่างจากความเชื่อของศาสนาอื่นๆ ข่าวประเสริฐไม่ได้ประเสริฐเพราะมีข้อแนะนำการดำเนินชีวิตที่ดี (คำสอนของหลายศาสนาก็มีข้อแนะนำการดำเนินชีวิตที่ดีเช่นกัน) ข่าวประเสริฐไม่ได้สอนให้เราถือศีลเพื่อสร้างบุญมาหักล้างบาปของตัวเอง ข่าวประเสริฐไม่ใช่การพึ่งพาการทำความดีเพื่อความบริสุทธิ์ส่วนตัว หรือถวายบังจายเพื่อให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์อวยพรชีวิตของเรา พระธรรมโรม 1:16 ชี้ให้เราเห็นว่า ข่าวประเสริฐคือฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ช่วยให้เรารอดพ้นจากความผิดบาป และได้รับความชอบธรรมที่มั่นคงถาวรจากพระเจ้า (ข้อ 17)

เปาโลกล่าวต่อไปว่า ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่เป็นข่าวดีนี้ มีให้ทุกคนที่ “ดำรงชีวิตโดยความเชื่อ” ความเชื่อที่พูดถึงนี้ไม่ใช่ข้อแม้ที่จะเปิดประตูให้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเข้ามาในชีวิตของเรา (ถ้าเป็นเช่นนั้นก็จะกลายเป็นว่า ความเชื่อของตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ซึ่งจะสวนทางกับข้อเสนอลหลักของเปาโลในพระธรรมโรมอย่างสิ้นเชิง) แต่ความเชื่อที่เปาโลพูดถึงนี้ คือการพึ่งพาพระเจ้าเพื่อความรอดที่เราทำให้เกิดขึ้นกับตัวเองไม่ได้ (ดูคำอธิบายเกี่ยวกับความเชื่อนี้ในบทต่อไป) ดังนั้น ผู้ที่เชื่อวางใจในองค์พระเยซูคริสต์ (คือผู้ที่พึ่งพาพระเจ้าในองค์พระเยซูคริสต์ ไม่ใช่พึ่งพาตัวเอง) จะรอดจากการถูกพิพากษา และรับความชอบธรรมที่มาจากพระเจ้า

เปาโลกล่าวต่อไปในพระธรรมโรม 1:17 ว่า ความชอบธรรมที่มาจากพระเจ้านี้ เริ่มต้นด้วยความเชื่อ และจบลงด้วยความเชื่อ หมายความว่าความรอดนั้นจะต้องพึ่งพระเจ้า ตั้งแต่ต้นจนจบ เพราะตนเป็นที่พึ่งของตนไม่ได้ และนี่ก็คือข่าวประเสริฐที่เปาโลบันทึกไว้ในพระธรรมเอเฟซัส 2:8-9⁸ เกี่ยวกับความรอดที่มาถึงเราได้โดยพระคุณของพระเจ้านั้น และเป็นข่าวประเสริฐที่นักปฏิรูปคริสต์ศาสนาได้สรุปไว้ในคำว่า *โซลา กราเทีย* (พระคุณเท่านั้น) เราเองอาจจะแปลกใจเมื่อสังเกตว่าข่าวประเสริฐที่ดีเยี่ยมนี้สวนทางกับสัญชาตญาณพื้นฐานของเราทุกคนที่มักกบฏต่อพระเจ้าและอยากพึ่งพาตัวเองแทนไม่มากนัก

“พระคุณเท่านั้น” หรือ *โซลา กราเทีย* เป็นคติเตือนใจผู้เชื่อทุกคนถึงข่าวประเสริฐที่ว่า พระเจ้ามีพระคุณต่อเรา พระเจ้าเท่านั้นที่ทำให้เรารอดจากการพิพากษาของพระองค์ได้โดยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ความรอดของเราไม่ได้เกิดจากการกระทำของเราเอง แต่เพราะพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น พระองค์ทรงช่วยเราให้รอดพ้นจากบาปของเราได้ และในความรอดนี้ เราต้องพึ่งพาสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงทำเพื่อเรา ตั้งแต่ต้นจนจบ

กระบวนการแห่งพระคุณ

จากพระคัมภีร์นักศาสนศาสตร์ได้สรุปความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตโดยพึ่งพาพระคุณของพระเจ้าตั้งแต่ต้นจนจบในนามว่า “กระบวนการแห่งความรอด” (*Ordo Salutis*)⁹ กระบวนการแห่งความรอดหรือกระบวนการแห่งพระคุณอธิบายว่าพระคุณของพระเจ้าได้เริ่มต้นและจะเสร็จสมบูรณ์อย่างไรในชีวิตของผู้ที่เชื่อวางใจในองค์พระเยซูคริสต์ (ดูโรม 8:29-30) ทุกลำดับขั้นของความรอดนี้ตั้งอยู่บนการทรงเลือกของพระบิดา (ดูเอเฟซัส 1:3-4) มีหัวใจอยู่ที่ความสัมพันธ์กับพระบุตร (“ในพระคริสต์” เอเฟซัส 1:4-13) และมีผลจริงโดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เอเฟซัส 1:13-14)

ในโลกที่ล้มลงในบาป มนุษย์ทุกคนทำบาป มีนิสัยบาป และเป็นผู้ต้องโทษเพราะบาป การทำบาปคือการกระทำผิดต่อพระเจ้าและบทบัญญัติของพระองค์¹⁰ แม้เราแต่ละคนอาจจะทำผิดต่างกรรมต่างวาระต่างระดับและขนาดความผิดในสายตาของมนุษย์ แม้เราจะทำบาปไม่เหมือนกัน แต่มนุษย์ทุกคนล้วนมีนิสัยบาป และเป็นผู้ต้องโทษเพราะบาปด้วยกันทั้งสิ้น โรม 3:9 กล่าวไว้ว่า มนุษย์ทุกคนต่างตกอยู่ในอำนาจของบาป เพราะบาปคือการปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระเจ้า เราทุกคนเนรคุณพระเจ้าผู้ทรงให้กำเนิดเรา นอกใจพระเจ้าผู้ทรงรักเรา ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า และกบฏต่อผู้ที่เป็นเจ้าเหนือหัวเรา ข้อ 10-18 ขยายความต่อไปว่า ถ้าพระเจ้าทรงปล่อยให้เราตัดสินใจเอง ก็จะไม่มีการชอบธรรมดีพร้อม ไม่มีใครเลือกที่จะเข้าหาหน้าที่ของเขาต่อพระเจ้า ไม่มีใครเลือกที่จะทำตามสิ่งที่พระองค์สั่ง และไม่มีใครจะทำดีเพื่อพระเจ้า (อาจจะมีคนพยายามทำบุญทำความดีเพื่อตัวเอง) และนี่คือเชื้อบาปที่ระบาตอยู่ในเราทุกคน เชื้อบาปนี้เข้าถึงทุกส่วนของความเป็นมนุษย์ ไม่ว่าในด้านความคิด คำพูด หรือการกระทำ ดังนั้นมนุษย์ทุกคนจึงเป็นผู้ต้องโทษเพราะบาป ซึ่งผลก็คือความตาย การถูกตัดขาดจากพระเจ้า และการถูกพิพากษาลงโทษ

ชั่วนิรันดร์¹¹ การที่เราจะหลุดพ้นจากบาปของเราได้นั้น พระเจ้าจะต้องจัดบาปทั้งสาม ด้านของเราออกไป กระบวนการแห่งความรอดคือการจัดการกับโทษบาป นิสัยบาป และการกระทำบาปของเรา ซึ่งมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทำได้

พระเจ้าทรงมีพระคุณต่อเราตั้งแต่ต้นจนจบ โดยพระคุณของพระองค์ พระเจ้าทรงเลือกเราให้รอดตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก (เอเฟซัส 1:4) การเลือกของพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับ การกระทำของมนุษย์ แต่ขึ้นอยู่กับพระลักษณะและอำนาจสิทธิขาดของพระเจ้า (โรม 9:6-24) รวมถึงพระประสงค์ของพระองค์เอง (เอเฟซัส 1:5) โดยพระคุณของพระองค์ พระเจ้าทรงชักนำเรามาหาพระองค์ (ยอห์น 6:44) ซึ่งในการทรงเรียกนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะให้ความเข้าใจและทำให้ใจที่แข็งกระด้างของเรานั้นอ่อนลง ขาวประเสริฐของพระเจ้าจะเปิดตาใจให้เราเห็นความบาป ปลดปล่อยจิตใจของเราจากอำนาจบาป (1 ยอห์น 4:19) และทำให้เราสามารถตอบสนองความรักของพระเจ้าได้ การทรงเรียกนี้เป็นอำนาจของพระเจ้า ซึ่งโดยพระคุณของพระองค์ พระเจ้าทรงทำให้เราบังเกิดใหม่ ให้สิทธิที่เราจะมาหาพระองค์ และเป็นเหตุให้เราสามารถตอบสนองสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงทำเพื่อเราได้

การบังเกิดใหม่ คือการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงฟื้นชีวิตจิตวิญญาณของผู้ที่เคยตายฝ่ายวิญญาณ โดยทำให้เขาสามารถสำนึกบาป เข้าใจขาวประเสริฐ และเชื่อวางใจในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า แน่หนอว่า การบังเกิดใหม่ที่แท้จริงจะต้องมากับการเชื่อวางใจและวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปในทางของพระเจ้า แต่การบังเกิดใหม่ไม่ใช่ขั้นตอนเดียวกันกับการมีวิถีชีวิตใหม่ และไม่ใช่วิธีของการเชื่อวางใจ การบังเกิดใหม่ไม่ใช่การกระทำของมนุษย์ แต่เป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเป็นเหตุให้คนบาปที่ไม่เอาพระเจ้า (โรม 3:9-20) กลับใจมาเชื่อวางใจในพระองค์ได้ (ดู ยอห์น 3:1-8; 1 เปโตร 1:23-25) ถ้าเราเข้าใจประเด็นที่ละเอียดอ่อนนี้ เราก็จะเห็นว่า ขั้นตอนของการรับเชื่อ (การกลับใจ และการเชื่อวางใจ) ก็อยู่ภายใต้พระคุณของพระเจ้าเช่นกัน ถึงแม้ว่าการรับเชื่อจะมีส่วนที่เป็นการกระทำของมนุษย์อยู่ด้วย แต่พระคัมภีร์ชี้ให้เราเห็นว่าการรับเชื่อเป็นการกระทำของพระเจ้า พระเจ้าเป็นผู้ที่ตั้งต้นการดีในผู้เชื่อ (ฟิลิปปี 1:6) พระองค์เป็นผู้ประทานความเชื่อ (ฟิลิปปี 1:29; เอเฟซัส 2:8-9) และการกลับใจใหม่แก่เรา (กิจการ 11:18) พระเจ้าเท่านั้นที่ทำให้คนบาปเข้ามาหาพระองค์ได้ (ยอห์น 6:65)

สถานภาพการเป็นผู้ชอบธรรมของผู้ที่เชื่อวางใจในพระคริสต์นั้น ได้มาโดยพระคุณของพระเจ้า ผ่านการดำเนินชีวิต การสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน และการคืนพระชนม์ขององค์พระเยซูคริสต์ พระราชกิจที่เสร็จสิ้นสมบูรณ์ของพระเยซูคริสต์ทำให้ผู้ที่เชื่อวางใจในพระองค์ได้เป็นผู้ชอบธรรมอันเป็นสถานภาพใหม่ที่พระเจ้าประทานแล้ว สถานภาพของผู้เชื่อได้เปลี่ยนจากผู้ต้องโทษเพราะบาปมาเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว ผู้ที่ฟังปาพระองค์ไม่ต้องรับโทษบาปแล้ว การเปลี่ยนสถานภาพนี้เกี่ยวข้องกับการกระทำแทน กล่าวคือ พระเยซูได้ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ชอบธรรม เชื่อฟัง กตัญญู ซื่อสัตย์ และจงรักภักดีต่อพระบิดาโดยสมบูรณ์แทนเรา พระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษความผิดบาปทั้งสิ้นแทนเรา และพระองค์คืนพระชนม์เพื่อพิชิตความบาปและความตายแทนเรา

การเปลี่ยนแปลงสถานภาพเป็นผู้ชอบธรรมนี้ปลดปล่อยเราจากการถูกพระเจ้าพิพากษา และจะต้องตามมาด้วยการเปลี่ยนแปลงนิสัยบาปในตัวเราที่เป็นเหตุให้เราทำบาปต่อพระเจ้าและต่อผู้อื่น การชำระให้บริสุทธิ์ก็คือกระบวนการที่พระเจ้าทรงปลดปล่อยเราจากนิสัยบาป และนำเราให้ดำเนินชีวิตที่พระเจ้าพอพระทัย พระบิดาเป็นผู้กำหนดผู้ที่จะถูกชำระ (ยอห์น 17:17; โรม 8:29) พระบุตรคือจุดหมายของการชำระ (2 โครินธ์ 3:18; โรม 8:29) และพระวิญญาณบริสุทธิ์คือผู้กระทำการชำระ (ทิตัส 3:5; กาลาเทีย 5:16, 25; 1 เปโตร 1:2; 2 เธสะโลนิกา 2:13) ในเวลาเดียวกัน พระคัมภีร์ก็ได้นำเสนออย่างชัดเจนว่า ผู้เชื่อทุกคนมีส่วนร่วมในกระบวนการนี้ เรามีหน้าที่เลียนแบบอย่างพระเยซูคริสต์ (เอเฟซัส 5:1; 1 โครินธ์ 11:1; 1 เปโตร 2:21) และเชื่อฟังพระเจ้า (โรม 12:1-2; ฮีบรู 12:14; 2 โครินธ์ 7:1) ดังนั้น กระบวนการชำระให้บริสุทธิ์จึงเป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานโดยพระคุณ และเป็นหน้าที่ที่มนุษย์ต้องทำด้วย ดี. เอ. คาร์สัน (D. A. Carson) ใช้ภาพทางรถไฟสองรางมาเปรียบเทียบ เพื่อช่วยให้เราเข้าใจเรื่องอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าเหนือทุกสิ่งกับความรับผิดชอบในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ (divine sovereignty and human responsibility) เขานำเสนอว่า ทั้งสองรางต่างมีความจำเป็น 100% ไม่ใช่เพียงฝั่งละ 50% เท่านั้น พระคัมภีร์นำเสนอทั้งสองรางคู่ขนานไปด้วยกัน กล่าวคือ พระเจ้าทรงมีสิทธิครอบครองสูงสุดเหนือทุกสิ่ง และมนุษย์ก็มีความรับผิดชอบที่จะต้องทำสิ่งที่ถูกต้องดีงามตามพระประสงค์ของพระเจ้า¹² พระธรรมฟีลิปปี 2:12-13 ช่วยให้เราเห็นภาพของทางรถไฟสองรางนี้เมื่อเปาโลสรุปว่า “ฉะนั้น พวกที่รัก

ของข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ท่านเชื่อฟังข้าพเจ้าอยู่เสมอ ท่านจงอดสำหรัประพาศด้อย่าง สมกับความรอดของท่านทั้งหลายด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น ไม่เฉพาะในเวลา ที่ข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่มากยิ่งกว่านั้นอีกในเวลา ที่ข้าพเจ้าไม่อยู่ เพราะว่าพระเจ้า เป็นผู้ทรงทำการอยู่ภายในพวกท่าน ให้ท่านมีความประสงค์และมีความสามารถทำตาม ขอบพระทัยของพระองค์” พระเจ้าทรงเลือก ทรงทำให้บังเกิดใหม่ ประทานสถานภาพ ความเป็นผู้ชอบธรรม ทรงสัญญาว่าจะสงวนเราไว้ ไม่ใช่เพราะความเชื่อ หรือความ ซื่อสัตย์ของเรา แต่เพราะความสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาของพระองค์เอง¹³ ดังนั้นเราจึง บากันดำเนินชีวิตในความเชื่อของเราได้โดยการสงวนไว้ของพระเจ้า

พระเจ้าผู้ที่เราพึ่งพาพระคุณของพระองค์ตั้งแต่ต้นจนจบ จะทรงนำเราไปสู่จุด หมายปลายทางในกระบวนการแห่งความรอดนี้ เมื่อนั้นเราจะได้รับการเปลี่ยนแปลงโดย สมบูรณ์ให้เป็นตามพระฉายาของพระเยซูคริสต์ จะได้รับสง่าราศีของความเป็นมนุษย์ที่ สมบูรณ์แบบ และจะมีความสัมพันธ์ที่สมบูรณ์เป็นหนึ่งเดียวกันกับองค์พระเยซูคริสต์ และกับทุกคนที่เชื่อวางใจในพระองค์ พระคุณท่านนั้น (โซลา กราเทีย) จึงเป็นคำขวัญ ที่สรุปภาพรวมความรอดของมนุษย์ โดยพระคุณของพระเจ้า ตั้งแต่ต้นจนจบ พระคุณ ของพระเจ้าท่านนั้นที่นำมาซึ่งความรอดของเรา (เอเฟซัส 2:8-9)

วิถีชีวิตแห่งพระคุณ

สำหรับเจอรี่ บริดเจส (Jerry Bridges) การดำเนินชีวิตโดยพระคุณคือการเป็น อิสระจากการพึ่งผลงานของตัวเอง เราไม่จำเป็นต้องทำอะไรเพิ่มเติมเพื่อให้พระเจ้า ทรงยอมรับเรา ไม่มีอะไรที่เราทำได้เพื่อให้พระเจ้าทรงรักเรามากขึ้นหรือน้อยลง เพราะ รากฐานของความรักรันั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับภาระกระทำของเรา แต่ตั้งอยู่บนพระคุณของ พระเจ้าผ่านพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้น¹⁴ เขามั่นใจไว้ว่า

ความลับสุดยอดประการหนึ่งที่คริสตชนปัจจุบันเก็บไว้อย่างมิดชิด คือ พระเยซูได้ทรงจ่ายราคาให้ครบแล้ว ผมหมายถึงครบแล้ว จริงๆ พระองค์ไม่เพียงจ่ายเพื่อให้คุณได้รับอภัยบาปและได้ตัวไป สวรรค์เท่านั้น แต่พระองค์ยังจ่ายให้หมดแล้วสำหรับพระพรทั้งสิ้น และคำตอบของคำอธิษฐานทั้งปวงในชีวิตของคุณ... ทำไมเรอง นี้จึงเป็นความลับที่ถูกเก็บงำไว้อย่างดี? เหตุผลประการหนึ่งก็คือ

เรากลัวความจริงข้อนี้ เรากลัวที่จะบอกแม้กระทั่งตัวเองว่าเราไม่
ต้องทำอะไรเพิ่มเติมอีกแล้ว งานการไถ่ทั้งหมดเสร็จสมบูรณ์แล้ว
เรากลัวว่าถ้าเราเชื่อเช่นนั้นจริงๆ เราจะไม่กระตือรือร้นทำหน้าที่ใน
การรับใช้ของเรา¹⁵

เราอาจเป็นห่วงว่า ถ้าคนคิดว่าการทำดีของเขาไม่ช่วยให้พระเจ้าอวยพรเขามาก
ขึ้นแล้ว เขาอาจจะทำความดีน้อยลง หรือหยุดทำดีไปเลย เพราะไม่รู้จะทำดีไปทำไม
หลักคิดในเรื่องนี้คือ ถ้าเราได้ค่าจ้างเต็มวันโดยการทำงานเพียงชั่วโมงเดียว แล้วเรา
ยังจะทำงานหนักเต็มวันไปทำไม (ดู มัทธิว 20:1-16)

พระคัมภีร์ได้คิดเผื่อคำถามนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว (เช่น ในยูดา 4¹⁶ โรม 6:1¹⁷ และ
กาลาเทีย 5:13¹⁸) เนื่องจากการพูดว่ากระบวนการแห่งความรอดตั้งอยู่บนรากฐาน
พระคุณของพระเจ้าเท่านั้นอาจเปิดช่องให้บางคนตีความผิดๆ และนำความเชื่อที่ผิด
เพี้ยนนี้ไปเป็นข้ออ้างในการใช้ชีวิตตามอำเภอใจตัวเอง มาร์ติน ลอยด์-โจนส์ (Martin
Lloyd-Jones) กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า

การเทศนาข่าวประเสริฐเรื่องการรอดโดยพระคุณเท่านั้น หาก
เทศนาได้อย่างถึงแก่น ก็มักก่อให้เกิดคำถามว่าหาเช่นนี้ ไม่มีบท
ทดสอบใดดีไปกว่านี้อีกแล้ว กล่าวคือ เรามั่นใจได้ว่าที่เรากำลัง
เทศนาอยู่นั้นเป็นข่าวประเสริฐแห่งความรอดของพันธสัญญาใหม่
จริงๆ ก็เมื่อคำเทศนาของเราอาจเป็นเหตุให้ผู้ฟังเข้าใจผิดและ
ตีความผิดว่าเพราะคุณรอดโดยพระคุณเท่านั้น จึงไม่สำคัญเลย
ว่าคุณจะดำเนินชีวิตอย่างไร คุณจะทำบาปมากเท่าไรก็ได้เพราะ
นั่นจะยิ่งเน้นให้เห็นความล้าเลิศของพระคุณ¹⁹

พระคุณที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของเราได้นั้น ไม่ใช่อะไรที่อยู่ ณ จุดใดจุดหนึ่งระหว่าง
การเคร่งกฏเกณฑ์กับการใช้ชีวิตตามอำเภอใจตัวเอง หลายคนเข้าใจผิดคิดว่าพระคุณ
คือการเป็นอิสระจากธรรมเนียมปฏิบัติ ถึงแม้การเป็นอิสระจากกฎเกณฑ์ต่างๆ จะเป็นการ
ประยุกต์ใช้พระคุณที่สำคัญมากทางหนึ่ง แต่อิสระภาพจากกฎเกณฑ์ไม่ใช่พระคุณ ฉะนั้น
การสอนเรื่องอิสระภาพจากธรรมเนียมปฏิบัติโดยไม่สอนเรื่องพระคุณก่อนจึงเปรียบเสมือน
การสร้างบ้านโดยปราศจากฐานรากใดๆ อย่างไรก็ตาม ผู้ที่เข้าใจพระคุณของพระเจ้า
อย่างถ่องแท้จะไม่ใช้พระคุณในทางที่ผิดด้วยการดำเนินชีวิตที่ขาดความรับผิดชอบ²⁰

หนทางแก้ปัญหาคือการดำเนินชีวิตที่ขาดความรับผิดชอบจึงไม่ใช่การเอากฎเกณฑ์มาแทนที่พระคุณ แต่ปัญหาจะแก้ได้ก็โดยการช่วยให้หัวใจเราซาบซึ้งในความงดงามของพระคุณพระเจ้าและความใจกว้างอย่างไร้ขีดจำกัดของพระองค์ จนกระทั่งเราตอบสนองด้วยชีวิตที่กตัญญูรู้คุณพระเจ้า สตีเวน บราวน์ (Steven Brown) สรุปไว้ได้ดีเมื่อเขากล่าวว่า “ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เราทำให้ชาวประเสริฐดูดีเกินไป แต่ปัญหาคือเราทำให้ชาวประเสริฐดูไม่ดีพอ”²¹

หลายคนเป็นห่วงว่าการเน้นเรื่องพระคุณมากเกินไปจะทำให้เราทำตามอำเภอใจตัวเอง แต่ความจริงคือ ถ้าพระคุณไม่ใช่แรงจูงใจให้ชีวิตของเราเปลี่ยนแปลง แสดงว่าเรายังไม่เข้าใจพระคุณของพระเจ้า เพราะถ้าเราเข้าใจแล้ว ชีวิตของเราก็จะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ถ้าลูกลังไม่เข้าใจว่าพ่อแม่มีพระคุณต่อเขาเพียงไร เราก็ต้องสอนเรื่องพระคุณของพ่อแม่ให้มากขึ้นไม่ใช่ให้น้อยลง ฉะนั้นฉันนั้น เราต้องพยายามช่วยให้คนที่ใช้พระคุณของพระเจ้าเป็นข้ออ้างในการทำตามใจตัวเองเข้าใจชาวประเสริฐที่เป็นเรื่องราวแห่งพระคุณให้มากขึ้นไม่ใช่ให้น้อยลง

การอุทิศตน การมีระเบียบวินัยฝ่ายจิตวิญญาณ การเชื่อฟัง และการดำเนินในทางธรรม ยังเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งในชีวิตคริสเตียน แต่สิ่งเหล่านี้ควรจะเกิดขึ้นจากความสำนึกในพระคุณของพระเจ้า ไม่ใช่เกิดจากความพยายามแสวงหาพระพรจากพระองค์ หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ ควรจะเป็นการตอบสนองพระคุณของพระเจ้าด้วยใจรัก ไม่ใช่ตอบสนองเพียงเพราะเป็นหน้าที่ของเราเท่านั้น²² เปาโลเขียนพระธรรมโรมเพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจมากขึ้นเกี่ยวกับความรอดที่พวกเขาได้รับแล้ว ท่านใช้ 11 บทแรกเพื่ออธิบายว่าชาวประเสริฐและแสดงให้เห็นว่าความรอดเกิดขึ้นได้โดยพระคุณและพระเมตตาของพระเจ้าเท่านั้น ดังนั้น ถ้าเราเข้าใจว่าพระเจ้าทรงเมตตาและมีพระคุณต่อเราแม้เราเป็นคนบาปที่สมควรถูกพิพากษา ถ้าเราเข้าใจถูกต้องเช่นนี้ เราจะถวายชีวิตรับใช้พระองค์ หลังจากที่ได้อธิบายเรื่องราวชาวประเสริฐแล้ว เปาโลจึงเรียกร้องให้พวกเขาตอบสนองด้วยการอุทิศตนโดยสิ้นเชิงแด่พระเจ้า เปาโลไม่ได้ชักชวนด้วยเหตุผลว่าเป็นหน้าที่ แต่ท่านชี้ให้เห็นความเมตตาของพระเจ้า และเรียกร้องให้เราตอบสนองโดยมีรากฐานเป็นความรู้สึกขอบคุณและสำนึกในพระคุณของพระเจ้า²³ ชาวประเสริฐไม่ใช่เป็นสิ่งที่เรานำไปประกาศให้คนอื่นฟังเท่านั้น แต่เมื่อเราเข้าใจพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อเรา ชาวประเสริฐจะช่วยให้เราปฏิเสธตัวเอง ใช้ชีวิตเพื่อพระเจ้า และรับใช้พระองค์

รูปแบบการดำเนินชีวิตโดยมีพระคุณเป็นแรงจูงใจยังพบได้อีกในพระธรรม
เอเฟซัสและทิตัส ในเอเฟซัส 2:8-9²⁴ เปาโลยืนยันว่าความรอดเป็นของประทานจาก
พระเจ้า ซึ่งเราได้รับโดยพระคุณเท่านั้นผ่านการฟังพา (ความเชื่อ) พระเจ้าเท่านั้น
และความรอดนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะการกระทำใดๆ ของเรา แต่ข้อ 10 ท่านกล่าวต่อไป
ว่า “เราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดี ซึ่ง
เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม” สรุปคือ เราไม่ได้รอด
เพราะการกระทำดี แต่เรารอดเพื่อการกระทำดี ในที่สุดแล้วการกระทำดี (เช่น การ
อุทิศตน การมีระเบียบวินัยฝ่ายจิตวิญญาณ การเชื่อฟัง และการดำเนินในทางธรรม)
ไม่ใช่เหตุที่จะทำให้เรารอด แต่เป็นผลที่เกิดจากความรอดซึ่งเราได้รับแล้วโดยพระคุณ
ของพระเจ้าเท่านั้น²⁵ ในทำนองเดียวกัน เปาโลได้กล่าวกับทิตัสในบทที่ 2 ข้อ 11-12
ว่า “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าปรากฏแล้ว เพื่อช่วยทุกคนให้รอด และเพื่อสอนเรา
ให้ละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ตัณหา และให้ดำเนินชีวิตในยุคนี้ อย่างมีสติสัมปชัญญะ
อย่างชอบธรรม และให้ดำเนินตามทางพระเจ้า” และในบทที่ 3 ข้อ 5-8 ว่า “พระองค์
ก็ทรงช่วยเราให้รอด ไม่ใช่เพราะความชอบธรรมที่เราทำเอง แต่ด้วยพระเมตตาของ
พระองค์... เพื่อว่าเมื่อเราถูกชำระให้ชอบธรรมโดยพระคุณของพระองค์แล้ว ก็จะได้เป็น
ผู้รับมรดกตามที่หวังไว้ คือชีวิตนิรันดร์... เพื่อพวกที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้มุ่งทำการ
ดี การกระทำเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์กับทุกคน” พระคุณของพระเจ้าจึงเป็นแรงจูงใจ
ที่ทำให้ชีวิตของเราเปลี่ยนแปลงไปได้จริงๆ

คริสเตียนจำนวนไม่น้อยดำเนินชีวิตโดยอาศัยแรงจูงใจที่แตกต่างไปจากพระคุณ
ขอให้เรามาศึกษาแรงจูงใจต่างๆ ที่ปรากฏในพระคัมภีร์

แรงจูงใจในพระคัมภีร์

แรงจูงใจคือแรงผลักดันที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมบางอย่าง โดยอาจมาจากความ
ต้องการ ความพึงพอใจ การเป็นที่ยอมรับของคนรอบข้าง การถูกขู่ข่มบังคับ การได้
รับรางวัลหรือกำลังใจ พระคัมภีร์เองกล่าวถึงแรงจูงใจสามประเภทใหญ่ๆ ได้แก่

1. การต่างตอบแทน

การต่างตอบแทนอาจเปรียบได้กับคำสอนที่ว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว และมักจะมาในรูปของพระพร บำเหน็จ หรือคำชมเชย ยกตัวอย่างเช่น “จงปรนนิบัติพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้า แล้วพระองค์จะทรงอวยพรแก่อาหารและน้ำของเจ้า เราจะเอาความเจ็บป่วยออกไปจากท่ามกลางเจ้า” (อพยพ 23:25) “คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำก็เป็นพวกเดียวกัน และทุกคนก็จะได้บำเหน็จตามการทำงานของตน” (1 โครินธ์ 3:8) ในอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ ผู้ที่ใช้ตะลันต์ซึ่งพระเจ้าประทานจะได้รับคำชมเชยว่า “ดีแล้วเจ้าเป็นบ่าวที่ดีและซื่อสัตย์” (มัทธิว 25:21, 23) พระคัมภีร์ยังพูดถึงการต่างตอบแทนในลักษณะนี้อีกมากมาย²⁶

คำตักเตือนก็เป็นส่วนหนึ่งของการต่างตอบแทน พระเจ้าทรงตักเตือนห้ามปราม ถ้าไม่เชื่อฟังก็จะถูกลงโทษตีสอน ในปฐมกาล 2:16-17 พระเจ้าตรัสสั่งไม่ให้กินผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วว่า “เพราะในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่” ฮีบรู 10:26-27 ก็เป็นคำขู่ตักเตือนว่า “เพราะถ้าเรายังจงใจทำบาปอยู่เรื่อยๆ หลังจากได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว ก็จะไม่มีความเกรงกลัวในบาปเลย แต่จะมีความหวาดกลัวในการรอคอยการพิพากษาและไฟอันร้ายแรง ซึ่งจะเผาผลาญบรรดาศัตรู”²⁷ แต่สำหรับผู้เชื่อ พระเจ้าทรงตักเตือนและตีสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก “เพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อเราจะมีส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์” (ฮีบรู 12:6, 10)

2. ความยำเกรงพระเจ้า

ความยำเกรงพระเจ้าคือการเคารพนับถือและอยู่ในโอวาทของพระเจ้าด้วยความเลื่อมใส ความเคารพยำเกรงพระเจ้าเกิดขึ้นจากการตระหนักถึงความน่าเกรงขาม น่านับถือ และความยิ่งใหญ่ของพระองค์ (ฮีบรู 12:28-29) เกิดขึ้นเมื่อเราเข้าใจว่าพระเจ้าเป็นใครและเราเป็นใคร (อิสยาห์ 40:10-31) “เมื่อข้าพระองค์มองดูฟ้าสวรรค์อันเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ดวงจันทร์และดวงดาวซึ่งพระองค์ได้ทรงสถาปนาไว้ มนุษย์เป็นผู้ใดเล่า ที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา? และบุตรของมนุษย์เป็นใครเล่า ที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา?” (สดุดี 8:3-4)

สำหรับผู้เชื่อแล้ว ความยำเกรงพระเจ้าไม่ใช่ความกลัว แต่เกี่ยวข้องกับพระบารมีของพระเจ้าอันเป็นแรงจูงใจสำคัญให้เรายอมจำนนต่อพระเจ้าผู้สร้างของเรา นี่คือเหตุผลว่าทำไมชีวิตแห่งปัญญาจึงเริ่มต้นเมื่อเราเข้าใจว่าพระเจ้าเป็นใครและยำเกรงพระองค์ (สุภาชิต 9:10) พระเจ้าทรงสมควรที่จะได้รับความรักและความเชื่อฟังอย่างที่สุดจากเรา ก็เพราะความเป็นพระเจ้าของพระองค์เท่านั้น คุณค่าของพระเจ้ามีอยู่แล้วในตัวพระองค์เองตั้งแต่นิรันดร์กาล ความรักความเชื่อฟังนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขว่าพระองค์ทรงอวยพรเรามากแค่ไหน

พระคัมภีร์ใช้คำว่า “ยำเกรง” กับพระเจ้ามากกว่า 300 ครั้ง ส่วนใหญ่ใช้ในแง่บวกเพื่อเป็นแรงจูงใจของเราในด้านต่างๆ เช่น ให้เราต่อสู้กับบาปในตัวเรา (เลวีนิติ 19:14; 25:17) ให้เราดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้า (อพยพ 1:17; เฉลยธรรมบัญญัติ 6:2, 24; 2 โครินธ์ 7:1) ให้เรารับใช้พระองค์ (อพยพ 18:21; เฉลยธรรมบัญญัติ 6:13; 10:20-21) ให้เราแสดงความรักต่อพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 10:12)

3. ความกตัญญู

ความยำเกรงพระเจ้าเป็นแรงจูงใจซึ่งเน้นสิ่งที่พระองค์เป็น แต่ความกตัญญูต่อพระเจ้าเป็นแรงจูงใจซึ่งเน้นสิ่งที่พระองค์ทำเพื่อเรา เราได้พูดถึงการใช้พระคุณเป็นแรงจูงใจไปบ้างแล้วจากพระธรรมโรม 12:1-2; เอเฟซัส 2:8-10; และทิโมธี 2:11-12 กับ 3:5-8 แต่พระคัมภีร์ยังพูดถึงการใช้พระคุณเป็นแรงจูงใจในการดำเนินชีวิตอีกมากมาย เช่น 1 ยอห์น 4:19 พูดถึงความกตัญญูว่า “เรารักก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน” โรม 2:4 ว่า “พระกรุณาคุณของพระเจ้านั้น มุ่งจะชักนำท่านให้กลับใจใหม่” และโรม 6:14 ว่า “บาปจะไม่ครอบงำพวกท่านต่อไป เพราะว่าท่านไม่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ” นอกจากนี้ ในบริบทของการอพยพ พระเจ้าประทานพระบัญญัติสิบประการหลังจากที่ทรงช่วยคนของพระองค์ให้รอดจากอียิปต์แล้ว ความรอดจึงมาถึงพวกเขาโดยพระคุณ และความเชื่อฟังเป็นเพียงผลที่ตามมา ไม่ใช่เหตุที่ทำให้เขารอด ด้วยเหตุนี้ บทนำของพระบัญญัติสิบประการจึงใช้ความกตัญญูเป็นแรงจูงใจ (อพยพ 20:2)

พระคัมภีร์พูดถึงแรงจูงใจต่างๆ ที่นำให้เราดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ภายในจิตใจของเราแต่ละคนนั้นมีความซับซ้อน จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีแรงจูงใจหลายอย่างได้ในคนเดียว แต่สิ่งสำคัญคือ อะไรควรจะเป็นแรงจูงใจสูงสุดในชีวิตของผู้ที่เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์

ข้อจำกัดของการต่างตอบแทน

การใช้วิธีต่างตอบแทนในพระคัมภีร์เป็นแรงจูงใจให้เราดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้านั้น จะต้องมาพร้อมกับความเข้าใจที่ถูกต้อง ประการแรก พระพรในระบบต่างตอบแทนไม่ได้มีแค่วัตถุ คริสเตียนจำนวนมากเชื่อว่า ชีวิตที่มีกำไรต้องเป็นชีวิตที่ได้รับพรฝ่ายวัตถุ ไม่ว่าจะเป็นเงินทองสิ่งของที่เราจำเป็นต้องได้ หรือสภาพชีวิตที่เห็นประจักษ์ ถ้าเราไม่ได้รับพรเหล่านี้ ถือว่าชีวิตขาดทุน แต่ความคิดแบบนี้นิยมกำไรชีวิตแคบเกินไป เพราะบ่อยครั้งกำไรชีวิตฝ่ายวัตถุนำมาซึ่งความขาดทุนในด้านอื่นๆ ของชีวิต²⁸ และบ่อยครั้งบางอย่างที่เราคิดว่าเป็นกำไรอาจจะทำให้เรากลายเป็นคนล้มละลายได้ นี่อาจเป็นสิ่งที่เปาโลกล่าวถึงใน 1 ทิโมธี 6:9-10

ส่วนพวกที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในการล่อลวงและติดกับดักของความอยากมากมายที่โง่เขลา และอันตราย ซึ่งจุดคนเราให้ลงไปสู่ความพินาศและความย่อยยับ เพราะว่าการรักเงินทองเป็นรากเหง้าของความชั่วทั้งหมด ความโลภเงินทองนี้ที่ทำให้บางคนหลงไปจากความเชื่อ และตรอมตรมด้วยความทุกข์มากมาย

นี่คืออันตรายของการใช้ชีวิตเพื่อหวังกำไรฝ่ายวัตถุเท่านั้น พระเยซูตรัสว่าจะมีประโยชน์อะไรที่คนคนหนึ่งได้โลกนี้ทั้งโลก แต่สูญเสียตัวเองไป การหวังกำไรชีวิตจากการมาเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าไม่ใช่สิ่งผิด เพราะผู้เชื่อทุกคนต่างก็อยากจะมีชีวิตที่ดีขึ้น แต่เราต้องให้พระเจ้าเป็นผู้นิยามกำไรชีวิต พระเจ้าทรงต้องการให้เราได้กำไรอย่างครบบริบูรณ์ ทั้งชีวิตปัจจุบันและชีวิตในอนาคตกับพระองค์ด้วย พระเยซูคริสต์เจ้าตรัสว่า พระองค์เสด็จมาเพื่อเราจะมีชีวิต และมีชีวิตที่ครบบริบูรณ์ นี่คือ “ทางของพระเจ้า” ที่เปาโลกล่าวถึง ทางของพระเจ้านำมาซึ่งกำไรชีวิตที่แท้จริง และเป็นทางซึ่งประกอบด้วยวิถีชีวิตที่มีความพอเพียงในพระเจ้า เพราะวิถีชีวิตที่มีความพอเพียงในพระเจ้านั้นจะปกป้องเราจากการใช้พระองค์เพื่อหาผลกำไรทางวัตถุอย่างเดียว

ประการที่สอง พระพรในระบบต่างตอบแทนไม่ใช่จะได้เดี๋ยวนี้อย่างทั้งหมด ในสังคมคริสตชนไทยมีคำสอนที่นิยมกันคือ เมื่อคุณมาเชื่อในพระเยซูคริสต์แล้วชีวิตคุณจะราบรื่น คุณจะร่ำรวยขึ้น จะไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ พระเจ้าจะอวยพรชีวิตของคุณ จะประทานคู่พระพรแก่ทุกคนที่รับใช้พระองค์อย่างสัตย์ซื่อ แต่ทว่า ความคิดแนวนี้นี้เป็นความคิดที่ใช้ “ทางของพระเจ้า” เป็นช่องทางทำกำไรให้ชีวิตปัจจุบันอย่างเดียว สำหรับเปาโล

“ทางของพระเจ้า” มีประโยชน์มากกว่าชีวิตปัจจุบันอย่างเดียว แต่ “มีประโยชน์ทุกด้าน เพราะมีพระสัญญาสำหรับชีวิตปัจจุบันและอนาคต” (1 ทิโมธี 4:8) ปัจจุบันพระเจ้าทรงอวยพรเรามากมาย แต่เราก็กังขา เพราะเราอาศัยอยู่ในโลกแห่งความบาป ด้วยเหตุนี้ เมื่อเรารับเชื่อ และรับใช้อย่างสัตย์ซื่อ เราอาจจะจนลงเพราะเราเลือกที่จะปิดร้านวันอาทิตย์เพื่อไปนมัสการพระเจ้า สุขภาพของเราอาจจะไม่ดีเพราะเราเลือกที่จะไปใช้ชีวิตในชุมชนแออัดเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ เราอาจจะไม่ได้แต่งงานเพราะเราเลือกที่จะเชื่อฟังพระเจ้าที่ห้ามเราสร้างครอบครัวกับคนที่ไม่เชื่อวางใจพระองค์ เราอาจจะมีลูกมีหลานและมีชีวิตที่สุขสบายได้ แต่เราเลือกที่จะพอเพียงในพระเจ้าโดยยอมรับสภาพความเป็นอยู่ที่พระองค์ทรงกำหนดให้ชีวิตของเรา และเชื่อมั่นในสิทธิอำนาจและความรักของพระองค์ เรายังอาศัยอยู่ในโลกแห่งความขาด เพราะฉะนั้น เราจะได้รับพรต่างๆ ในระบบต่างตอบแทนอย่างครบถ้วนก็ต่อเมื่อกระบวนการแห่งความรอดเสร็จสมบูรณ์แล้ว (ดูหัวข้อ “กระบวนการแห่งพระคุณ” ที่กล่าวไป)²⁹

ประการที่สาม การต่างตอบแทนที่พระคัมภีร์กล่าวถึงนั้นอยู่ในกรอบของพระคุณ ความจริงข้อนี้มีสองด้าน ด้านแรกคือ พระเจ้าไม่เคยเป็นหนี้บุญคุณใคร และไม่จำเป็นต้องตอบแทนใคร ลูกา 17:7-10 ให้ภาพที่ชัดเจนว่า “ถ้าพวกท่านมีบ่าวออกไปไถนาหรือเลี้ยงแกะ... นายจะขอบใจบาวนั้นเพราะบาวทำตามคำสั่งหรือ? เช่นเดียวกันเมื่อพวกท่านทำสิ่งสารพัดที่เราบัญชาไว้กับท่านแล้ว ก็จงพูดด้วยว่า ‘เราเป็นบ่าวที่ไม่ได้มีบุญคุณต่อนาย เราเพียงแต่ทำตามหน้าที่ที่ควรจะทำเท่านั้น’ ” ในเรื่องนี้เราต้องเข้าใจว่า การอุทิศตนทำความดี การมีระเบียบวินัยฝ่ายจิตวิญญาณ การเชื่อฟัง และการดำเนินในทางธรรม ล้วนเป็นหน้าที่ของเราทุกคนต่อพระผู้สร้างและพระผู้ไถ่ชีวิตของเราอยู่แล้ว และที่สำคัญคือ ไม่มีใครสามารถทำหน้าที่ดังกล่าวได้อย่างบริบูรณ์ ฉะนั้นเราจะเอาหน้าที่มาอ้างเพื่อขอโบนัสพิเศษจากพระเจ้าได้อย่างไร แม้พระเจ้าจะไม่ทรงอวยพรเร่อีกเลย เราซึ่งเป็นหนี้พระคุณของพระเจ้าก็ยังคงต้องใช้พระองค์ต่อไป ตามความเข้าใจนี้ พระพร บำเหน็จ และค่าชมเชยที่พระเจ้าสัญญาว่าจะตอบแทนเราจึงเป็น “พระคุณที่ซ่อนพระคุณจากความบริบูรณ์ของพระเจ้า” (ยอห์น 1:16)

ด้านที่สองของการต่างตอบแทนในกรอบของพระคุณตามที่พระคัมภีร์กล่าวถึงคือ พระเจ้ายังพระหัตถ์การพิพากษาของพระองค์เมื่อเราทำผิด ในพระธรรมปฐมกาลบทที่ 2 พระเจ้าทรงห้ามอาดัมกับเอวากินผลจากต้นไม้แห่งการรู้ดีรู้ชั่ว ถ้าพวกเขาละเมิดพระ

บัญชานี้ เขาจะต้องรับโทษถึงชีวิต แต่เมื่ออาดัมกับเอวาละเมิดพระบัญชานี้จริงๆ พวกเขากลับไม่ได้ตายทันที พระเจ้ายังพระหัตถ์การพิพากษาของพระองค์ไว้ และทรงเริ่มต้นกระบวนการที่จะนำความรอดมาสู่มนุษยชาติทั้งปวง ยิ่งไปกว่านั้น อาจจะเรียกได้ว่าพระคัมภีร์เดิมทั้งเล่มเป็นประวัติศาสตร์ของการยังพระหัตถ์พิพากษาคอนอิสราเอลที่ต่อต้านพระเจ้ามาโดยตลอด อีสยาห์ 1 ให้ภาพที่ชัดเจนแก่เรา ดังนี้

2 ฟาสวรรค์เอ๋ยจงฟัง แผ่นดินโลกเอ๋ยจงเงี้ยว เพราะพระยาห์เวห์ตรัสว่า “เราได้เลี้ยงลูกและทำให้เติบโตขึ้น แต่พวกเขาได้กบฏต่อเรา³ โดยยังรู้จักเจ้าของของมัน และเขาก็รู้จักรวงหญ้าของนายมัน แต่อิสราเอลไม่รู้จัก ชนชาติของเราไม่เข้าใจ”⁴ เออ ประชาชาติบาปหนา ชนชาติที่แบกภาระหนักของความชั่ว เชื้อสายของพวกเลวทราม ลูกที่ทำความเสื่อมเสีย เขาทั้งหลายละทิ้งพระยาห์เวห์ พวกเขาดูหมิ่นองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล เขาทั้งหลายหันหลังให้พระองค์⁵ ทำไมพวกเขาจึงอยากถูกเขียนอีก? ทำไมพวกเขาถูกขู่เรื่อยไป? ศีรษะก็เจ็บไปหมด ใจก็อ่อนเปลี้ยไปสิ้น⁶ ตั้งแต่ฝ่าเท้าถึงศีรษะ ไม่มีตรงไหนปกติเลย ล้วนแต่พกซำ และเป็นรอยเขียน ทั้งยังเป็นแผลเลือดไหล ไม่ได้บีบออกหรือพันไว้ หรือบรรเทาปวดด้วยน้ำมัน...¹⁸ พระยาห์เวห์ตรัสว่า “มาเถิด ให้พวกเราสร้างความกัน ถึงบาปของเจ้าเป็นเหมือนสีแดงเข้ม ก็จะเป็นขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงเหมือนผ้าแดง ก็จะเป็นอย่างขนแกะ”

การต่างตอบแทนที่ไม่อยู่ในกรอบของพระคุณจะนำไปสู่ความกลัวว่าพระเจ้าจะลงโทษเราหรือระงับการให้พรแก่เรา แทนที่จะถูกจิตใจโดยความรักของพระเจ้า เราตื่นเช้าขึ้นมาอ่านพระคัมภีร์และอธิษฐาน ไม่ใช่เพราะเราต้องการใช้เวลากับพระเจ้า แต่เพราะกลัวว่าเราจะสูญเสียพรของเจ้าในวันนั้นไปถ้าไม่เฝ้าเดี่ยวเช่นนั้น³⁰

นี่นำมาสู่ประเด็นสุดท้ายของการต่างตอบแทน ถ้าเราต้องใช้การต่างตอบแทนเป็นแรงจูงใจอย่างต่อเนื่อง แสดงว่าเรายังไม่เข้าใจพระคุณลึกซึ้งพอ เพราะเรายังคิดว่าสิ่งที่เราทำไปนั้นควรจะได้บางสิ่งคืนมา ทั้งที่ทุกสิ่งที่เราทำให้พระเจ้าล้วนเป็นหน้าที่ของลูกตัญญูรู้คุณพระเจ้าอยู่แล้ว แน่นอนการต่างตอบแทนเป็นการจูงใจที่ง่ายที่สุด ปัจจุบันนักเทศน์จำนวนมากใช้การต่างตอบแทนเป็นแรงจูงใจให้คนตอบสนอง สัญญากับผู้ที่ยัง

ไม่เป็นคริสเตียนว่า ถ้ารับเชื่อพระเยซูแล้ว เขามีชีวิตที่ราบรื่น มีแต่ความชื่นชมยินดี สัมภาษกับสมาชิกของคริสตจักรว่า ถ้าเขาถวายทรัพย์ เขาจะได้รับพระพร จะรุ่งเรืองทางการเงินยิ่งขึ้น และจะปลอดโรคภัยต่างๆ สัมภาษกับผู้รับใช้ว่า ถ้าเขารับใช้แล้ว เขาจะไม่ขาดบำเหน็จใดๆ จากพระเจ้า แน่หนอนว่าวิธีจิตใจแบบต่างตอบแทนนี้เป็นวิธีที่ง่ายที่สุดในการผลักดันให้คนอื่นทำสิ่งที่เราต้องการ แต่การต่างตอบแทนเป็นวิธีจิตใจที่เราใช้กับเด็ก ซึ่งเราเองก็ใช้กับลูกเล็กๆ ของเราบ่อยๆ “กินข้าวให้หมด แล้วกินขนมได้... ทำการบ้านเสร็จ ถึงจะไปวิ่งเล่นได้... ตั้งใจเรียนเทอมนี้ แล้วปิดเทอมจะพาไปเที่ยว... อย่าตื้อนะ เตี๋ยมีรางวัลให้”

แม้เป็นเช่นนั้น แต่การใช้ระบบต่างตอบแทนเป็นแรงจูงใจของเราอย่างต่อเนื่องจะผลักดันให้เราเห็นแก่ตัวมากขึ้นเรื่อยๆ เราจะเคยชินกับการเลี้ยงกิเลสของเราไว้ ทำทุกสิ่งเพื่อตัวเอง และที่สำคัญคือ เราจะไม่ได้ขึ้นจากความเป็เด็ก และไม่เรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตด้วยความกตัญญูต่อพระเจ้าผู้มีพระคุณต่อเราเป็นล้นพ้น ในทางกลับกัน เมื่อเราไม่ได้สิ่งที่เราต้องการ เด็กที่ไม่ได้ฝ่ายวิญญาณจะตีโพยตีพายกับพระเจ้า และถึงกับขู่ว่าจะเลิกรักพระองค์ไปเลย

การต่างตอบแทนจึงไม่ใช่แรงจูงใจหลักและสูงสุดที่พระคัมภีร์กล่าวถึง แต่เป็นแรงกระตุ้นเบื้องต้นสำหรับคนที่ยังไม่ใช่ผู้ใหญ่เท่านั้น ความกลัวการถูกพ่อแม่ทำโทษช่วยป้องกันไม่ให้เราทำสิ่งชั่วร้ายหลายอย่าง ในทำนองเดียวกัน ความกลัวการถูกพระเจ้าตีสอนก็ช่วยให้เราดำเนินชีวิตอย่างทีพระองค์พอพระทัยมากขึ้น ทว่านี่คือแรงจูงใจที่เราอาจจะต้องใช้กับเด็ก แต่เราจำเป็นต้องสอนให้เด็กเติบโตขึ้นและดำเนินชีวิตด้วยแรงจูงใจของผู้ใหญ่ ผู้เชื่อที่โตแล้วไม่ต้องกลัวพระเจ้า เพราะเขารู้ว่าความรักของพระเจ้านำเราไปสู่ “ความรักที่สมบูรณ์” ซึ่งสามารถขจัดความกลัว (ของการถูกลงโทษ) ออกไปได้ (1 ยอห์น 4:18-19) และเขารู้ว่าไม่มีอะไรที่สามารถแยกเราจากความรักของพระเจ้าได้ (โรม 8:38-39) เพราะเรามั่นใจได้ว่าพระเจ้าจะไม่มัววนทอดทิ้งเรา (ฮีบรู 13:5)

ความกตัญญูและความเคารพยำเกรงคือแรงจูงใจที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง ความเคารพยำเกรงพระเจ้าเน้นสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น และความกตัญญูเน้นสิ่งที่พระองค์ทรงทำเพื่อเรา พระคุณเป็นแรงจูงใจที่ดีที่สุดซึ่งนำเราไปสู่การเปลี่ยนแปลงชีวิตที่แท้จริงและใช้ชีวิตเพื่อพระเจ้า ชาวประเสริฐไม่ใช่เนื้อหาที่เรานำไปประกาศให้ทุกคนฟังเท่านั้น แต่ความเข้าใจพระคุณของพระเจ้าที่มากับชาวประเสริฐจะช่วยให้เราตอบสนองพระคุณนั้น

ด้วยการปฏิเสธตัวเองและดำเนินชีวิตในทางของพระองค์ พระเจ้าทรงให้เราอย่างเหลือ
 ล้นแล้ว ทุกสิ่งที่เราทำเพื่อพระเจ้าจึงเป็นการแสดงความกตัญญูรู้คุณต่อพระเจ้าเท่านั้น
 พระคุณเป็นแรงจูงใจที่ดีที่สุดซึ่งนำเราไปสู่การเปลี่ยนแปลงชีวิตและรับใช้พระเจ้า
 2 โครินธ์ 5:14-15 อาจจะให้ภาพของการมีพระคุณเป็นแรงจูงใจได้ชัดเจนที่สุดเมื่อ
 เปาโลกล่าวว่า ความรักของพระคริสต์ควบคุม (จูงใจ) ให้เรามีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์
 ไม่อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป ท่านเชื่อมโยงความรักนี้กับการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้น
 มาของพระคริสต์เพื่อเรา อำนาจควบคุมชีวิตของเปาโลไม่ใช่ความกลัว ไม่ใช่ผลของ
 การกระทำ หรือความคาดหวังว่าจะได้สิ่งตอบแทน แต่เป็นความรักของพระคริสต์ซึ่ง
 แสดงให้เห็นประจักษ์ในการสิ้นพระชนม์เพื่อเขา³¹ จริงๆ แล้วเรายังมีหน้าที่และพันธะต่อ
 พระเจ้าผู้มีอำนาจปกครองเหนือโลกนี้ โดยพระองค์ทรงเป็นผู้ตั้งกฎเกณฑ์ซึ่งเรามีหน้าที่
 ต้องทำตามอย่างสมบูรณ์ แต่พระเจ้าไม่ได้ใช้ความเป็นพระเจ้าผู้มีอำนาจปกครองสูงสุด
 มาเป็นแรงดลใจให้เราเชื่อฟัง แทนที่จะเป็นอย่างนั้น พระเจ้ากลับใช้ความเมตตาของ
 พระองค์ในพระเยซูคริสต์มาเป็นแรงดลใจเรา **IBS**

รายการอ้างอิง

1. Andrew H. Trotter, Jr., *Grace*, Baker's Evangelical Dictionary of Biblical Theology, edited by Walter A. Elwell, Grand Rapids: Baker, 1996.
2. วิลเลียม ฟานเกเมเรน, *แกะรอยรัก : แผนการไถ่จากปฐมกาลถึงวิวรณ์*, กรุงเทพฯ : CED, 2015, หน้า 11.
3. เรื่องเดียวกัน, หน้า 27.
4. พระเจ้าทรงเป็นตรีเอกภาพที่มีความเป็นพระเจ้าโดยสมบูรณ์เพียงพร้อมในพระองค์เอง พระองค์จึงไม่จำเป็นต้องสร้างเรา ดังนั้นการนมัสการสร้างคือของขวัญที่เราไม่สมควรหรือไม่สิทธิที่จะได้รับจากพระเจ้า (Kevin J. Vanhoozer, *Biblical Authority After Babel: Retrieving the Solas in the Spirit of Mere Protestant Christianity*, Grand Rapids: Brazos, 2016, p. 52.)
5. รายละเอียดเกี่ยวกับข้อเสนอของแวนฮูเซอร์ ดู Kevin Vanhoozer, *Faith Speaking Understanding: Performing the Drama of Doctrine*, Louisville: Westminster John Knox, 2014, Part 1 และ Kevin Vanhoozer, *The Drama of Doctrine: A Canonical-Linguistic Approach to Christian Theology*, Louisville: Westminster John Knox, 2005.
6. Vanhoozer, *Biblical Authority After Babel*, p. 40.
7. Ibid., p. 41.

8. เอเฟซัส 2:8-9 “เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณโดยทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ใช่มาจากตัวท่าน แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากการกระทำ เพื่อไม่ให้ใครหวดได้”

9. ตัวอย่างพระธรรมที่เกี่ยวข้องกับ Ordo Salutis เช่น ยอห์น 6:44, 65; กิจการฯ 13:48; 16:14; 26:18; 1 โครินธ์ 1:26-30; เอเฟซัส 1:4-5, 11-14; 1 เธสะโลนิกา 5:23-24; 2 เธสะโลนิกา 2:13-15; 2 ทิโมธี 1:8-10; ทิตัส 2:11-14; 1 เปโตร 1:1-2 และ 2 เปโตร 1:2-4, 9-11 ดูรายการพระธรรมทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับ Ordo Salutis ใน Bruce Demarest, *The Cross and Salvation: The Doctrine of Salvation*, Wheaton: Crossway Books, 1997, pp. 36-44.

10. เพราะว่าใครที่รักษารบอบบัญญัติทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว คนนั้นก็ทำผิดธรรมบัญญัติทั้งหมด (ยากอบ 2:10) บาปทุกอย่างเริ่มจากทำที่ที่ออกจากใจของเรา และในที่สุดก็จบลงด้วยการละเมิดบทบัญญัติของพระเจ้า

11. นที ดันจันทรพงศ์, คาร์ล ดาห์ลแฟรต และชัยสิทธิ์ สืบทยาภ, *คำสอนเพื่อชีวิต : Thai Christian Catechism*, ข้อ 18-21, กรุงเทพฯ : คริสตจักร Grace City Bangkok, 2016, หน้า 19-20.

12. ดี. เอ. คาร์สัน เลือกใช้คำว่า “ความรับผิดชอบ” แทนคำว่า “เสรีภาพ” เพราะเสรีภาพขึ้นอยู่กับความพึงพอใจด้วย ยกตัวอย่างเช่น ถ้าชาวต่างชาติชอบแอปเปิ้ลแต่รังเกียจทุเรียน ทุกครั้งที่ต้องเลือก เขาย่อมไม่เลือกผลไม้แห่งสวรรค์ (ทุเรียน) ซึ่งทำให้เกิดคำถามว่า แท้จริงแล้วชาวต่างชาติผู้นั้น (และคนบาปอย่างเราๆ) มีเสรีภาพในการเลือกมากแค่ไหน

13. ฟานเกมเรนตอกย้าประเด็นนี้อย่างต่อเนื่องในหนังสือ *แกะรอยรัก*

14. Jerry Bridges, *Transforming Grace: Living Confidently in God's Unfailing Love*, NavPress: Colorado Springs, 1991, p. 73. แนวความคิดในหลายย่อหน้าต่อไปมาจากบทที่ 6 ของหนังสือเล่มนี้ 15 Ibid., p. 19.

16. ยูดา 4 “เพราะว่าบางคนได้แอบแฝงเข้ามาในหมู่ท่าน การลงโทษคนพวกนี้มีเขียนไว้นานแล้ว พวกเขาเป็นคนธรรมที่ถือเอาพระคุณของพระเจ้าของเรามาบิดเบือนเป็นช่องทางทำความชั่วช้าลามก และได้ปฏิเสธพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นเจ้านายและองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราแต่องค์เดียว”

17. โรม 6:1 “ถ้าอย่างนั้น เราจะอย่างไร? เราจะอยู่ในบาปต่อไป เพื่อให้พระคุณเพิ่มทวีขึ้นหรือ?”

18. กาลาเทีย 5:13 “พี่น้องทั้งหลาย เพราะว่าท่านถูกเรียกให้มีเสรีภาพ ขอแต่เพียงอย่าถือโอกาสใช้เสรีภาพเพื่อทำตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้กันและกันด้วยความรักเกิด”

19. Jerry Bridges, *Transforming Grace*, p. 74.

20. Ibid., pp. 81-82.

21. Ibid., p. 75.

22. Ibid., p. 75.

23. โรม 12:1 “ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิ์ที่มีชีวิต และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่าน”

24. เอเฟซัส 2:8-10 “เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณโดยทางความเชื่อ ความ

รอดนี้ไม่ใช่มาจากตัวท่าน แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากการกระทำ เพื่อไม่ให้ใครรอดได้ เพราะเราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม”

25. ยากอบพยายามเสนอว่าความเชื่อที่นำมาซึ่งความรอดต้องเป็นความเชื่อที่มีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงอันแสดงออกด้วยการทำดี ซึ่งไม่แตกต่างเท่าใดนักจากสิ่งที่เปาโลนำเสนอเกี่ยวกับพระคุณที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา

26. เช่น อพยพ 20:12; เฉลยธรรมบัญญัติ 28:1-2; 30:16; โยชูวา 1:8; 1 พงศกษัตริย์ 2:3; สดุดี 128:1-2; สุภาษิต 16:20; 21:21; มาลาคีย์ 3:10; ยากอบ 1:12

27. ในทำนองเดียวกัน พระธรรมฮีบรู 6:4-6 ก็เป็นคำขูตักเตือน “เพราะว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว และได้ลิ้มรสของประทานจากสวรรค์ ได้มีส่วนร่วมในพระวิญญูณบริสุทธ์ และได้ลิ้มรสความดีงามแห่งพระวณะของพระเจ้า และฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะมาถึงนั้น แล้วยังหลงไป ก็เหลือวิสัยที่จะนำพวกเขามาสู่การกลับใจอีกได้ เพราะพวกเขาเองได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าอีก และได้ประจานพระองค์ให้อับอายต่อสาธารณชน”

28. ยกตัวอย่างเช่น ความยากจนอาจจะเป็นพรที่พระเจ้าประทานแก่ผู้ที่กำลังต่อสู้กับความโลภ

29. พระธรรมโรม 8:14-17 พูดถึงสิทธิของบุตร ซึ่งเน้นผลของความรอดที่เราได้รับในปัจจุบัน และพูดถึงมรดกของทายาท ซึ่งเน้นผลของความรอดที่เราจะได้รับในอนาคต

30. Jerry Bridges, *Transforming Grace*, p. 80.

31. Ibid., p. 81.

ความเชื่อเท่านั้น (โซลา ฟิเด)

ศาสตราจารย์ ดร.นที ตันจันทรพงศ์

พระเจ้าประทานความชอบธรรมกิตติมศักดิ์โดยพระคุณ
ผ่านทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น

ความหมายและบริบทของ “ความเชื่อเท่านั้น”

“ความเชื่อเท่านั้น” หรือ โซลา ฟิเด (Sola fide) เป็นหนึ่งในคำขวัญที่นักปฏิรูปคริสต์ศาสนาเสนอ เพื่อผลักดันให้ศาสนจักรนำหลักคำสอนต่างๆ กลับมาอยู่ในขอบเขตของ “พระคัมภีร์เท่านั้น” (โซลา สคริปทูรา) พวกเขาเสนอประเด็นหลักที่ว่า พระเจ้าประทานสถานภาพการเป็นผู้ชอบธรรมและการอภัยโทษบาปแก่มนุษย์โดย “พระคุณเท่านั้น” (โซลา กราเทีย) ผ่านทาง “ความเชื่อเท่านั้น” (โซลา ฟิเด) เพราะพระราชกิจของ “พระคริสต์เท่านั้น” (โซลัส คริสตัส) เพื่อ “พระสิริจะมีแต่พระเจ้าผู้เดียว” (โซลัส เดโอ กลอริอา) สำหรับพวกนักปฏิรูป การรับสถานภาพผู้ชอบธรรมผ่านทางความเชื่อเท่านั้น (Justification by faith alone) คือหัวใจของชาวประเสริฐ และจุดเปลี่ยนสำคัญของยุคปฏิรูปศาสนาเกิดขึ้นเมื่อมาร์ติน ลูเทอร์ (Martin Luther) ค้นพบในพระคัมภีร์ว่าการกระทำของมนุษย์ไม่ได้ทำให้เราชอบธรรม แต่พระเจ้าทรงทำให้เราพ้นผิดจากโทษของบาป และประทานสถานภาพผู้ชอบธรรมแก่ผู้ที่เชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์และเชื่อวางใจในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อเราในพระองค์แทนการพึ่งพาสิ่งที่เราทำด้วยตัวเอง¹

พระคัมภีร์กล่าวถึงการรับสถานภาพผู้ชอบธรรมจากพระเจ้าโดยความเชื่อไว้อย่างชัดเจน (เช่น โรม 3:28; กาลาเทีย 2:16) แม้พระธรรมเหล่านี้จะไม่มีคำว่า “เท่านั้น” ตามหลัง “ความเชื่อ” แต่นักปฏิรูปต่างมั่นใจว่า โซลา ฟิเด เป็นคำสอนที่ชัดเจนในพระคัมภีร์ใหม่ ด้วยเหตุนี้ มาร์ติน ลูเทอร์จึงเติมคำว่า “เท่านั้น” ลงไปในพระธรรมโรม 3:28

ของพระคัมภีร์ฉบับภาษาเยอรมันที่เขาแปล เพราะเขาเชื่อมั่นว่าคำนี้เป็นคำที่จำเป็นในการสื่อความหมายของพระธรรมตอนนี้² จอห์น อาร์มสตรอง (John Armstrong) เห็นด้วยกับนักปฏิรูปเหล่านี้ และให้เหตุผลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการรับสถานภาพผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้น เขาเสนอว่าความเชื่อเท่านั้น (ไม่ใช่ความเชื่อบวกการทำตามพระบัญญัติของพระเจ้า) ที่ทำให้เราได้รับสถานภาพผู้ชอบธรรมจากพระเจ้า ดังนั้น ความเชื่อกับการเชื่อฟังแม้เกี่ยวข้องกัน แต่ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน แม้ความเชื่อของอับราฮัมนำไปสู่การเชื่อฟัง แต่เขาได้รับสถานภาพผู้ชอบธรรมจากพระเจ้าโดยความเชื่อ ไม่ใช่การเชื่อฟังของเขา

นอกจากนี้ เราจะต้องไม่มองว่าความเชื่อเป็นเหมือนการกระทำอย่างหนึ่งที่ทำแล้วผู้กระทำจะนำมรดกอ้างเป็นคุณความดีของตัวเองได้ (เอเฟซัส 2:8-9) ดังนั้น ความเชื่อไม่ใช่เหตุ หรือสิ่งแลกเปลี่ยน หรือเงื่อนไข ที่จะทำให้เราได้รับสถานภาพผู้ชอบธรรมจากพระเจ้า ความเชื่อไม่ใช่การกระทำความดีความชอบเพื่อรับผลตอบแทน แต่เป็นการยื่นมือเปล่าขอความเมตตาจากพระเจ้าเท่านั้น เปาโลนำเสนอว่า “ผู้ชอบธรรม” ได้รับความเมตตาและชีวิตจากพระเจ้าเพราะเขาพึ่งพาความชอบธรรมของพระองค์ ท่านเขียนในพระธรรมโรม 1:17 ว่า ในข่าวประเสริฐนั้น ความชอบธรรมที่มาจากพระเจ้าได้สำแดงออกโดยความเชื่อ (โดยการพึ่งพาพระเจ้า) ตั้งแต่ต้นจนจบตามที่พระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” พระธรรมฟิลิปปี 3:9 สนับสนุนความคิดนี้โดยกล่าวว่า ความชอบธรรมของผู้เชื่อเป็น “ความชอบธรรมที่มาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ” เปาโลอธิบายเพิ่มเติมว่า “ความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือธรรมบัญญัติ” (โรม 3:21) นั่นคือ ความชอบธรรมนี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากการที่เราทำตามธรรมบัญญัติของพระเจ้า ดังนั้น การที่พระเจ้าทรงถือว่าผู้เชื่อเป็นคนชอบธรรมโดยไม่อาศัยการประพฤติ (โรม 4:6) ก็คือหลักการของ “ความเชื่อเท่านั้น” (โซลา ฟิเด) ที่พระคัมภีร์สอนไว้อย่างชัดเจน อาร์มสตรองจึงสรุปว่า

คำว่า “เท่านั้น” คือส่วนสำคัญของความเชื่อตามความหมายของเปาโล ถ้าพระเจ้าไม่ได้ประทานพระคุณของพระองค์แก่มนุษย์ผ่านทางความเชื่อเท่านั้น สิ่งที่เราเรียกว่าความเชื่อก็จะไม่ใช่ความเชื่อที่พระคัมภีร์กล่าวถึงเลย ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าสถานภาพผู้ชอบ

ธรรมไม่ใช่ได้มาด้วยความเชื่อเท่านั้น สถานภาพนั้นก็จะมีใช้ได้
มาโดยพระคริสต์เท่านั้น หรือด้วยความชอบธรรมของพระคริสต์
เพราะความเชื่อหมายความว่า พระเยซูคริสต์ทรงช่วยฉัน
ให้รอด ไม่ใช่คริสตจักร ไม่ใช่การกระทำดี ไม่ใช่พระผู้ช่วยให้รอด
อื่นๆ แต่พระคริสต์เท่านั้น³

ด้วยเหตุนี้ ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับ โยลา พีเด (ความเชื่อเท่านั้น) จะเกิด
ขึ้นได้ก็แต่ในบริบทของ โยลา กราเทีย (พระคุณเท่านั้น) โยลัส คริสตัส (พระคริสต์
เท่านั้น) และ โยลี เดโอ กลอริอา (พระสิริจะมีแต่พระเจ้าผู้เดียว) พระเจ้าโดยพระคุณ
ของพระองค์เท่านั้นที่ทำให้เรารอดได้ ความรอดนี้มาถึงเราผ่านการพึ่งพาความเมตตา
และการกระทำของพระเจ้าเท่านั้น เป็นการกระทำและความเมตตาที่มาจากองค์พระเยซู
คริสต์เจ้าเท่านั้น เพื่อพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวจะเป็นที่เชิดชูเนื่องจากความรอดของเรา

ความชอบธรรมกิตติมศักดิ์โดยพระคุณ

ผู้ที่ได้รับปริญญาคุณูปันฑิตกิตติมศักดิ์คือผู้ที่ได้รับเกียรติของความเป็นด็อกเตอร์
โดยไม่ได้ผ่านขั้นตอนของการเรียนจบด็อกเตอร์จริงๆ ในทำนองเดียวกัน ผู้ที่เชื่อวางใจ
ในองค์พระเยซูคริสต์ก็เป็นผู้ชอบธรรมกิตติมศักดิ์ เพราะเราได้รับสถานภาพใหม่ของการ
เป็นผู้ชอบธรรมโดยที่ยังไม่ได้เป็นผู้ชอบธรรมอย่างเป็นรูปธรรมจริงๆ ในโลกแห่งความ
บาปนี้ ความจริงประการแรกคือ มนุษย์ทุกคนทำบาป แม้เราแต่ละคนอาจจะทำบาป
ไม่เหมือนกัน ประการที่สองคือ มนุษย์ทุกคนมีนิสัยบาป เราทุกคนเนรคุณ กบฏ และ
นอกใจพระเจ้า ซึ่งแสดงออกด้วยการละเมิดหรือละเลยพระบัญญัติของพระองค์ นิสัย
บาปนี้เข้าถึงทุกส่วนของความเป็นมนุษย์ ไม่ว่าในด้านความคิด คำพูด หรือการกระทำ
และประการสุดท้ายคือ มนุษย์ทุกคนต้องรับโทษบาป ซึ่งทำให้เราต้องตาย ถูกตัดขาด
จากพระเจ้า และถูกพิพากษาลงโทษชั่วนิรันดร์ ถ้าเราจะหลุดพ้นจากบาปของเราได้
พระเจ้าจะต้องจัดการกับความบาปทั้งสามด้านนี้

การเป็นผู้ชอบธรรมกิตติมศักดิ์ของเราเกี่ยวข้องกับการจัดการโทษบาป ผู้ที่เชื่อ
วางใจในพระเยซูคริสต์ได้รับการเปลี่ยนสถานภาพให้เป็นผู้ชอบธรรมกิตติมศักดิ์แล้ว ผู้
ที่พึ่งพาองค์พระเยซูคริสต์ไม่ต้องรับโทษบาปเพราะพระองค์สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน
เพื่อรับโทษบาปแทนเราแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น เพราะพระเยซูคริสต์ทรงใช้ชีวิตด้วยความ

กตัญญู สัตย์ซื่อ และจงรักภักดีต่อพระเจ้าแทนเรา เราจึงได้รับสถานภาพใหม่ของการเป็นผู้ชอบธรรม แม้กระบวนการเปลี่ยนแปลงเราให้เป็นผู้ชอบธรรมอย่างเป็นรูปธรรมจะยังไม่เสร็จสิ้นสมบูรณ์ก็ตาม

ในพระธรรมโรมบทที่ 4 เปาโลกล่าวถึงความชอบธรรมกิตติมศักดิ์นี้โดยยกตัวอย่างชีวิตของอับราฮัม ท่านเสนอในข้อ 1-3 ว่า สถานภาพผู้ชอบธรรมของอับราฮัมมิใช่ได้มาเพราะการกระทำดีของเขาเอง แต่ได้มาเพราะอับราฮัม “เชื่อพระเจ้า” เมื่อดูจากที่เปาโลพูดถึงการเป็นผู้ชอบธรรมของอับราฮัมแล้วจะเห็นว่า ความเชื่อและความเชื่อฟัง (การทัก) เป็นสาเหตุพร้อมกันไม่ได้ ข้อเสนอนี้ของเปาโลขัดแย้งกับความเชื่อของคนยิวในสมัยนั้นที่เชื่อว่า อับราฮัมเชื่อพระเจ้า เขาจึงเชื่อฟัง (ทำดี) และการทำดีนี้เป็นสาเหตุให้อับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรม ในกรณีแรก ถ้าอับราฮัมเชื่อฟังและทำให้เขาได้เป็นผู้ชอบธรรม ก็เหมือนกับว่าเขาทำงาน (เชื่อฟัง) และสมควรได้รับค่าจ้าง (ความชอบธรรม) การทำดีด้วยความเชื่อฟังจึงเป็นคุณความดีที่จะใช้รอดตัวเองได้ แต่ในกรณีที่สอง ถ้าอับราฮัมเชื่อพระเจ้า (คือหวังพึ่งในสิ่งที่พระเจ้าทำ) อับราฮัมก็จะรอดอ้างความดีของตัวเองไม่ได้ ดังนั้น สถานภาพผู้ชอบธรรมจึงเป็นของขวัญที่พระเจ้าประทาน และมีแต่พระองค์เท่านั้นที่สมควรได้รับการเชิดชู เปาโลอธิบายเพิ่มเติมในข้อ 5 ว่า พระเจ้าเป็นผู้ที่ทำให้คนชั่วกลายเป็นผู้ชอบธรรม เพราะสถานภาพผู้ชอบธรรมที่เราได้รับนั้น ไม่ใช่เพราะเราทำดีโดยการเชื่อฟัง แต่เพราะพระเจ้าเองทรงทำให้เรา ดังนั้น “คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงยกการอธรรมของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้ว ก็เป็นสุข” (โรม 4:7-8)

ในบทที่แล้วเราได้กล่าวถึงประเด็นเรื่องความเชื่อและความเชื่อฟังด้วยการกระทำไปแล้วในหัวข้อ “วิถีชีวิตแห่งพระคุณ” โดยเสนอว่า การอุทิศตนเชื่อฟังและดำเนินในทางธรรมยังเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในชีวิตคริสเตียน แต่ความรอดเป็นของประทานจากพระเจ้าโดยพระคุณเท่านั้น ผ่านความเชื่อ (การพึ่งพาพระเจ้า) เท่านั้น และความรอดนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะการกระทำใดๆ ของเรา เราไม่ได้รอดเพราะการกระทำดี แต่เรารอดเพื่อกระทำการดี การกระทำดีไม่ใช่เหตุอันทำให้เรารอด แต่เป็นผลอันมาจากความรอดที่เราได้รับแล้วโดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ สิ่งที่พระธรรมยากอบนำเสนอเกี่ยวกับความเชื่อและการกระทำจึงไม่ขัดแย้งกับสิ่งที่เปาโลนำเสนอเลย แม้จะมาจากคนละมุมมอง ยากอบพยายามเสนอว่า ความเชื่อที่นำมาซึ่งความรอดจะต้องเป็นความ

เชื่อที่มีการเปลี่ยนแปลงอันแสดงออกด้วยการทำดีเป็นผลตามมา ซึ่งไม่แตกต่างจากสิ่งที่เปาโลนำเสนอเกี่ยวกับพระคุณที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของเราเท่าใดนัก ยากอบไม่ได้ถามว่า “เราจะรอดได้อย่างไร?” แต่ถามว่า “เราจะรู้ได้อย่างไรว่าความเชื่อของเราเป็นความเชื่อที่แท้จริง?” เปาโลกับยากอบจึงไม่ได้กำลังตอบคำถามเดียวกัน เปาโลอ้างถึงปฐมกาล 15:6 และสรุปว่า พระเจ้าประทานสถานะภาพผู้ชอบธรรมแก่อับราฮัมโดยความเชื่อของเขา แต่ยากอบอ้างถึงปฐมกาล 22:9-18 ที่พระเจ้าทรงทดสอบความเชื่อของอับราฮัม คล้ายๆ กับที่เปาโลขอให้คริสเตียนในเมืองโครินธ์ทดสอบความเชื่อของตนเองดู “...ว่าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในความเชื่อหรือไม่ จงพิสูจน์ตัวเอง พวกท่านไม่ตระหนักว่าพระเยซูคริสต์สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายหรือ?...” (2 โครินธ์ 13:5) ในปฐมกาลบทที่ 15 อับราฮัมได้รับสถานะภาพผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อของเขา และในบทที่ 22 ความเชื่อของอับราฮัมได้รับการพิสูจน์ว่าจริงแท้โดยความเชื่อฟังของเขา

แน่นอนทีเดียว ผู้ที่เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ต้องมีทั้งความเชื่อและความเชื่อฟัง เราต้องเชื่อมั่นในสิ่งที่พระเจ้าทรงทำเพื่อเราและเราต้องทำในสิ่งที่เราเชื่อเพื่อพระองค์ แต่เราต้องแยกให้ออกระหว่างความเชื่อกับความเชื่อฟัง เราต้องตระหนักว่าความเชื่อฟังด้วยการทำดีไม่ใช่เหตุที่ทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรม เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น คุณความดีก็จะตกอยู่ที่เรา ไม่ใช่ที่พระเจ้า และความเข้าใจนี้จะสวนทางกับหลักคิดเรื่องความชอบธรรมกิตติมศักดิ์ของเปาโล

ชอบธรรมผ่านความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น

พระคัมภีร์สั่งให้เราตอบสนองข่าวประเสริฐด้วยการกลับใจและเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ (เช่น มาระโก 1:15) คริสเตียนคือผู้ที่หันหลังให้ชีวิตแห่งบาปมาพึ่งพาพระราชกิจและความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์แต่เพียงผู้เดียวผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดจากความผิดบาปและการพิพากษาของพระเจ้า⁴ ฉะนั้น ความเชื่อที่พระคัมภีร์พูดถึงจึงไม่ใช่การศรัทธาในบางสิ่งที่เราพิสูจน์ไม่ได้ แต่เป็นการมั่นใจในความจริงที่เราหวัง ด้วยเหตุนี้ พระธรรมฮีบรู 11:1 จึงนิยามความเชื่อว่าเป็น “ความมั่นใจในสิ่งที่หวังไว้ เป็นความแน่ใจในสิ่งที่มองไม่เห็น”⁵ ความเชื่อคือการพึ่งพาและวางใจในพระเจ้าผู้กระทำพระราชกิจที่นำมาซึ่งความรอดของเราผ่านองค์พระเยซูคริสต์ เป็นความเชื่อมั่นในพระคุณและความเมตตาการุณาของพระเจ้าที่ทรงสัญญากับคนของพระองค์ ดังนั้น ความเชื่อ

จึงมองหาหลักฐานการรักษาคำพูดของพระเจ้า⁶ และในที่สุดความเชื่อก็ทำให้เกิดการตอบสนองข่าวประเสริฐด้วยการกลับใจและเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์⁷

ในความเชื่อเกียรตินี้เป็นของพระเจ้า

สำหรับเปาโลแล้ว ความเชื่อที่นำมาซึ่งความชอบธรรมกิตติมศักดิ์นี้ จะต้องเป็นความเชื่อที่เกียรติน้อยอยู่ที่พระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์ เป็นความเชื่อโดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น (sola gratia faith) ไม่ใช่ความเชื่อแบบบัญญัตินิยม (legalistic faith) ความเชื่อไม่ใช่สาเหตุของความรอด แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเลือกให้เป็นเครื่องมือในการรับความชอบธรรมจากพระเจ้าผ่านการเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด (โรม 1:17; 3:25-26; 4:20-22; พิลิปปี 3:8-11; กาลาเทีย 2:16)⁸ ในบริบทนี้นักปฏิรูปได้แยกให้เห็นความแตกต่างระหว่างความรอดเพราะความเชื่อกับความรอดผ่านทางความเชื่อ ในกรณีแรก ความเชื่อของมนุษย์เป็นสาเหตุของความรอด แต่ในกรณีหลัง ความเชื่อเป็นเพียงทางผ่านหรือเครื่องมือที่พระเจ้าทรงใช้ในการนำเราให้เป็นผู้ชอบธรรมกิตติมศักดิ์

ในพระคัมภีร์ใหม่ ความเชื่อไม่ใช่เงื่อนไขของการรับความชอบธรรมกิตติมศักดิ์จากพระเจ้า เพราะ “เงื่อนไข” หมายถึงการทำคุณงามความดีอันเป็นเหตุให้ได้รับประโยชน์บางอย่าง นอกจากนี้ ผู้ที่เชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ก็มีใจได้รับความรอดจากพระเจ้าเพราะความเชื่อ แต่ได้รับเพราะพระเยซูคริสต์และความชอบธรรมของพระองค์เท่านั้น⁹ เราไม่ได้รอดเพราะความเชื่อ แต่รอดเพราะเราเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ เราไม่ได้รอดเพราะความเชื่อของเรา แต่รอดเพราะบุคคลที่เราเชื่อ โจเอล อาร์. บีค (Joel R. Beeke) เตือนเราว่า “การถือว่าความเชื่อเป็นเงื่อนไขที่คนบาปสามารถทำให้ตัวเองรอดได้โดยอาศัยความมุ่งมั่นตั้งใจของตัวเองนั้นเป็นเรื่องอันตรายอย่างยิ่ง ถ้าเป็นเช่นนั้น มนุษย์ก็กลายเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตัวเองแล้ว”¹⁰ ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าความรอดมีเงื่อนไขเป็นความเชื่อ ผลงานการกระทำ หรือสิ่งอื่นใดของเราเอง คำถามที่จะต้องเกิดขึ้นก็คือ แล้วความเชื่อของเราเข้มแข็งพอหรือไม่? ผลงานของเราเพียงพอหรือไม่? ประสพการณ์ของเรากับพระเจ้าชัดเจน ลึกซึ้ง และสม่ำเสมอพอหรือไม่? ความเชื่อที่ขาดตกบกพร่องจะเขย่าวกฐานชีวิตฝ่ายวิญญาณจิตของเรา เพราะความเชื่อที่ดีที่สุดของเราก็ก็น่าผิดหวัง สิ่งที่ดีที่สุดในคนบาปเปรียบเสมือน “ผ้าขี้ริ้ว” ในสายพระเนตรของพระเจ้า (อิสยาห์ 64:6)¹¹

ความเชื่อวางใจในพระเจ้าคือการพึ่งพาพระเจ้าเพราะรู้ว่าเราพึ่งตัวเองไม่ได้ ความเข้าใจนี้ควรจะสอนให้เราถ่อมใจ สำนึกว่าเราเป็นคนบาปที่สิ้นหวังในการพึ่งคุณงามความดีของตัวเอง และหันมาพึ่งพระเมตตาคุณของพระเจ้าแทน กล่าวอย่างถึงที่สุดคือ ความเชื่อวางใจในเจ้าเป็นการปฏิเสธคุณความดีของตัวเอง และหันมาพึ่งพาคุณความดีของพระคริสต์แทน เพื่อเกียรติยศจะเป็นของพระเจ้าผ่านความเชื่อของเรา

ความเชื่อเป็นของประทานจากพระเจ้า

ความเชื่อโดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นเป็นความเชื่อที่ไม่ใช่ผลงานของมนุษย์ แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า เปาโลกล่าวว่า “เพราะพระเจ้าทรงให้พระคุณแก่ท่าน เพราะเห็นแก่พระคริสต์ ไม่ใช่ให้ท่านทั้งหลายเชื่อในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านทุกขียากเพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย” (ฟิลิปปี 1:29 ดู เอเฟซัส 2:8) ในพระธรรมโรมบทที่ 3-4 เปาโลนำเสนอเรื่องความเชื่อโดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นได้อย่างชัดเจนที่สุด โรม 3:19-20 กล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า ธรรมบัญญัติของเจ้ามีขึ้น “เพื่อปิดปากทุกคนไม่ให้มีข้อแก้ตัว” และมนุษย์ทุกคน “อยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า ฉะนั้นไม่มีใครได้ชื่อว่าเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าโดยการรักษาบทบัญญัติ บทบัญญัติเพียงแต่ทำให้เรารู้ตัวว่ามีบาป” (อมตธรรมร่วมสมัย) โรม 4:13-15 เสนอต่อไปว่า ถ้าสถานภาพผู้ชอบธรรมสามารถได้มาด้วยการถือศีล ความชอบธรรมก็ไม่สามารถได้มาด้วยความเชื่อ เพราะฉะนั้นเราต้องเลือกว่าจะได้รับความชอบธรรมมาโดยการถือธรรมบัญญัติหรือว่าโดยความเชื่อ ถ้าเราเลือกธรรมบัญญัติ เปาโลเสนอว่า เรามีแต่จะถูกพิพากษา เพราะไม่มีใครสามารถยึดถือธรรมบัญญัติและทำตามอย่างครบถ้วนได้ แต่ถ้าเราเลือกความเชื่อ (นั่นก็คือที่ซึ่งไม่มีบทบัญญัติ) ก็จะไม่มีการพิพากษา ดังนั้น ธรรมบัญญัติที่พระเจ้าทรงมอบให้เรา ไม่ได้มีไว้เพื่อเราจะได้รับความชอบธรรม แต่มีไว้เพื่อแสดงให้เราเห็นว่าเราเป็นคนบาปที่สมควรถูกพิพากษา เราไม่อาจพึ่งตัวเองให้ชอบธรรมในสายพระเนตรพระเจ้าได้ เราจึงต้องหวังพึ่งในพระเจ้าผู้สามารถประทานสถานภาพผู้ชอบธรรมแก่เรา นี่คือหนทางแห่งความเชื่อ หรือหนทางแห่งพระคุณของพระเจ้า โรม 4:16 สรุปประเด็นนี้สั้นๆ ว่า “เหตุฉะนั้นพระสัญญาจึงมาทางความเชื่อ เพื่อพระสัญญาจะได้เป็นไปโดยพระคุณ...” (อมตธรรมร่วมสมัย)

แน่นอนว่าความเชื่อในพระเจ้าจำเป็นต้องมีความตั้งใจในส่วนของผู้เชื่อ แต่ความตั้งใจของคนบาปนั้นเต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัวและเชื่อถือไม่ได้ นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมความตั้งใจของมนุษย์จึงไม่อาจช่วยให้คนบาปอย่างเราสารภาพบาปและมีความเชื่อหากไม่มีพระคุณของพระเจ้าเบิกทางให้เรา¹² ดังนั้น ความเชื่อจะเกิดขึ้นภายในตัวคนบาปไม่ได้ถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงกระทำกิจภายในเรา เควิน เจ. แวนฮูเซอร์ (Kevin J. Vanhoozer) สรุปไว้ได้ดีเมื่อเขียนว่า

ความเชื่อคือหนทางที่ทำให้ผู้เชื่อได้รับประโยชน์จากพระราชกิจของพระคริสต์ ความเชื่อเป็นวิถีทางที่นำเราเข้าถึงพระคริสต์ เป็นช่องทางนำสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงเป็นและพระองค์ทรงทำมาเป็นของเรา คาลวิน (Calvin) นิยามความเชื่อว่าเป็น “ความรู้ความเข้าใจอันมั่นคงแน่นอนเกี่ยวกับความเมตตาการุณาของพระเจ้าที่มีต่อเรา คือความกรุณาอันตั้งอยู่บนพระสัญญาที่พระเจ้าประทานโดยไม่คิดมูลค่าใดๆ ในพระคริสต์...” ความเชื่อไม่ได้มีต้นกำเนิดมาจากตัวเราเอง ราวกับเป็นคุณความดีที่พระเจ้าต้องให้รางวัลตอบแทน แต่ความเชื่อเป็นการตอบสนองต่อข่าวประเสริฐ อันเป็นผลมาจากพระวจนะ (การประกาศข่าวประเสริฐ) และพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 โครินธ์ 12:3; 1 เธสะโลนิกา 2:13) แท้จริงแล้ว ความเชื่อ “เป็นงานหลักของพระวิญญาณบริสุทธิ์” พระองค์ทรงใช้ช่องทางปกติของมนุษย์ในการก่อให้เกิดความเชื่อในตัวเรา “ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระคริสต์” (โรม 10:17)¹³

ความเชื่อขึ้นอยู่กับผู้ที่เราเชื่อ

ความเชื่อแบบบัญญัตินิยมมักบอกว่าพระเจ้าต้องการจะอวยพรเรา และเราต้องเปิดทางให้การอวยพรของพระองค์ โดยใช้ความเชื่อของเราเป็นกุญแจไขพระพรนี้ออกมา ถ้าเชื่อไม่พอก็จะได้พรที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ให้เรา แต่สำหรับความเชื่อแบบพระคุณ เราเชื่อใน “พระเจ้าผู้ทรงให้ชีวิตแก่คนที่ตายแล้ว และทรงเรียกสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดให้มีขึ้น” (โรม 4:17) ดังนั้น ความเชื่อแบบบัญญัตินิยมจึงขึ้นอยู่กับตัวและขนาด

ของความเชื่อเอง ถ้ามีความเชื่อมากก็จะได้รับมาก แต่ความเชื่อแบบพระคุณขึ้นอยู่กับว่าเราเชื่อวางใจและหวังพึ่งในผู้ใด ไม่ได้ขึ้นอยู่กับตัวหรือขนาดของความเชื่อ พลังของความเชื่อแบบพระคุณไม่ได้มาจากความเชื่อในตัวของผู้เชื่อเอง (ว่ามีมากหรือน้อย) แต่มาจากผู้ที่เราเชื่อ นั่นก็คือ เราได้รับสถานภาพเป็นผู้ชอบธรรมเพราะเราเชื่อวางใจในพระเยซู ไม่ใช่เพราะเราเชื่อมาก

เปาโลยกอับราฮัมเป็นตัวอย่างในฐานะบิดาแห่งความเชื่อ และอธิบายว่าทำไมพระเจ้าจึงประทานสถานภาพผู้ชอบธรรมให้เขา ข้อ 18-22 เชื่อมโยงความเชื่อกับความหวังใจในพระเจ้าดังนี้

แม้ดูว่าจะหมดหวังแล้ว แต่อับราฮัมก็ยังเชื่อว่าจะได้เป็น “บิดาของหลายชนชาติ” ตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า “พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะมากมายอย่างนั้น” ความเชื่อของท่านไม่ได้ลดน้อยลงเลยเมื่อท่านพิจารณาตุ้สัจของท่านซึ่งเปรียบเหมือนตายไปแล้ว (เพราะท่านมีอายุประมาณร้อยปีแล้ว) และเมื่อคำนึงถึงครุฑ์ของนางซาราห์ว่าเป็นหมัน ท่านไม่ได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคง จึงถวายเกียรติแด่พระเจ้า ท่านเชื่อมั่นว่าพระเจ้าทรงสามารถทำสิ่งที่ทรงสัญญาได้ ด้วยเหตุนี้เอง พระองค์ทรงถือว่าท่านเป็นคนชอบธรรม

แต่ทว่า จริงหรือที่ความเชื่อของอับราฮัมไม่ถดถอยลงเลยเมื่อเผชิญกับความจริง อับราฮัมกับนางซาราห์คิดว่าพวกเขามีลูกด้วยกันไม่ได้ นางจึงยินยอมให้สามีไปมีบุตรกับนางฮาการ์มิใช่หรือ ยิ่งกว่านั้น แม้พระเจ้าทรงย้ำอีกครั้งว่าจะประทานลูกแก่อับราฮัมกับนางซาราห์ (ปฐมกาล 17) อับราฮัมกลับหัวเราะและสงสัยว่าจะเป็นไปได้อย่างไรเพราะเขากับภรรยาต่างก็อายุมากแล้ว เช่นนี้จะเรียกว่าความเชื่อของอับราฮัมไม่ถดถอยได้อย่างไร

ทุกอย่างขึ้นอยู่กับความเข้าใจว่า “ความเชื่อ” คืออะไร ความเชื่อแบบบัญญัตินิยมเน้นคุณภาพ¹⁴ และขนาดของความเชื่อ ตามกรอบความคิดดังกล่าว ความเชื่อของเราต้องเข้มแข็งพระเจ้าจึงจะประทานสิ่งต่างๆ แก่เรา อับราฮัมเชื่อว่าพระเจ้าจะให้บุตร ความเชื่อของอับราฮัมต้องแน่นไม่ถดถอยพระเจ้าจึงจะให้บุตรแก่เขา แต่จากตัวเรื่องเองเราก็เห็นว่าความเชื่อของอับราฮัมตามนิยามนี้ถดถอยและไม่สมบูรณ์ ดังนั้น ความ

ไม่ถดถอยที่เปาโลพูดถึงจึงไม่ใช่คุณภาพและขนาดของความเชื่อแบบบัญญัตินิยม แต่ท่านพูดถึงความเชื่อแบบพระคุณที่เน้นการกระทำของพระเจ้า ตามกรอบความคิดนี้ เราเชื่อวางใจพระเจ้าเพราะตระหนักว่าเราทำเองไม่ได้ เราจึงต้องพึ่งในการกระทำของพระเจ้า อับราฮัมเชื่อวางใจว่าพระเจ้าจะประทานบุตร แต่เขามองไม่เห็นหนทางเลยว่า เขากับภรรยาจะมีบุตรด้วยกันได้อย่างไร อับราฮัมจึงหัวเราะและคิดว่าเขาน่าจะมีลูกผ่านทางนางฮาการ์จะง่ายกว่า แต่ท่ามกลางความเป็นจริงนี้ อับราฮัมก็ยังหวังพึ่งในพระเจ้าต่อไป ความเชื่อของเขาจึงไม่ถดถอย

ความเชื่อของคริสเตียนมีจุดศูนย์กลางอยู่ที่พระเยซูคริสต์ และพลังที่มากับความเชื่อก็คือพบได้ในพระองค์ (โรม 10:8-10, 14, 17; ยอห์น 16:8-9; กิจการฯ 10:43; Philip 3:9; กาลาเทีย 3:11-14) ความเชื่อคือการพึ่งพาและวางใจในพระเยซูคริสต์ การมองไปที่พระองค์ และการมอบชีวิตให้อยู่ในความดูแลของพระองค์ แต่ปัจจุบันหลายคนหมกมุ่นกับการมองไปที่ตัวความเชื่อ แทนที่จะมองไปยังบุคคลที่เขาเชื่อ ทว่าความเชื่อที่พระคัมภีร์พูดถึงเป็นความเชื่อที่มีพระเยซูคริสต์เป็นจุดศูนย์กลาง ไม่ใช่มนุษย์เป็นศูนย์กลาง การเชื่อในความเชื่อไม่สามารถทำให้เรารอดได้ แต่การเชื่อในพระเยซูคริสต์ทำได้¹⁵ ที่สุดแล้ว พระเยซูคริสต์คือเครื่องหมายรับประกันความเชื่อที่แท้จริงของเรา

ความเชื่อคือการพึ่งพาและวางใจในพระเจ้าผู้สามารถทำสิ่งที่เราทำเองไม่ได้และสิ่งที่เราเปลี่ยนเองไม่ได้ พระเจ้าประทานสถานภาพผู้ชอบธรรมเพื่อลบล้างความเป็นผู้ต้องโทษบาปของเรา ทุกคนที่เชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เป็นผู้ชอบธรรมกิตติมศักดิ์ พระเจ้าประทานสถานภาพผู้ชอบธรรมแก่เราไม่ใช่เพราะเราประพฤติชอบธรรม แต่ประทานโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ เมื่อเราพึ่งพาและเชื่อวางใจในสิ่งที่พระเยซูทรงทำเพื่อเราและทำแทนเรา

ความสำคัญสำหรับคริสตจักรไทย

จอห์น อาร์มสตรอง เสนอว่า *โซลา ฟิเด* (ความเชื่อเท่านั้น) ช่วยให้เราเข้าใจว่าประเสริฐมากขึ้น¹⁶ ประการแรก *โซลา ฟิเด* นำเราไปสู่การเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่วางใจในตัวความเชื่อเอง หรือวางใจในประสบการณ์ส่วนตัวของเรากับพระเจ้า สิ่งเหล่านี้ไม่อาจช่วยให้เราคืนดีกับพระเจ้า มีแต่พระเยซูคริสต์ผู้เดียวที่ทำได้ ดังนั้น เราต้องแยกพระราชกิจการไถ่ของพระเจ้าออกเป็นสองส่วน คือ งานของพระเจ้าเพื่อเรา

และงานของพระเจ้าในตัวเรา งานของพระเจ้าเพื่อเรา (ไม่ใช่ความเชื่อ หรือการกระทำดี หรือประสบการณ์ส่วนตัวของเรา) เป็นพื้นฐานของความเชื่อวางใจ และสิ่งที่พระเจ้าทำในตัวเราช่วยให้เราพึ่งพาพระราชกิจของพระเยซูคริสต์เพื่อความรอดของเรา ประการที่สอง ความเข้าใจใน *โซลา ฟิเด* จะช่วยปกป้องเราจากนิยามความเชื่อที่อันตรายและผิดเพี้ยนไป พระคริสต์ทรงเป็นต้นแบบของมนุษย์ที่สมบูรณ์ และมนุษย์มีความสมบูรณ์แบบก็โนพระองค์เท่านั้น เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูผ่านทางความเชื่อในพระองค์ และความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูนี้ทำให้ความเป็นมนุษย์ของพระองค์กลายเป็นความเป็นมนุษย์ของเรา และความชอบธรรมของพระองค์เป็นความชอบธรรมของเรา

ปัจจุบันมีคำสอนที่ผิดเพี้ยนเกี่ยวกับความเชื่ออยู่มากมายในคริสตจักรไทย จนคำสอนเหล่านั้นเกือบจะกลายเป็นมาตรฐานหรือสิ่งปกติธรรมดาในสายตาคริสตชนจำนวนมาก แต่พวกเขากลับไม่คุ้นเคยกับ *โซลา ฟิเด* ที่สืบทอดมาจากยุคของนักปฏิรูป ในกลุ่มคำสอนที่ผิดเพี้ยนเหล่านี้ คำสอนเกี่ยวกับ “ถ้อยคำแห่งความเชื่อ” (Word of Faith) ถือว่าแพร่หลายมากที่สุด และ “เป็นภัยที่ร้ายแรงที่สุดภายในคริสตจักร ซึ่งกำลังคุกคามหลักคำสอนที่ถูกต้องของคริสตชน”¹⁷ คำสอนนี้มีความผิดเพี้ยนหลายประเด็นให้วิจารณ์ แต่เราจะเน้นสาระที่เกี่ยวข้องกับ *โซลา ฟิเด* เท่านั้น

คำสอนของ “ถ้อยคำแห่งความเชื่อ” (Word of Faith)¹⁸

“ถ้อยคำแห่งความเชื่อ” (Word of Faith) มีต้นกำเนิดมาจาก อี. ดับเบิลยู. เคนยอน (E. W. Kenyon, ค.ศ. 1867-1948) เคนเนท อี. ฮากิน (Kenneth E. Hagin, ค.ศ. 1917-2003) และ เคนเนท โคเปแลนด์ (Kenneth Copeland, ค.ศ. 1936-ปัจจุบัน) แต่คำสอนนี้ได้รับการสานต่อในลักษณะที่ต่างๆ กันโดยนักเทศน์ผู้มีชื่อเสียงหลายคนในปัจจุบัน เช่น เบนนี่ ฮินน์ (Benny Hinn) โจเซฟ พรินซ์ (Joseph Prince) โจเอล ออสทีน (Joel Osteen) และจอยซ์ เมเยอร์ (Joyce Meyer)

ผู้เชื่อใน “ถ้อยคำแห่งความเชื่อ” สอนว่าการใช้คำพูดมีผลต่อโลกฝ่ายวิญญาณทั้งในแง่บวกและแง่ลบ เมื่อมีการกล่าวคำพูดแง่ลบ เช่นถ้อยคำแห่งความขมขื่นและการสาปแช่ง อำนาจมืดก็จะเข้ามาทำงานผ่านคำเหล่านั้น แต่ในทางกลับกัน ถ้อยคำแห่งความเชื่อและถ้อยคำแห่งพระพรจะทำให้โลกฝ่ายวิญญาณก่อเกิดผลด้านดี ถ้าผู้ใดประกาศความเชื่อที่เต็มล้นออกมาด้วยศรัทธาอันแรงกล้า ผู้นั้นก็จะได้รับการรักษา¹⁹

และความมั่งคั่ง²⁰ ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย จิตใจ ความสัมพันธ์ การเงิน และจิตวิญญาณ เพราะฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าจะถูกปลดปล่อยออกมาทำงานโดยถ้อยคำเหล่านั้น (ดู มาระโก 11:22-24) ตามคำสอนนี้ พระเจ้าต้องการจะอวยพรเรา แต่เราต้องใช้ถ้อยคำแห่งความเชื่อเป็นกุญแจในการปลดปล่อยพระพรเหล่านั้น²¹ ดังนั้นทุกสิ่งเป็นไปได้เพราะความเชื่อในพระเยซูคริสต์ และทุกคนที่เชื่อในพระองค์สามารถทำทุกสิ่งได้ เพราะสิทธิอำนาจของพระคริสต์เป็นของผู้เชื่อแล้ว (ดู มัทธิว 16:13-20 และมัทธิว 6:5-14)²² หัวใจสำคัญของการได้มาซึ่งพระพรจากพระเจ้าคือการประกาศถ้อยคำแห่งความเชื่อ²³ เคนเนท อี. ฮากิน และชาลส์ แคปส์ (Charles Capps) นำเสนอว่า พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งโดยใช้พระวาจาของพระองค์เท่านั้น และพระองค์ได้ประทานฤทธิ์อำนาจแห่งการเนรมิตสร้างด้วยคำพูดนี้ให้มนุษย์ผ่านทางความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ด้วย

ถ้อยคำแห่งความเชื่อ และ โซลา ฟิเด

หลายคนในค่ายถ้อยคำแห่งความเชื่ออ้างว่า ผู้ที่ต่อต้านความเชื่อนี้เชื่อว่าของประทานเหนือธรรมชาติของพระวิญญาณบริสุทธิ์ยุติลงและไม่มีแล้วในปัจจุบัน แต่ในความเป็นจริง คริสเตียนในวงกว้างซึ่งรวมถึงพี่น้องในกลุ่มเพ็นเทคอสต์และคาริสแมติกจำนวนมาก ได้ร่วมกันประณามถ้อยคำแห่งความเชื่อมานานกว่า 30 ปีแล้วว่าเป็นความเชื่อที่อันตราย²⁴ และเป็นคำสอนที่ผิดเพี้ยนไปจากคำสอนในพระคัมภีร์กับขนบความเชื่อของคริสตจักรในสายโปรเตสแตนต์ ในกรณีของเรา ถ้อยคำแห่งความเชื่อขัดแย้งอย่างชัดเจนกับคำสอนเบื้องหลังคำขวัญ *โซลา ฟิเด* ของนักปฏิรูป ดังนี้

1. ในความเชื่อเกียรติยศเป็นของพระเจ้า

โจเซฟ แมทเทรา (Joseph Mattera) ได้เขียนบทความในวารสาร Charisma News ของพี่น้องในกลุ่มคาริสแมติก กล่าวถึงอันตรายของถ้อยคำแห่งความเชื่อ²⁵ โดยตั้งข้อสังเกตว่าความเชื่อแบบนี้เป็นเหมือนพลังวิเศษ และเป็นการเชื่อในพลังแห่งความเชื่อ ว่าหากเราเชื่อมั่นและใช้พลังนี้ เราจะได้สิ่งที่เราต้องการ²⁶ สิ่งที่ตามมาคือ ความเชื่อกลายเป็นเครื่องมือสนองกิเลสตัณหาของตัวเอง และอาศัยพระเจ้าเป็นข้ออ้างในการใช้ชีวิตที่หรุหรวฟุ่มเฟือยเพื่อตัวเอง

นักวิชาการหลายท่านชี้ให้เราเห็นความเชื่อมโยงระหว่างคำสอนของถ้อยคำแห่งความเชื่อกับอภิปรัชญาของลัทธิคำสอนแบบ New Thought²⁷ ซึ่งกลายมาเป็นคำสอนของลัทธิ Religious Science, Christian Science และ the Unity School of Christianity คำสอนแบบ New Thought เชื่อว่าความคิดเป็นพลังจิตที่หากมีคุณสมบัติลึกลับ พลังนี้ก็จะสามารถเปลี่ยนแปลงโลกแห่งวัตถุและวิญญาณจิตได้ แม้กลุ่มถ้อยคำแห่งความเชื่อจะเปลี่ยนคำว่า “พลังจิต” เป็น “พลังแห่งความเชื่อ” แต่ในทางปฏิบัติแล้วก็แทบจะไม่แตกต่างกันเลย ที่สุดแล้วถ้อยคำแห่งความเชื่อในลักษณะนี้ดูจะใกล้เคียงกับถ้อยคำจำพวกคาถาอาคมของไสยศาสตร์ไทยมากกว่าความเชื่อที่พระคัมภีร์พูดถึง ในพระคัมภีร์ความเชื่อไม่ใช่พลังหรือสิ่งที่มีฤทธิ์อำนาจในตัวเอง แต่เป็นการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อวางใจและพึ่งพาในพระเจ้าผู้สามารถทำสิ่งที่เราเองทำไม่ได้ ในความเข้าใจเช่นนี้ เกียรติยศเป็นของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่เชิดชูจากความเชื่อของเรา วอลเตอร์ มาร์ติน (Walter Martin) กล่าวว่า พระเจ้าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของสรรพสิ่ง ไม่ใช่ผู้ที่มารอรับใช้เรา พระเจ้าเท่านั้นที่ประทับอยู่บนบัลลังก์ ไม่ใช่ความเชื่อของเรา²⁸

2. ความเชื่อเป็นของประทานจากพระเจ้า

คำสอนของถ้อยคำแห่งความเชื่อเน้นว่าความเชื่อของเราเป็นเงื่อนไขและเป็นกุญแจในการปลดปล่อยพระพรของพระเจ้าออกมา เป็นสิ่งที่เราต้องทำเพื่อจะได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำไปแล้ว ความเชื่อจึงเป็นเงื่อนไขของกฎธรรมชาติที่ขึ้นอยู่กับปฏิบัติของเรา แต่ความเชื่อแบบ *โซลา ฟิเด* เป็นความเชื่อที่ไม่ใช่ผลงานหรือเงื่อนไขอื่นขึ้นอยู่กับกรกระทำของมนุษย์ แต่เป็นของประทานที่มาจากพระเจ้า เพราะถ้าความเชื่อเป็นเงื่อนไข มนุษย์ก็กลายเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตัวเองที่สามารถทำทุกสิ่งเพื่อตัวเอง

3. ความเชื่อขึ้นอยู่กับผู้ที่เราเชื่อ

ความเชื่อแบบ *โซลา ฟิเด* ไม่ใช่พลังวิเศษที่มีฤทธิ์อำนาจในตัวเอง และไม่ใช่เงื่อนไขที่ขึ้นอยู่กับกรกระทำของมนุษย์ แต่เป็นความเชื่อที่ขึ้นอยู่กับผู้ที่เราเชื่อ ซึ่งก็คือความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ บ็อบ ฮันเตอร์ (Bob Hunter) อธิบายว่า

คริสตจักรส่วนใหญ่ในปัจจุบันกำลังเชื่อในข่าวประเสริฐที่ผิดเพี้ยนไป คือข่าวประเสริฐซึ่งตั้งตัวเราเองเป็นศูนย์กลางแทนพระคริสต์ เรามีพลังอำนาจเบ็ดเสร็จ และพระเจ้าทรงเป็นเพียงหุ่นเชิด ผลที่ตามมาก็คือ เรากลายเป็นเหมือนเด็กนิสัยเสียที่คิดว่าเขาารู้ดีที่สุด และคิดว่าเขาสามารถควบคุมคุณพ่อให้ทำในสิ่งที่เขาต้องการได้ นี่เป็นพระเจ้าที่เราต้องการจริงๆ หรือ พระเจ้าผู้จะให้ทุกสิ่งที่เราปรารถนาแม้ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอันตรายต่อเราก็ตาม? ... พระคัมภีร์ไม่เห็นด้วยกับคำสอนเหล่านี้ พระเยซูคริสต์คือศูนย์กลางที่แท้จริงของพระกิตติคุณแห่งพระคัมภีร์ พระองค์ทรงมีอำนาจเบ็ดเสร็จ และทรงรู้ว่าอะไรดีที่สุดสำหรับเรา พระเยซูคริสต์ทรงให้สิ่งที่เราจำเป็นต้องมี มากกว่าสิ่งที่เราต้องการ²⁹

คำสอนของถ้อยคำแห่งความเชื่อกลายเป็นการเชื่อในความเชื่อ ซึ่งลดฐานะของพระเยซูคริสต์ลงให้พระองค์เป็นเพียงเครื่องมือสนองความต้องการส่วนตัว และเราก็ไม่จำเป็นต้องมีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับพระองค์ แต่ความเชื่อที่พระคัมภีร์พูดถึงนั้น ความสำคัญอยู่ที่เราเชื่อวางใจและหวังพึ่งในผู้ใด เป็นความเชื่อซึ่งพลังไม่ได้มาจากความเชื่อในตัวของผู้เชื่อ แต่พลังนั้นมาจากผู้ที่เราเชื่อ กลุ่มถ้อยคำแห่งความเชื่อเพ่งมองไปที่ตัวความเชื่อของพวกเขาเอง แทนที่จะมองไปยังบุคคลที่เราเชื่อ แต่ในที่สุดแล้ว ความเชื่อต้องมีพระเยซูคริสต์เป็นจุดศูนย์กลาง ไม่ใช่มนุษย์เป็นศูนย์กลาง **IBS**

รายการอ้างอิง

1. Kevin J. Vanhoozer, *Biblical Authority After Babel: Retrieving the Solas in the Spirit of Mere Protestant Christianity*, Grand Rapids: Brazos, 2016, p. 72.
2. John H. Armstrong, Justification by Faith Alone (The Sufficiency of Faith for Justification), in *Reformed Perspectives Magazine*, Volume 9, Number 32, August 5 to August 11, 2007, p. 6.
3. Ibid., p. 9.
4. Greg Gilbert, *What is the Gospel?*, Crossway: Wheaton, 2010, p. 73.

5. พระธรรมฮีบรู 11:1 ตามมาด้วยตัวอย่างของบุคคลในพระคัมภีร์ที่พึ่งพาพระราชกิจของพระเจ้า ตัวอย่างอื่นๆ ของความเชื่อ เช่น อับราฮัมทั้งบ้านเกิดตามพระบัญชาของพระเจ้า (ปฐมกาล 12:1-4) เชื่อพระสัญญาว่าจะมีลูกหลาน (ปฐมกาล 12:7; 15:4-8; โรม 4:18-21) พร้อมทั้งจะถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา (ปฐมกาล 22:1-10; ฮีบรู 11:8-19) โนอาห์เชื่อพระเจ้าจึงได้สร้างเรือ (ปฐมกาล 6:14-22; ฮีบรู 11:7) โยเซฟเชื่อมั่นว่าพระเจ้าทรงครอบครองเหนือทุกสิ่ง (ปฐมกาล 50:20; ฮีบรู 11:22)

6. Thomas C. Oden, *The Justification Reader*, Eerdmans: Grand Rapids, 2002, p. 132.

7. Ibid., p. 130.

8. Ibid., pp. 137-138.

9. คำว่า “ความเชื่อ” ถูกใช้ในสามกรณี ได้แก่ *พิสเท* (*pistei*) เป็น dative case ที่พบในโรม 3:28 (เห็นความสำคัญของความเชื่อ) *เอ็ก พิสเทออส* (*ek pisteos*) ที่พบในโรม 5:1 แปลว่า “ผ่านทาง/ด้วยความเชื่อ” (ความเชื่อเป็นเครื่องมือที่นำมาซึ่งสถานการณ์การเป็นผู้ชอบธรรมในผู้เชื่อ) และสุดท้าย *ดีอา พิสเทออส* (*dia pisteos*) ที่พบในเอเฟซัส 2:8 แปลว่า “จาก/ออกจาก ความเชื่อ” (ความเชื่อในบริบทของการรับสถานการณ์การเป็นผู้ชอบธรรม) ดู Joel R. Beeke, *Justification by Faith Alone: The Relation of Faith to Justification*, Reformed Perspectives Magazine, Volume 9, Number 33, August 12 to August 18, 2007, p. 4.

10. Ibid., p. 6.

11. Ibid., p. 120.

12. Thomas C. Oden, *The Justification Reader*, p. 138.

13. Kevin J. Vanhoozer, *Biblical Authority After Babel*, p. 74.

14. เราไม่ควรขยายความความเชื่อของเราว่าเป็นความเชื่อที่สมบูรณ์ ความเชื่ออันยิ่งใหญ่ ความเชื่อที่มีผล หรือความเชื่อที่เข้มแข็ง ถ้าเราเริ่มให้คุณสมบัติแก่ความเชื่อของเรา เราจะทำลายพระกิตติคุณ ความเชื่อของเราอาจอ่อนแอ อ่อนวัย และบางครั้งอาจน้อยนิดจนแทบจะมองไม่เห็น แต่ถ้าเป็นความเชื่อวางใจที่แท้จริง (ในพระเยซูคริสต์) ความเชื่อนั้นก็จะเป็นความเชื่อที่ทำให้เราได้รับสถานการณ์การเป็นผู้ชอบธรรมและความรอด ดู Joel R. Beeke, *Justification by Faith Alone*, p. 20.

15. Ibid., p. 12.

16. John H. Armstrong, *Justification by Faith Alone*, p. 14.

17. Hank Hanegraaff, *What's Wrong with the Word Faith Movement?* (Part One), <http://www.equip.org/article/whats-wrong-with-the-word-faith-movement-part-one/>

18. ดูตัวอย่างหลักข้อเชื่อของกลุ่ม “ถ้อยคำแห่งความเชื่อ” ใน <https://www.christianforums.com/threads/word-of-faith-statement-of-faith.7586769/#post58360133>

19. กลุ่มถ้อยคำแห่งความเชื่อสอนว่าการไถ่บาปของพระคริสต์ทำให้วิญญาณ จิตใจ และร่างกายของผู้เชื่อได้รับการรักษาอย่างสมบูรณ์ในทันที อีกทั้งสอนว่าผู้เชื่อสามารถประกาศความเชื่อโดยใช้ถ้อยคำแห่งความเชื่อว่าจะพระเจ้าทรงสัญญาจะรักษาเขา และเชื่อมั่นในถ้อยคำเหล่านั้นโดยไร้ความสงสัยใดๆ ความเจ็บป่วยคือความพยายามของมารในการปล้นสิทธิที่จะมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงซึ่งพระเจ้าประทานไปจากผู้

เชื่อ (ดูหลักข้อเชื่อของกลุ่มถ้อยคำแห่งความเชื่อ ข้อ 7)

20. กลุ่มถ้อยคำแห่งความเชื่อสอนว่าพระเจ้าต้องการให้คนของพระองค์รุ่งเรืองเรื่องด้านการเงิน สุขภาพ รวมถึงความสัมพันธ์ต่าง ๆ ซึ่งทำให้ชีวิตเจริญรุ่งเรืองในทุกทาง กลุ่มถ้อยคำแห่งความเชื่อสอนว่าพระเจ้าประทานฤทธิ์อำนาจให้คนของพระองค์เพื่อจะให้คำสัญญาต่างๆ ในพระคัมภีร์สำเร็จเป็นจริง ด้วยเหตุนี้ความทุกข์ยากจึงไม่ได้มาจากพระเจ้า แต่มาจากการขาดทาน ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าผู้ใดไม่เจริญรุ่งเรืองก็เป็นเพราะว่าเขาได้มอบอำนาจชีวิตของเขาให้ซาตาน พระเจ้าจะไม่ทรงทำอะไรทั้งสิ้นถ้าเราไม่อนุญาตให้พระองค์ทำ ผู้เชื่อเข้าถึงพระพรของพระเจ้าซึ่งทำให้ร่ำรวยขึ้นได้โดยผ่านคำแห่งความเชื่อ (ดูหลักข้อเชื่อของกลุ่มถ้อยคำแห่งความเชื่อ ข้อ 6 และ 10)

21. คู่มือ G12 Post Encounter บทที่ 6 หน้า 61

22. หลักข้อเชื่อของกลุ่มถ้อยคำแห่งความเชื่อข้อ 8, 9 และ 11

23. Positive Confession, <http://www.watchman.org/articles/other-religious-topics/positive-confession/>

24. Watchman Fellowship, Word-Faith Theology, <http://www.watchman.org/articles/other-religious-topics/word-faith-theology/> บทความนี้กล่าวถึงผู้นำและนักวิชาการในสายเพ็นเทคอสต์และคาริสแมติกที่ต่อต้านคำสอนของกลุ่มถ้อยคำแห่งความเชื่อ ในจำนวนนี้รวมไปถึง Chuck Smith (ศิษยาภิบาลของคริสตจักร Calvary Chapel), R. L. Whitworth (ศิษยาภิบาลของคริสตจักร Calvary Assembly ซึ่งเป็นคริสตจักรที่ใหญ่มากแห่งหนึ่งของคณะ Assemblies of God), Dr. George Wood (อดีตผู้ช่วยผู้อำนวยการคณะ Assemblies of God), Charles Farah, Jr. และ D. R. McConnell (อาจารย์มหาวิทยาลัย Oral Roberts), H. Terris Newman (อาจารย์วิทยาลัย Southeastern ของคณะ Assemblies of God), Gordon Fee (Gordon-Conwell), Hank Hanegraaff (Christian Research Institute), Eric Pement (Cornerstone Ministries), Steve Cannon (Personal Freedom Outreach) ฯลฯ คณะ Assemblies of God เองได้ออกแถลงการณ์ต่อต้านความเชื่อนี้ในปี 1980 และยืนยันว่าความสุดโต่งของคำสอน “ถ้อยคำแห่งความเชื่อ” สวนทางกับพระวจนะของพระเจ้า

25. Joseph Mattera, 10 Ways the Word of Faith Movement Went Wrong, Charisma News, 9/19/2013, <http://www.charismanews.com/opinion/41054-10-ways-the-word-of-faith-movement-went-wrong> 2013.

26. Hank Hanegraaff and Erwin M. de Castro, What's Wrong with the Word Faith Movement? (Part Two) in the Christian Research Journal, Volume 15, Number 4 (1993).

27. Hank Hanegraaff, What's Wrong with the Word Faith Movement? (Part One) in the Christian Research Journal, Volume 15, Number 3 (1993). ชัค สมิท (Chuck Smith) ศิษยาภิบาลของคริสตจักร Calvary Chapel เสนอว่าคำสอนนี้เหมือนกับคำสอนของ แมรี่ เบเกอร์ เอ็ดดีย์ (Mary Baker Eddy) ผู้ก่อตั้งกลุ่มลัทธิ Christian Science อาร์. แอล. วิทเวอร์ท (R. L. Whitworth) เชื่อมโยงคำสอนของถ้อยคำแห่งความเชื่อเข้ากับความคิดแบบ Science of Mind ของ เออร์เนสต์ โฮมส์ (Ernest Holmes) ผู้ก่อตั้งกลุ่มลัทธิ the New Age Church of Religious Science (R. L.

Whitworth, *God Told Me to Tell You*, p. 121); H. Terris Newman (Southeastern College of the AOG): "Cultic Origins of Word-Faith Theology Within the Charismatic Movement", *Pneuma: The Journal of the Society for Pentecostal Studies*, Spring 1990, pp. 32-55.

28. จาก Hank Hanegraaff, Faith in Faith or Faith in God? <http://www.equip.org/article/faith-in-faith-or-faith-in-god/> และ Word Faith: What's Wrong with the Word Faith Movement? (<http://www.equip.org/perspectives/word-faith-whats-wrong-with-the-word-faith-movement/>). บ็อบ ฮันเตอร์ (Bob Hunter) กล่าวหาทำนองเดียวกันในบทความ Christianity Still in Crisis? ใน *The Christian Research Journal*, Volume 30, Number 3 (2007).

29. Bob Hunter, Christianity Still in Crisis? in the *Christian Research Journal*, Volume 30, Number 3 (2007) <http://www.equip.org/article/christianity-still-in-crisis/>

พระคริสต์เท่านั้น (โซลัส คริสตัส)

ดร.ชัยวัฒน์ ชาวเมืองแมน

“พระคริสต์เท่านั้น” หรือ โซลัส คริสตัส (*Solus Christus*) คือหนึ่งในห้าเสาหลักที่เป็นหัวใจของการปฏิรูปคริสตศาสนาในศตวรรษที่ 16 ซึ่งนำโดยมาร์ติน ลูเทอร์ (Martin Luther) และภายหลังสานต่อโดยจอห์น คาลวิน (John Calvin) ฮุลดริช ซวิงลี (Huldrych Zwingli) และนักปฏิรูปคนอื่นๆ

หลักข้อเชื่อนี้ตั้งอยู่บนฐานความเชื่อที่ว่า ความรอดที่มนุษย์ได้รับนั้นมาจากการที่พระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนอันเป็นการไถ่มนุษย์จากความผิดบาปและความรอดนี้ไม่ได้เกิดจากการกระทำความดีของมนุษย์เองแต่ประการใด นอกจากนี้ พระเยซูคริสต์ยังเป็นคนกลาง (Mediator) ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ไม่มีความรอดที่ปราศจากพระเยซูคริสต์

หลักการจากพระคัมภีร์

พระคัมภีร์ได้ให้หลักการเรื่อง “พระคริสต์เท่านั้น” ไว้ดังนี้

1. “พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีใครมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา ถ้าพวกท่านรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย ตั้งแต่นี้ไปท่านก็จะรู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์’ ” (ยอห์น 14:6-7)

2. “ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวต่างชาติที่พวกท่านตรึงไว้ที่กางเขน ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงให้เป็นขึ้นจากตาย โดยพระองค์นั้นแหละชายคนหนึ่งที่ยืนอยู่ต่อหน้าพวกท่านจึงได้หายเป็นปกติ พระองค์ทรงเป็นศิลาที่พวกท่านผู้เป็นช่างก่อสร้างละทิ้ง ซึ่งกลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย เพราะว่ามีนามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้นั้น ไม่โปรดให้มีท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า” (กิจการ 4:10-12)

3. “เพราะว่าพระเจ้ามีองค์เดียว และคนกลางก็มีแต่เพียงผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพมนุษย์” (1 ทิโมธี 2:5)

4. “เพราะความจริงพระองค์ไม่ได้ทรงช่วยบรรดาทูตสวรรค์ แต่ทรงช่วยพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม เพราะเหตุนี้พระองค์จึงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อจะได้เป็นมหาบุรุษผู้เปี่ยมด้วยความเมตตาและความซื่อสัตย์ ในการกระทำกิจต่อพระเจ้าเพื่อลบล้างบาปของประชาชน” (ฮีบรู 2:16-17)

5. “เพราะฉะนั้น เมื่อเรามีมหาบุรุษที่ยิ่งใหญ่ผู้เสด็จผ่านฟ้าสวรรค์แล้ว คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เรายึดมั่นในหลักความเชื่อที่ประกาศไว้ เพราะว่าเราไม่ได้มีมหาบุรุษที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ทรงเคยถูกทดลองใจเหมือนเราทุกอย่าง ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป ฉะนั้นขอให้เราเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความกล้า เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะพบพระคุณที่ช่วยเราในยามต้องการ” (ฮีบรู 4:14-16)

6. “เพราะเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถช่วยคนทั้งหลายที่เข้ามาใกล้พระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นอย่างเต็มที่ เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ทุกเวลา เพื่อทูลขอเผื่อคนเหล่านั้น มหาบุรุษที่เช่นนั้นแหละที่เหมาะสมสำหรับพวกเรา คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งหลาย และอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์” (ฮีบรู 7:25-26)

7. “ลูกของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลายเพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าใครทำบาป เรามีผู้ช่วยทูลขอพระบิดาเพื่อเรา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเที่ยงธรรมนั้น และพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาลบบาปของเรา และไม่ใช่แค่บาปของเราเท่านั้น แต่ของทั้งโลกด้วย” (1 ยอห์น 2:1-2)

พระเยซูคริสต์เป็นคนกลางเพียงผู้เดียวของพระเจ้าและมนุษย์

นาม “คนกลาง” ของพระเยซูคริสต์นี้ปรากฏ 4 ครั้งด้วยกันในพระคัมภีร์ใหม่ (ฮีบรู 8:6; 9:15; 12:24; 1 ทิโมธี 2:5) ในพระธรรมฮีบรูแสดงภาพว่าพระเยซูทรงเป็นคนกลางที่เหนือกว่าทั้งในพระสัญญาเดิมและพระสัญญาใหม่ ส่วนในพระธรรม 1 ทิโมธี 2:5 “คนกลาง” เป็นนามที่ใช้กับพระองค์ในบริบทของพันธกิจการไถ่

ใน 1 ทิโมธี 2:5 คำว่า “คนกลาง” ไม่ได้หมายความว่า พระเยซูคริสต์เป็นผู้ที่อยู่ตรงกลางระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าดังที่พระคัมภีร์ฉบับต่างๆ แปลออกมา (เช่น ฉบับ AV, ASV, RSV, NEB, ESV) พระคัมภีร์ไทยส่วนใหญ่ก็แปลออกมาในทำนองนี้เช่นกันว่า “มีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์” (ฉบับ 1971) หรือ “และคนกลางก็มีแต่เพียงผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์” (ฉบับมาตรฐาน) ในต้นฉบับภาษากรีกไม่มีคำว่า “ระหว่าง” อยู่ในข้อนี้ แต่คำถูกเพิ่มเข้ามาเวลาแปลเป็นพระคัมภีร์ฉบับต่างๆ ซึ่งคำที่เพิ่มมานี้ทำให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อน เพราะความจริงแล้วพระเยซูเสด็จมาเพื่อจัดช่องว่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

พระธรรม 1 ทิโมธี 2:5 สามารถแปลในอีกลักษณะหนึ่งได้ว่า “มีคนกลางเพียงผู้เดียวของพระเจ้าและมนุษย์” (one mediator of God and men) กล่าวคือ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า และขณะเดียวกันพระองค์ก็ทรงสภาพเป็นมนุษย์ มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่จะทรงนำพระเจ้ามาถึงมนุษย์ และมีแต่มนุษย์เท่านั้นที่นำมนุษย์มาถึงพระเจ้าได้ พระเยซูคริสต์ไม่ได้เป็นแต่เพียงบุคคลที่อยู่ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ แต่ในพระเยซูคริสต์พระเจ้าได้พบกับมนุษย์โดยตรง ในฐานะที่เป็นพระเจ้า พระเยซูคริสต์ทรงนำพระเจ้ามาถึงมนุษย์ และในฐานะมนุษย์ พระเยซูคริสต์ทรงนำมนุษย์ไปถึงพระเจ้า เพราะว่าพระเยซูคริสต์คือองค์คัมมานูเอล (“พระเจ้าสถิตกับเรา” มัทธิว 1:23)

สิ่งที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักรในยุคปัจจุบัน

ก่อนที่จะมีการปฏิรูปศาสนาในช่วงศตวรรษที่ 16 ศาสนจักรในเวลานั้นถือปฏิบัติว่า บาทหลวงหรือผู้นำศาสนจักรเป็นคนกลางผู้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ในเวลานั้นผู้เชื่อธรรมดาไม่อาจเป็นเจ้าของหรืออ่านพระคัมภีร์ได้ด้วยตัวเอง บาทหลวงในฐานะผู้ได้รับการอบรมมาอย่างเป็นระบบจะเป็นผู้สั่งสอนและเปิดเผยพระวจนะของพระเจ้าแก่ผู้เชื่อ ผู้เชื่อธรรมดาไม่อาจได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้าด้วยตัวเอง สภาพคนกลางนี้ยังรวมไปถึงการที่บาทหลวงทำหน้าที่ประกอบพิธีต่างๆ และถือว่าเป็นตัวแทนของพระเจ้าในพิธีเหล่านั้น อีกทั้งเป็นคนกลางในการฟังคำอธิษฐานและคำสารภาพบาปของผู้เชื่อ แนวปฏิบัติและความเชื่อเหล่านี้ได้พัฒนาไปจนบาทหลวงและผู้นำศาสนจักรกลายเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดที่ได้รับมอบหมายโดยตรงจากพระเจ้า และภายหลังมีการบิดเบือนใช้อำนาจแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจนเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการปฏิรูปศาสนา

ในเรื่องนี้พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นคนกลางแต่เพียงผู้เดียวและพระองค์ได้ทรงทำลายม่านที่ขวางกั้นระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าแล้ว (มัทธิว 27:50-52) ผู้เชื่อทุกคนสามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าได้โดยไม่ต้องผ่านหรืออยู่ภายใต้การควบคุมของมนุษย์คนใดทั้งสิ้น ผู้เชื่อทุกคนมีฐานะเป็นปุโรหิตโดยเท่าเทียมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า ไม่ต้องมีใครมาทำหน้าที่ปุโรหิตแทนเรา “...แต่พวกท่านเป็นพงศ์พันธุ์ที่ทรงเลือกสรร เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นชนชาติบริสุทธิ์ เป็นประชากรอันเป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้าเพื่อให้พวกท่านประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์...” (1 เปโตร 2:5-9; 1 ทิโมธี 2:5; วิวรณ์ 1:6)

การที่ใครจะคิดหรือทำตัวเหนือกว่าผู้เชื่อคนอื่นจึงเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะการอ้างสิทธิอำนาจของเจ้ามาใช้ในการเพื่อตนเองไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม ปัจจุบันมีการใช้คำและวิธีการต่างๆ ที่ทำให้เกิดความเข้าใจผิดทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจว่าตนเป็นผู้ที่ได้รับแต่งตั้ง หรือมีอำนาจเหนือผู้เชื่อคนอื่นๆ (เช่น การอ้างว่าตนเป็นอัครทูต ผู้เผยพระวจนะ ศาสนาจารย์ ฯลฯ) ดังนั้นผู้เชื่อจะวิพากษ์วิจารณ์หรือจะต้องบุคคลเหล่านี้ไม่ได้เพราะเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้ แต่แท้จริงแล้วเราทั้งหลายต่างอยู่ในฐานะเป็นอวัยวะที่มีพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะ แม้ว่าเราแต่ละคนจะมีของประทานและหน้าที่อันได้รับมอบหมายแตกต่างกัน ของประทานบางอย่างเรียกร้องให้ต้องมีบทบาทเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณ แต่ไม่ได้หมายความว่าคนที่มิมีของประทานนั้นๆ จะมีฐานะเหนือกว่าผู้เชื่อคนอื่นๆ จุดประสงค์ของของประทานไม่ใช่เพื่อให้เกิดการแบ่งแยก แบ่งชนชั้น หรือให้ผู้ใดยกตัวเหนือผู้อื่น แต่มีไว้เพื่อเสริมสร้างกันและเพื่อประโยชน์ร่วมกันของพระกาย (1 โครินธ์ 12:1-11)

แม้แต่เปาโลผู้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ยังยืนยันสถานภาพของท่านเมื่อมีความพยายามที่จะยกย่องท่านให้สูงกว่าสมาชิกทั่วไป โดยท่านเตือนสติผู้เชื่อที่เมืองโครินธ์ดังนี้ “ให้ทุกคนถือว่าเราเป็นคนเช่นนี้ คือเป็นเหมือนคนรับใช้ของพระคริสต์ และเป็นผู้รับมอบฉันทะให้ดูแลสิ่งล้ำลึกของพระเจ้า... พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเปรียบสิ่งเหล่านี้กับตัวเองและอปอลโล ก็เพื่อประโยชน์ของพวกท่าน เพื่อให้ท่านเรียนรู้จากเราในคำกล่าวที่ว่า ‘อย่าออกนอกขอบเขตของพระคัมภีร์’ เพื่อว่าพวกท่านจะไม่หยิ่งผยองในการยกคนหนึ่งเหยียดอีกคนหนึ่ง เพราะว่าใครทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น? ท่านมีอะไรที่ไม่ได้รับมา? ถ้าท่านได้รับมา ทำไมจึงโอ้อวดเหมือนกับว่าท่านไม่ได้รับมา?” (1 โครินธ์ 4:1-7)

มนุษย์ได้รับความรอดผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

“ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย เพราะว่ามีคนอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้นั้น ไม่โปรดให้เรามีท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า” (กิจการ 4:12)

ข้อความนี้เป็นหัวใจคำเทศนาของบรรดาอัครทูตตั้งแต่สมัยคริสตจักรยุคแรก และความจริงนี้ได้รับการรักษาไว้และถ่ายทอดผ่านคำสอนและคำเทศนาของบรรดาอัครทูตสู่คริสตจักรในยุคต่อๆ มา พระเยซูคริสต์ผู้ปราศจากบาป (ฮีบรู 4:15) ได้ทรงไถ่เราทั้งหลายด้วยการสิ้นพระชนม์และรับโทษบาปแทนเรา ดังที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นการสาปแช่งแห่งธรรมบัญญัติ โดยการทรงถูกสาปแช่งเพื่อเรา (เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ต้องถูกสาปแช่ง’ ” (กาลาเทีย 3:13) พระเจ้าทรงถือว่าเราเป็นผู้ชอบธรรม และเราได้กลับคืนดีกับพระเจ้า ความรอดของมนุษย์จึงเป็นผลที่ตามมาจากสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำบนกางเขนเพื่อเรา ความเชื่อในเรื่องนี้ของคริสตจักรยุคแรกได้รับการยืนยันจากเปาโลว่า “ด้วยเหตุนี้เอง พระองค์ทรงถือว่าท่านเป็นคนชอบธรรม... ที่ทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรม คือเราที่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นขึ้นจากความตาย คือพระเยซูผู้ทรงถูกมอบให้ถึงความตายเพราะการล่วงละเมิดของเรา คือผู้ที่พระเจ้าทรงให้เป็นขึ้นเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม” (โรม 4:22-25) พระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา พระองค์เองทรงกระทำสำเร็จในสิ่งที่เราไม่อาจทำได้ด้วยตัวเอง พระคัมภีร์กล่าวว่าถ้าปราศจากพระเยซูคริสต์ เราก็คงทำอะไรไม่ได้เลย แต่ถ้าพระองค์สถิตอยู่ด้วย เราสามารถทำทุกสิ่งทุกอย่างได้ (ยอห์น 15:5; ฟิลิปปี 4:13)

สิ่งที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักรในยุคปัจจุบัน

พระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าความรอดมาทางพระเยซูคริสต์เท่านั้น โดยการที่พระองค์ได้สิ้นพระชนม์และรับโทษบาปแทนเรา ในปัจจุบันมีความพยายามที่จะหาสิ่งอื่นหรือบุคคลอื่นมาแทนที่พระเยซูคริสต์หรือความรอด มีผู้นำบางคนในปัจจุบันนำเสนอตนเองว่าเป็นผู้ที่สามารถจะนำความสุขความพึงพอใจมาให้ผู้เชื่อได้ในลักษณะต่างๆ เช่น ในรูปของฤทธิ์เดชและสันติสุขฝ่ายวิญญาณ ความเจริญมั่งคั่งฝ่ายวัตถุ การปลอดหรือหายจากโรคภัยไข้เจ็บ ความสำเร็จในหน้าที่การงานและธุรกิจ ฯลฯ สำหรับคนเหล่านี้ ความรอดและแผ่นดินสวรรค์ที่กล่าวถึงในพระคัมภีร์เป็นสิ่งไกลตัวและจับต้องไม่ได้ แต่สิ่ง

ต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้นสามารถนำความสุขและความพึงพอใจมาให้ผู้คนในปัจจุบัน โดยไม่ต้องรอคอยสิ่งที่จะมาในอนาคต ปัจจุบันเราจึงมีผู้นำที่ทำตัวเป็นผู้ช่วยให้รอดในลักษณะต่างๆ ผู้สามารถตอบสนองความต้องการฝ่ายเนื้อหนังและตัณหาของผู้คนในปัจจุบัน แม้ว่าสิ่งเหล่านั้นแท้จริงเป็นสิ่งชั่วร้ายที่ไม่ยั่งยืน และไม่อาจนำมาซึ่งความรอดและความสุขแท้ อันเป็นนิรันดร์

นอกจากนี้ คริสตจักรยังได้รับอิทธิพลจากความเชื่อและปรัชญาต่างๆ ที่มีอยู่มากมายในเวลานี้ ทั้งยังพยายามผสมผสานความเชื่อกับสารพัดปรัชญาเข้าด้วยกัน สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อคริสตจักรเป็นอย่างมาก ในปัจจุบันความเชื่อดั้งเดิมที่คริสตจักรยึดถือและสืบทอดกันมาช้านานถูกละเลย ทั้งยังถูกตั้งข้อสงสัย เช่น “ความรอดมาจากพระเยซูเท่านั้นจริงหรือ?” “มนุษย์สามารถรอดได้ด้วยวิธีอื่นอีกหรือไม่?” “มิฉะนั้น บรรดาคนที่ไม่มีโอกาสได้พบหรือได้ยินพระกิตติคุณในชีวิตของพวกเขาสั่งอย่างไร?” มนุษย์จึงเริ่มหาทางออกให้ปัญหาเหล่านี้ โดยขยายโอกาสให้มนุษย์ได้รับความรอดผ่านทางผู้คน และวิธีการต่างๆ นอกเหนือจากสิ่งที่เคยยึดถือกันมา หนึ่งในทางออกเหล่านี้คืออิทธิพลของ “ลัทธิสากลนิยม/ความรอดสากล” (Universalism) ที่กล่าวว่า หนทางสู่ความรอดมีมากกว่าหนึ่งทาง ในที่สุดแล้วทุกคนจะสามารถจะรอดและไปสวรรค์ได้ด้วยวิธีการที่แตกต่างกัน ไม่ว่าเขาจะอยู่ในสภาพความเชื่อและสิ่งแวดล้อมอย่างไรก็ตาม ในเรื่องนี้เราต้องยอมรับว่าเราไม่ได้ทราบหมดทุกรายละเอียดเกี่ยวกับหลักการพิพากษาในวันสุดท้าย แต่สิ่งที่เรามั่นใจได้ก็คือพระเจ้าทรงยุติธรรม สัตย์ซื่อ และประกอบไปด้วยความรัก พระองค์จะทรงดูแลและจัดการกับสถานการณ์และบุคคลเหล่านั้นเองตามพระทัยและตามอำนาจสิทธิขาดของพระองค์ สิ่งที่เราควรทำและต้องทำก็คือ ยึดมั่นและปฏิบัติตามพระวาทะของพระเจ้าในเรื่องความรอดโดยทาง “พระคริสต์เท่านั้น”

นอกจากสิ่งที่กล่าวมาแล้ว นักเทศน์และผู้นำบางคนในปัจจุบันยังมีแนวโน้มที่จะพูดและสอนในสิ่งที่มนุษย์อยากได้ยินมากกว่าสิ่งที่พระเจ้าอยากจะให้เขารู้ นักเทศน์บางคนประกาศอย่างเปิดเผยว่าเขาจะไม่พูดเรื่อง “ความบาป” “นรก” หรือ “สวรรค์” ในคำเทศนา เขาจะพูดแต่ถ้อยคำที่หนุนใจและเสริมสร้าง เขาต้องการให้คำเทศนาของเขาเป็นสิ่งที่คนฟังฟังแล้วจะมีกำลังใจ ได้รับการหนุนใจ¹ และผลก็ออกมาตามนั้น คือมีผู้คนมากมายโดยเฉพาะคนหนุ่มสาว ติดตาม สนับสนุน และบอกต่อเกี่ยวกับพันธกิจของเขา สิ่งเหล่านี้ดูเหมือนว่าดี แต่ตามหลักการพระคัมภีร์นักเทศน์ประเภทนี้กำลังทั้ง

สิ่งสำคัญที่สุดอันเป็นหัวใจของพระกิตติคุณ คือการที่พระเยซูสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เพื่อให้คนบาปได้รับความรอด แล้วนำเสนอพรฝ่ายวัตถุมาเป็นสิ่งทดแทนและเป็นเป้าหมายในชีวิตของผู้เชื่อแทนความเชื่อดั้งเดิม คนที่ติดตามนักเทศน์เหล่านี้จึงมักเสพติดถ้อยคำ คำหนุนใจ และคำคมต่างๆ จากนักเทศน์เหล่านี้โดยไม่รู้ตัวแทนที่จะให้ความสนใจแก่พระวาระของพระเจ้าที่ปรากฏในพระคัมภีร์ เฮลมุท ริชาร์ด นีเบอร์ (Helmut Richard Niebuhr) แสดงความคิดเห็นสอดคล้องกับสิ่งที่กล่าวไปข้างต้นดังนี้ “บ่อยครั้งเราต้องการพระเจ้าที่ปราศจากพระพิโรธ ผู้ทรงนำมนุษย์ที่ไม่มีบาปเข้ามาในแผ่นดินที่ไร้การพิพากษาของพระองค์ ผ่านทางพันธกิจของพระคริสต์ที่ไม่มีเรื่องไม้กางเขน”²

พระเยซูเท่านั้นที่สามารถทำตามข้อกำหนดของพระเจ้า

พระธรรมเลวีนิติ 17:11 เป็นหัวใจของการที่เราจะเข้าใจระบบการถวายเครื่องบูชาในพันธสัญญาเดิม พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “เพราะว่าชีวิตของสัตว์ทุกตัวอยู่ในเลือด เราได้ให้เลือดแก่เจ้าทั้งหลายเพื่อชดเชยแทนบูชา เพื่อจะลบมลทินของเจ้าทั้งหลาย เพราะว่าโลหิตเป็นสิ่งที่ใช้ลบมลทิน เพราะชีวิตเป็นเหตุ”

“การถวายบูชา” (Sacrifice) เป็นภาพของการถวายบางสิ่งที่มีคุณค่าเพื่อเหตุอะไรบางอย่าง ส่วน “การลบมลทิน” (Atonement) เป็นภาพของการชดเชยหรือชดใช้ความผิดที่ได้กระทำต่อใครบางคน เนื้อความในพระธรรมตอนนั้นจึงเป็นการที่พระเจ้าทรงบอกโมเสสว่า “เราได้มอบเครื่องถวายบูชาให้เจ้าทั้งหลาย (ชีวิตของสัตว์ที่อยู่ในเลือด) เพื่อเป็นเครื่องลบมลทินของพวกเจ้า (เพื่อชดใช้ความผิดที่เจ้าได้กระทำต่อเรา)” หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ คนเหล่านี้ได้รับการชำระความผิดบาปผ่านทางเลือดและชีวิตของสัตว์

ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูเห็นระบบการถวายบูชาในพระสัญญาเดิมเป็นเงาที่เล็งถึงองค์พระเยซูคริสต์ “แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมาในฐานะมหาปุโรหิตแห่งบรรดาสิ่งประเสริฐซึ่งมาถึงแล้ว พระองค์ก็เสด็จเข้าไปสู่พลับพลาที่ใหญ่และสมบูรณ์ยิ่งกว่าแต่ก่อน (ที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ คือไม่ใช่สิ่งปลูกสร้างของโลกนี้) คือเสด็จเข้าไปในสถานศักดิ์สิทธิ์ครั้งเดียวเป็นพอ (once for all) และพระองค์ไม่ได้ทรงนำเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป จึงได้มาซึ่งการไถ่บาปชั่วนิรันดร์ เพราะว่าถ้าเลือดแพะและเลือดวัวตัวผู้และเถาของลูกวัวตัวเมียที่ประพรมลงบนคนที่มีมลทิน สามารถชำระเนื้อตัวให้บริสุทธิ์ได้ มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระโลหิตของพระ

คริสต์ ผู้ทรงถวายพระองค์เองที่ปราศจากตำหนิแต่พระเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็
จะทรงชำระมลธรรมของเราจากการประพฤติที่เปล่าประโยชน์ เพื่อเราจะปรนนิบัติ
พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (ฮีบรู 9:11-14) และ “...ถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่
มีการยกโทษบาปเลย” (ฮีบรู 9:22)

ดังนั้น การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคือการที่พระเยซูทรงยอมมอบพระองค์เอง
สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเป็นเครื่องบูชาเพื่อลบล้างบาปของบรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์
พระเยซูทรงรับโทษความผิดบาปแทนเราทั้งหลาย ตั้งแต่นี้ไปสิ่งที่ลบมลทินหรือลบล้าง
บาปของเราไม่ใช่เลือดของสัตว์อีกต่อไป แต่คือการที่เรายอมรับพระเยซูผู้หลังพระโลหิต
และสิ้นพระชนม์เพื่อชำระล้างความผิดบาปของเรา เพื่อที่เราจะได้รับการยอมรับว่าเป็น
ผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า (2 โครินธ์ 5:21) ความชอบธรรมจากพระเจ้า
นี้ไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์สามารถได้มาโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติหรือโดยการพยายาม
ทำดี (กาลาเทีย 2:21; 3:10)

สิ่งที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักรในยุคปัจจุบัน

สิ่งที่พระเยซูคริสต์ทำบนไม้กางเขนถือว่าเสร็จสิ้นและเพียงพอแล้ว คำตรัสของ
พระองค์บนไม้กางเขนที่ว่า “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) แสดงให้เห็นว่าพระเยซูได้
ทำสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้เสร็จสิ้นแล้ว พระองค์สามารถตอบสนองข้อกำหนดของ
พระเจ้าในการไถ่มนุษย์จากโทษของความผิดบาป เพื่อให้พวกเขาได้รับการยอมรับว่า
เป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า (โรม 5:10, 19)

ไม่มีการประพฤติใดๆ ที่มนุษย์จะสามารถทำได้หรือต้องทำเพิ่มเติมเพื่อความรอด
นี้อีก เพราะทุกอย่างเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้วในพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่โดยความสามารถของ
ตัวเราเอง แต่เป็นการกระทำของพระเจ้า (2 โครินธ์ 3:5) นอกจากนี้ ความรอดยังไม่
สามารถได้มาด้วยการทำความดี การเข้าเป็นสมาชิกคริสตจักร การประกอบพิธีกรรม
ทางศาสนา หรือแม้แต่ด้วยการบัพติศมา ดังที่มาร์ติน ลูเทอร์เองได้กล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้า
จะต้องฟังพระกิตติคุณ เพราะพระกิตติคุณไม่ได้บอกว่าข้าพเจ้าจะต้องทำอะไร แต่บอก
ว่าพระเยซูคริสต์บุตรของพระเจ้าได้ทำทุกอย่างหมดแล้วเพื่อข้าพเจ้า”³

ปัจจุบันเราเผชิญคำสอนมากมายทั้งโดยตรงและโดยอ้อมว่าความเชื่อที่เรามีในพระเยซูคริสต์นั้นไม่เพียงพอ หรืออีกนัยหนึ่งคือ สิ่งที่พระคริสต์ทรงทำไปนั้นยังไม่สมบูรณ์ นั่นหมายความว่าเราจะต้องเติมบางสิ่งบางอย่างเข้าไปโดยตัวเราเองเพื่อให้ความรอดนี้สมบูรณ์ขึ้น สิ่งที่ต้องเติมเข้าไปอาจมาในรูปแบบที่แตกต่างกันตามบริบทและข้อเรียกร้อง ไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติศาสนกิจในลักษณะต่างๆ การปรนนิบัติรับใช้ การถวายทรัพย์ การประกอบพิธีกรรมต่างๆ หรือการทนทุกข์ทรมานในหลากหลายรูปแบบ

ในขณะเดียวกัน แม้ยอมรับว่าสิ่งที่พระเยซูคริสต์ทรงทำบนไม้กางเขนนั้นสมบูรณ์แล้ว ก็ยังมีการสอนกันอีกว่าเราต้องพยายามเก็บรักษาความรอดไม่ให้หายหรือสูญเสียไป เช่น ต้องมุ่งทำความดีให้ปรากฏในชีวิต รักษาชีวิตที่บริสุทธิ์ ทรมานชีวิตให้พ้นนรก เป็นผู้อารักขาที่ดี ฯลฯ สิ่งต่างๆ ที่กล่าวมาแม้เป็นสิ่งสำคัญ แต่ล้วนเป็นสิ่งที่มาภายหลังจากที่เราได้รับความรอดแล้ว ได้รับการยอมรับแล้วว่าเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า สิ่งเหล่านั้นเป็นกระบวนการเติบโตในการดำเนินชีวิตที่บังเกิดใหม่ไปกับพระคริสต์ การมีส่วนร่วมรับใช้ตามพระมหาบัญชาที่ดี การเป็นผู้อารักขาของประทานที่สัตย์ซื่อที่ดี ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ข้อแม้ที่เราจะต้องทำเพิ่มเข้าไปในสิ่งที่พระเยซูคริสต์ได้ทำเสร็จสิ้นแล้วบนไม้กางเขนเพื่อให้ความรอดของเราสมบูรณ์ การยึดถือ ยอมรับ หรือเพิ่มสิ่งต่างๆ ข้างต้นเข้ามา เท่ากับการปฏิเสธว่าสิ่งที่พระเยซูคริสต์ทำบนไม้กางเขนนั้นเพียงพอและสมบูรณ์แล้ว **IBS**

รายการอ้างอิง

1. Joel Osteen of Lakewood Church in Houston, Texas, appears in a Thursday, Dec 19, 2013, broadcast of “Katie” with host Katie Couric. By Nicola Menzie, Christian Post Reporter Dec 20, 2013 | 2:59 PM <http://www.christianpost.com/news/joel-osteen-talks-preaching-sin-materialism-and-coming-out-in-support-of-gay-marriage-111212/>

2. H. Richard Niebuhr, *The Kingdom of God in America* (New York: Harper and Row, 1959), p. 193.

3. Martin Luther, *Commentary on the Epistle to the Galatians (1535) PROJECT WITTENBERG* Translated by Theodore Graebner (Grand Rapids, Michigan: Zondervan Publishing House, 1949) Chapter 2, pp. 48-60.

พระสิริจมีแต่พระเจ้าผู้เดียว (โซลี เดโอ กลอเรีย)

ศาสตราจารย์ คาร์ล ดาห์ลเฟรด (Karl Dahlfred)

“พระสิริจมีแต่พระเจ้าผู้เดียว” คืออะไร

ในกลุ่มเสาหลักห้าประการนั้น เสาหลักข้อสุดท้ายอาจจะเป็นข้อที่มีคนพูดถึงน้อยที่สุด แต่อาจจะเป็นข้อที่สำคัญที่สุด นั่นคือ “พระสิริจมีแต่พระเจ้าผู้เดียว” หรือ *โซลี เดโอ กลอเรีย (Soli Deo Gloria)* ข้อนี้เป็นข้อสุดท้ายที่ถูกเพิ่มเข้าไปในรายการเสาหลักห้าประการและเป็นข้อสรุปของเสาหลักประการอื่นๆ

ถ้าเราเปรียบศาสนาคริสต์เป็นตึกงูเขา เสาหลักสี่ข้อแรกก็คือรากฐานของงูเขา และ **พระสิริจมีแต่พระเจ้าผู้เดียว** คือยอดของงูเขานั้น เสาหลักสี่ข้อแรกนำไปสู่ส่วนปลายยอดซึ่งเป็นเป้าหมายและเป็นศูนย์รวมของงูเขาทั้งลูก เมื่อเรารักหาสี่ข้อแรกไว้ได้ อันได้แก่ **พระคัมภีร์เท่านั้น** **พระคุณเท่านั้น** **ความเชื่อเท่านั้น** และ**พระคริสต์เท่านั้น** ผลที่ตามมาก็คือ พระเจ้าทรงได้รับเกียรติตามที่ทรงสมควรได้รับ และทรงเป็นที่ยกย่องเชิดชูในทุกสิ่ง

“พระสิริจมีแต่พระเจ้าผู้เดียว” เกี่ยวข้องกับเสาหลักข้ออื่นๆ อย่างไร

พวกนักปฏิรูปศาสนาสายโปรเตสแตนต์ (หรือที่เรียกสั้นๆ ว่า “นักปฏิรูป”) อยากต่อต้านการยกย่องตัวบุคคลและสิ่งต่างๆ ที่ไม่เหมาะสมซึ่งพวกเขาพบในสังคมและในศาสนจักรสมัยนั้น พวกเขาจึงสอนเรื่องต่อไปนี้

พวกนักปฏิรูปสอนเรื่อง **พระคัมภีร์เท่านั้น** (*โซลา สคริปทูรา*) เนื่องจากในสมัยนั้นศาสนจักรยกย่องธรรมเนียมของศาสนจักรและกฎเกณฑ์ของพระสันตะปาปาให้มีสิทธิอำนาจเทียบเท่ากับพระคัมภีร์ในการกำหนดความเชื่อ ด้วยเหตุนี้ การยึดถือ**พระคัมภีร์เท่านั้น**จึงเป็นการเชิดชูพระเกียรติพระเจ้า เพราะพระดำรัสของพระองค์มีสิทธิ

อำนาจเหนือศาสนจักรและพระสันตะปาปา (อ่านเพิ่มเติมในบทที่ 2)

พวกนักปฏิรูปสอนเรื่อง **พระคุณเท่านั้น** (*โซลา กราเทีย*) และ **ความเชื่อเท่านั้น** (*โซลา ฟิเด*) เนื่องจากในสมัยนั้นศาสนจักรยกย่องการกระทำของมนุษย์ โดยสอนว่ามนุษย์ต้องกระทำดีเพื่อแลกมาซึ่งความรอด แต่พระคัมภีร์สอนว่าความรอดของเราได้มาโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ การยึดถือ**พระคุณเท่านั้น**และ**ความเชื่อเท่านั้น**จึงเป็นการเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวในการช่วยมนุษย์ให้รอด (อ่านเพิ่มเติมในบทที่ 3 และบทที่ 4)

พวกนักปฏิรูปสอนเรื่อง **พระคริสต์เท่านั้น** (*โซลัส คริสตัส*) เนื่องจากในสมัยนั้นศาสนจักรยกย่องพวกนักบวชและนักบุญว่าเป็นคนกลางระหว่างเรากับพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ การยึดถือ**พระคริสต์เท่านั้น**จึงเป็นการเชิดชูพระเกียรติพระเจ้า เพราะพระคริสต์เท่านั้นที่ทรงช่วยเราให้รอดได้และพระคริสต์เท่านั้นที่ทรงฟังคำอธิษฐานของเราในฐานะคนกลางแต่เพียงผู้เดียว (อ่านเพิ่มเติมในบทที่ 5)

โลกของเราในทุกวันนี้อาจไม่เหมือนยุคของพวกนักปฏิรูปในหลายด้าน แม้กระนั้น โลกของเราก็คงมีหลายสิ่งหลายอย่างที่คอยแย้งชิงพระสิริของพระเจ้าและเป็นอันตรายต่อเสาหลักทั้งห้าประการ เพราะฉะนั้น ในบทนี้เราจะทำความเข้าใจเกี่ยวกับ **พระสิริมีแต่พระเจ้าผู้เดียว** (*โซลี เดโอ กลอรีอา*) และความสำคัญของเรื่องนี้ต่อชีวิตของเราและต่อคริสตจักร ในบทนี้ท่านผู้อ่านจะได้พบคำตอบของคำถามเหล่านี้คือ

1. อะไรคือพระสิริของพระเจ้า
2. ทำไมพระเจ้ายกย่องพระสิริของพระองค์เอง
3. พระเจ้ายกย่องพระสิริของพระองค์เองอย่างไร
4. ทำไมมนุษย์ต้องเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้า
5. มนุษย์จะเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้าอย่างไร
6. สิ่งที่ยแย้งชิงพระเกียรติของเจ้ามีอะไรบ้าง

1. อะไรคือพระสิริของพระเจ้า

คำว่า *กลอรีอา* (*gloria*) เป็นภาษาละตินที่อาจแปลเป็นไทยได้ว่า “พระสิริ” หรือ “พระเกียรติ” เราคงพอจะคุ้นเคยกับคำเหล่านี้อยู่บ้าง แต่อาจยังไม่แน่ใจนักว่าความหมายคืออะไร

ถ้าเราค้นหาความหมายของ “พระสิริ” หรือ “พระเกียรติ” ตามพจนานุกรมพระคัมภีร์ ก็จะพบว่าบรรดานักศาสนศาสตร์ที่ได้ศึกษาพระคัมภีร์อย่างถี่ถ้วนใช้หลายคำในการอธิบายศัพท์คำนี้ เช่น ความรุ่งโรจน์ ความรุ่งเรือง สง่าราศี รัศมี ศักดิ์ศรี ยศศักดิ์ คำสรรเสริญ และความยิ่งใหญ่ คำเหล่านี้ช่วยเสริมความเข้าใจของเรา แต่ถึงกระนั้นเรื่องพระสิริของพระเจ้าก็ยังอาจเป็นสิ่งที่เข้าใจยาก

พระสิริของพระเจ้าอาจไม่ใช่สิ่งที่จะอธิบายได้ง่ายๆ ด้วยถ้อยคำ แต่เมื่อมนุษย์ได้พบพระสิริของพระเจ้า นั่นเป็นประสบการณ์ที่จะกระตุ้นความรู้สึบบางอย่างของเราอย่างชัดเจน เมื่ออิสยาห์เห็นนิมิตพระเจ้าผู้ประทับบนพระบัลลังก์และรายล้อมด้วยทูตสวรรค์ที่ร้องสรรเสริญพระองค์ อิสยาห์รู้สึกหวาดกลัว เพราะพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ แต่ท่านเองเป็นคนบาป พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่และสูงส่ง แต่ท่านเป็นคนเล็กน้อย ในพระคัมภีร์ตอนนี้เราพบว่าพระสิริของพระเจ้าทำให้อิสยาห์รู้สึกเกรงกลัว เพราะพระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าและบริสุทธิ์กว่าท่านมาก (อิสยาห์ 6) ในพระธรรมวิวรณ์เหล่าทูตสวรรค์และผู้เชื่อที่อยู่ ในสวรรค์เห็นพระเยซูคริสต์เป็นผู้เดียวที่สมควรเปิดหนังสือม้วน พวกเขาจึงถ่อมตัวลงและร้องเสียงดังว่า “ขอให้คำสดุดี พระเกียรติ พระสิริ และอำนาจ จงมีแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งและแด่พระเมษโปดกตลอดไปเป็นนิตย์” (วิวรณ์ 5:13) ในพระคัมภีร์สองตอนนี้อีกหลายตอน รูปแบบที่เราพบบ่อยๆ คือ มนุษย์เห็นพระสิริของพระเจ้าและตอบสนองด้วยการเชิดชูพระเกียรติของพระองค์ เราอาจอธิบายพระสิริของพระเจ้าได้ยาก แต่เมื่อเราได้พบพระสิริของพระองค์จริงๆ เราจะตอบสนองด้วยการถ่อมตัวลง กลับใจ และสรรเสริญ เพราะเราตระหนักในคุณค่าของพระองค์ผู้หนึ่งที่เราได้เข้าไป

หากจะสรุปสั้นๆ ว่าอะไรคือพระสิริของพระเจ้า ก็คงตอบได้ว่า พระสิริของพระเจ้าประกอบด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงเป็น ที่พระเจ้าทรงกระทำ และที่พระเจ้าทรงสัญญา สิ่งเหล่านั้นยิ่งใหญ่และบริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้ ทุกครั้งที่พระเจ้าทรงเปิดตาเราให้เห็นพระสิริของพระองค์ เราก็ประทับใจในพระสิรินั้น

2. ทำไมพระเจ้ายกย่องพระสิริของพระองค์เอง

ถ้ามีมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งคนใดพูดถึงจุดดีและการกระทำดีของตัวเองต่อหน้าคนอื่น ๆ เราอาจจะมองว่าคนนั้นเย่อหยิ่งจองหอง เรามักจะคิดอย่างนี้เพราะการยกย่องตัวเองเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในสังคม ความคิดเช่นนี้ของเราสอดคล้องกับพระวาทะ

ของพระเจ้าด้วย ในพระธรรมสุภาษิต 27:2 กล่าวว่า “จงให้คนอื่นสรรเสริญเจ้า และไม่ใช่ปากของเจ้าเอง ให้คนต่างด้าวสรรเสริญ และไม่ใช่ริมฝีปากของเจ้าเอง” เนื่องจากมนุษย์มักเข้าใจอย่างนี้ หลายคนจึงรู้สึกแปลกใจเมื่อได้อ่านส่วนท้ายของพระธรรมสดุดี 23:3 ที่กล่าวว่า “พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์” สดุดี 23 เป็นพระคัมภีร์บทที่ได้รับความนิยมอย่างยิ่ง เพราะสอนให้ผู้อ่านระลึกถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราในยามยากลำบาก เราจึงอาจจะคิดว่าความรักของพระเจ้าเป็นเหตุให้พระองค์ทรงนำเราไปในทางชอบธรรม แต่ตามพระธรรมบทนี้ ความรักกลับไม่ใช่แรงจูงใจของพระองค์ ถ้าเช่นนั้นพระองค์ทรงนำเราไปในทางชอบธรรมเพราะอะไร? พระคัมภีร์บอกว่าเพราะพระองค์ทรงเห็นแก่พระนามของพระองค์เอง พระองค์ทรงเป็นห่วงพระเกียรติยศของพระองค์เอง นี่จึงเป็นเหตุที่พระองค์ทรงนำเราไปในทางชอบธรรม พระองค์ทรงต้องการให้คนทั่วไปสรรเสริญพระองค์เมื่อเห็นเราเดินในทางที่ถูกต้อง มีคนจำนวนไม่น้อยที่อ่านพระคัมภีร์ข้อนี้และสงสัยว่า “พระเจ้าทรงยกย่องตัวเองหรือไม่? เรายกย่องตัวเองไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงทำได้หรือไม่?”

พระเจ้าทรงยกย่องตัวเองได้ แต่เราทำไม่ได้ เพราะเราไม่ใช่พระเจ้า ด้วยความเป็นมนุษย์ เราจึงไม่สามารถประเมินความดีและคุณค่าของตนเองได้อย่างถูกต้อง เพราะความคิดและแรงจูงใจของเราแปดเปื้อนด้วยบาป แต่พระเจ้าไม่มีบาปใดๆ พระองค์จึงประเมินคุณค่าของทุกสิ่ง (รวมถึงพระองค์เอง) ได้อย่างถูกต้องเสมอ ถึงแม้มนุษย์ไม่สมควรจะยกย่องตัวเอง แต่พระเจ้ายังคงยกย่องพระองค์เองได้ และเป็นการสมควรที่พระองค์ทรงทำเช่นนั้น เพราะพระองค์ทรงสูงส่งและมีคุณค่าเหนืออื่นใดทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ประเสริฐกว่าหรือล้ำค่ากว่าพระองค์ เหตุที่พระองค์ยกย่องพระเกียรติของพระองค์เองและเปิดเผยพระสิริของพระองค์ให้มนุษย์ได้เห็น ก็เพราะพระองค์ทรงงดงามและประเสริฐที่สุดเหนืออื่นใดทั้งปวง การดึงดูดความสนใจของเราไปยังพระองค์เองเป็นพรที่ดีที่สุดสำหรับเรา พระเจ้าทรงแสดงความรักต่อเราด้วยการมอบสิ่งที่ดีที่สุดแก่เรา ซึ่งก็คือการให้เราได้เห็นพระสิริของพระองค์ และเมื่อเราได้พบพระสิริของพระองค์ เราก็เกิดความชื่นชมยินดีในพระองค์

ในเวลานี้เรารับรู้ถึงพระสิริของพระองค์ได้เพียงระดับหนึ่ง บางครั้งเราก็เห็นอย่างชัดเจน เช่น เมื่อเรามาเชื่อพระเจ้าใหม่ ๆ หรือเมื่อพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเรา เราก็ได้เห็นพระสิริของพระเจ้าและขอบคุณพระองค์ด้วยความยินดี แต่บางครั้งก็ยาก

ที่เราจะรับรู้ถึงพระสิริของพระเจ้า เพราะโลกของเรายังแปดเปื้อนด้วยบาปและความเสื่อมทราม อย่างไรก็ตาม วันหนึ่งความชื่นชมยินดีของเราจะเต็มเปี่ยมเมื่อพระคริสต์เสด็จมาอีกครั้งเพื่อช่วยเราและโลกนี้ให้รอดพ้นจากบาป ความทุกข์ยาก และความตายอย่างสมบูรณ์ การเห็นพระสิริของพระเจ้าเป็นสิ่งที่เราคาดหวังและรอคอย “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าปรากฏแล้ว เพื่อช่วยทุกคนให้รอด และเพื่อสอนเราให้ละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ตณหา และให้ดำเนินชีวิตในยูกนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และให้ดำเนินตามทางพระเจ้า ในขณะที่เรากำลังรอคอยความหวังอันน่ายินดี และการมาปรากฏของพระสิริของพระเจ้ายิ่งใหญ่ คือพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา” (ทิตัส 2:11-13)

3. พระเจ้ายกย่องพระสิริของพระองค์เองอย่างไร

เราได้ทราบแล้วว่าทำไมพระเจ้าจึงยกย่องพระสิริของพระองค์เอง ต่อไปเราจะทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการที่พระเจ้าทรงใช้ในการยกย่องพระสิริของพระองค์ วิธีการหลักที่พระเจ้าทรงใช้ในการนี้มีสี่วิธีด้วยกันคือ ก. ยกย่องผ่านพระคริสต์ ข. ยกย่องผ่านประชากรของพระองค์ ค. ยกย่องผ่านความทุกข์ยาก และ ง. ยกย่องผ่านการพิพากษาและชัยชนะเหนือศัตรู

ก. ยกย่องผ่านพระคริสต์

ในยุคพระคัมภีร์เดิมพระเจ้าสำแดงพระสิริของพระองค์ในระดับหนึ่งแก่บรรดาผู้เผยพระวจนะ เช่น โมเสสและอิสยาห์ แต่พระสิริของพระเจ้าได้รับการเปิดเผยอย่างสมบูรณ์ในพระเยซูคริสต์ เมื่อสาวกของพระเยซูทูลขอให้พระองค์สำแดงพระบิดาเจ้า พระองค์ทรงตอบว่า “คนที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา” (ยอห์น 14:9) ความงามและความล้าลึกของแผนการแห่งความรอดได้รับการเปิดเผยอย่างชัดเจนที่สุดในพระเยซูคริสต์ ตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “นานมาแล้วพระเจ้าตรัสกับบรรพบุรุษของเราหลายครั้งและหลายวิธีผ่านทางพวกผู้เผยพระวจนะ แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ตรัสกับเราทางพระบุตรผู้ที่พระองค์ทรงตั้งให้เป็นทายาทรับสิ่งทั้งปวง พระเจ้าทรงสร้างจักรวาลทางพระบุตร พระบุตรทรงเป็นแสงสว่างแห่งพระสิริของพระเจ้า ทรงมีแก่นแท้เดียวกับพระเจ้า ทรงคำจูนสิ่งทั้งปวงไว้ด้วยพระวจนะอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรง

ชำระบาปทั้งหลายแล้ว ก็ประทับเบื้องขวาของพระเจ้าสูงสุด” (ฮีบรู 1:1-3) โดยผ่านชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการเป็นขึ้นจากความตายของพระเยซู ความบริสุทธิ์และความรักของพระเจื่อก็ปรากฏชัดแจ้ง เพื่อให้เรายินดีในพระสิริของพระองค์ “พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา” (โรม 5:8)

ข. ยกย่องผ่านประชากรของพระองค์

พระเจ้าสำแดงพระสิริของพระองค์เองผ่านพระเยซูคริสต์ และคริสเตียนทุกคนเป็นอวัยวะในพระกายของพระคริสต์ (1 โครินธ์ 12:27) เพราะฉะนั้น พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะใช้เราในการสำแดงพระสิริของพระองค์ในโลกนี้ เมื่อเราถ่อมตัวลงและกลับใจเสียใหม่ เราก็คouldได้เชิดชูพระเกียรติของพระองค์ เพราะการกลับใจของเราคือการประกาศแก่คนรอบข้างว่าพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์นั้นถูกต้องและควรแก่การยกย่องเชิดชู เมื่อเรามีความประพฤติที่ดีและกระทำการดี พระเจ้าก็จะทรงใช้เราในการนำคนอื่นๆ ให้สรรเสริญพระเจ้า ดังที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “พวกท่านจงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้เห็นความดีที่ท่านทำ พวกเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์” (มัทธิว 5:16)

ค. ยกย่องผ่านความทุกข์ยาก

บางคนเข้าใจผิดว่ามีแต่ความสำเร็จและความสุขสบายเท่านั้นที่สามารถสำแดงพระสิริของพระเจ้าได้ คนเหล่านั้นบอกว่าความยากจนและความเจ็บป่วยเกี่ยวข้องกับความไม่เชื่อ และพระเจ้าทรงรับเกียรติผ่านสถานการณ์แบบนี้ไม่ได้ แต่เราพบว่าพระคัมภีร์ไม่ได้สอนอย่างนั้น ตรงกันข้ามทีเดียว พระเจ้าทรงใช้ความทุกข์ยากของพระเยซูคริสต์เพื่อช่วยเราให้รอด พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “พระเยซูของคัมภีร์ทรงถูกมอบไว้ตามที่เราที่พระเจ้าทรงดำริแน่นอนและทรงทราบล่วงหน้า” (กิจการ 2:23) ความทุกข์ยากของพระเยซูบนไม้กางเขนไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นส่วนสำคัญในแผนการของพระเจ้า พระเยซูยอมทนทุกข์เพื่อให้เราได้มีความชื่นชมยินดีโดยทางพระองค์ ในแผนการของพระเจ้า หนทางสู่ความชื่นชมยินดีต้องผ่านหุบเหวแห่งความทุกข์ ข้อนี้เป็นจริงในชีวิตของพระเยซู และเป็นจริงในชีวิตของผู้เชื่อด้วย เมื่ออัครทูตเปาโลอ่อนแอและเป็นทุกข์

ก็เป็นโอกาสที่ผู้คนจะได้เห็นพระสิริของพระเจ้าผ่านชีวิตของท่าน เพราะเปาโลสามารถสัมผัสถึงพระคุณและสันติสุขของพระเจ้าได้ในท่ามกลางมรสุมชีวิต อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “เรื่องหนานั้น ข้าพเจ้าวิงวอนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันหลุดไปจากข้าพเจ้า แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าแล้วว่า ‘การมีพระคุณของเราก็เพียงพอกับเจ้า เพราะว่าความอ่อนแอมีที่ไหน ฤทธานุภาพของเราก็ปรากฏเต็มในที่นั้น’ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจะอวดบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้ามากขึ้นด้วยความยินดีอย่างยิ่ง เพื่อว่าฤทธานุภาพของพระคริสต์จะอยู่ในข้าพเจ้า เพราะเหตุนี้ เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงพอใจในบรรดาความอ่อนแอ ในการถูกเยาะเย้ยต่างๆ ในความลำบาก ในการถูกข่มเหง ในเหตุวิบัติต่าง ๆ เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะเข้มแข็งมากเมื่อนั้น” (2 โครินธ์ 12:8-10) พระเจ้าไม่ได้ถูกจำกัดให้สำแดงพระสิริของพระองค์ผ่านคนที่ร่ำรวยและสุขภาพดีเท่านั้น แต่พระองค์ยังยินดีใช้คนยากจนและคนเจ็บป่วย เพื่อให้พระสิริของพระองค์ส่องสว่างให้โลกเห็นด้วย

ง. ยกย่องผ่านการพิพากษาและชัยชนะเหนือศัตรู

พระคริสต์ได้เสด็จลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์และทรงยอมรับสภาพทาสเพื่อไถ่บาปของเรา (ฟิลิปปี 2:7) นี่เป็นวิธีที่พระเจ้าทรงใช้ในตอนนั้นเพื่อสำแดงความรักและพระสิริที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ให้โลกได้เห็น ส่วนในปัจจุบันบ่อยครั้งพระเจ้าทรงสำแดงให้โลกเห็นความรักและพระสิริของพระองค์ผ่านพี่น้องคริสเตียนที่ทนทุกข์ด้วยความถ่อมใจและความหวังในพระองค์ แต่ในอนาคตจะไม่เป็นเช่นนั้น วันหนึ่งพระเจ้าจะสำแดงพระสิริของพระองค์ให้โลกเห็นผ่านการพิพากษาและชัยชนะเหนือศัตรู เมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง พระองค์จะทรงพิพากษาศัตรูของพระองค์อย่างเด็ดขาด และจะทรงยกชูผู้เชื่อในพระคริสต์ทุกคนให้มีส่วนในพระสิริของพระองค์ที่จะปรากฏ (1 เปโตร 5:1) ในวันนั้นพี่น้องคริสเตียนจะไม่ต้องทนทุกข์อีกต่อไป เราจะไม่เป็นหาง แต่จะกลายเป็นหัว

ทุกวันนี้พระเจ้ายังคงสำแดงพระสิริของพระองค์แม้พระองค์ไม่ได้ทรงตอบคำอธิษฐานตามใจปรารถนาของเราเสมอไป ในวันนี้วิธีการสำแดงพระสิริของพระเจ้าเป็นไปในแบบหนึ่ง แต่ในอนาคตอาจเป็นอีกแบบหนึ่ง ตามพระปัญญาของพระเจ้านั้น ความทุกข์คือหนทางสู่ความชื่นชมยินดี การถ่อมตัวมาก่อนการรับเกียรติ เราได้เห็นแบบแผนนี้ในชีวิตของเราผู้เป็นพระกายของพระคริสต์ เนื่องจากแบบแผนนี้ได้เกิดขึ้น

จริงในชีวิตของพระเยซูคริสต์ ตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “พระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลง ทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งมรณานบนางเขน เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงยกพระองค์ขึ้นสูงสุด และประทานพระนามเหนือนามทั้งหมดแก่พระองค์ เพื่อที่ว่าเพราะพระนามของพระเยซูนั้น ทุกชีวิตในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก และใต้พื้นแผ่นดินโลก จะคุกเข่าลงกราบพระองค์ และเพื่อที่ว่าทุกสิ่งจะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟิลิปปี 2:8-11)

4. ทำไมมนุษย์ต้องเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้า

คริสเตียนอาจไม่มีข้อสงสัยว่าเราควรเชิดชูพระเกียรติพระเจ้าหรือไม่ แต่คนทั่วไปคงจะยังไม่เชื่อว่ามนุษย์สมควรสรรเสริญพระเจ้า ในมุมมองของพวกเขาพระเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันสักเท่าใด และสิ่งดีๆ ที่พวกเขาได้รับนั้นก็มาจากความฉลาดและแรงงานของเขาเอง แต่แท้จริงแล้ว ทั้งหมดที่เรามีล้วนมาจากพระเจ้า แม้เราอาจมองพระเจ้าไม่เห็น และจับต้องพระองค์ไม่ได้ แต่พระเจ้ายังทรงเป็นผู้ครอบครองทุกสิ่งทุกอย่าง และเป็นผู้ประทานสิ่งทั้งหมดที่เรามีอยู่ โลกนี้ไม่ได้ถือกำเนิดขึ้นมาเอง แต่เกิดจากผู้ทรงสร้าง ชีวิตของเราก็เช่นกัน เราต้องยอมรับว่า การวางแผน การตัดสินใจ และความคิดทุกอย่างของเรานั้นมาจากความสามารถที่พระเจ้าประทานแก่เรา พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “หรือใครได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระองค์ ที่พระองค์จะต้องตอบแทนเขา’ เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน” (โรม 11:35-36)

มนุษย์ต้องยอมรับว่าพระเจ้าคือพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ เราต้องเชิดชูพระเกียรติพระเจ้า เพราะนอกจากพระเจ้าแล้วไม่มีสิ่งใดเทียบเทียมพระองค์ได้ ดังที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้นล้ำลึกเท่าใด ข้อตัดสินใจของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้ ‘เพราะว่าใครเล่ารู้พระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า? หรือใครเป็นที่ปรึกษาของพระองค์?’” (โรม 11:33-34)

เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างเรา พระองค์ย่อมทรงทราบดีว่าวัตถุประสงค์สำหรับชีวิตของเราคืออะไร วิศวกรสร้างเครื่องยนตโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทำให้รถวิ่งได้ฉันใด พระเจ้าก็ทรงสร้างมนุษย์โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เราเชิดชูพระเกียรติพระองค์นั้น

มาตรฐานแห่งการกระทำของมนุษย์และวัตถุประสงค์แห่งการมีชีวิตของมนุษย์อยู่ที่การเชิดชูพระเกียรติพระเจ้า

ชีวิตของเราจะบริบูรณ์เมื่อเราดำเนินชีวิตตามวัตถุประสงค์ที่พระเจ้าทรงสร้างเรา คือการเชิดชูพระเกียรติพระเจ้า ผู้นำคริสตจักรสมัยโบราณท่านหนึ่งคือ ออกัสติน (Augustine) เคยเขียนไว้ว่า “พระองค์ทรงสร้างข้าพระองค์ทั้งหลายเพื่อพระองค์เอง และจิตใจของข้าพระองค์ทั้งหลายก็ว่าวน่เรื่อยไปจนกว่าจะได้พบการพักสงบในพระองค์” ส่วนในสมัยของเรา ศาสนาจารย์ทิม เคลเลอร์ (Tim Keller) ย้ำเตือนเราว่า เราจะพบความหมายที่แท้จริงของชีวิตก็ในการรับใช้พระเจ้าเท่านั้น ไม่ใช่รับใช้ตัวเอง ท่านกล่าวว่า “การทำงานของเรานับเป็นการทรงเรียกได้ก็ต่อเมื่อเราเปลี่ยนมุมมองต่องานเสียใหม่ โดยถือว่างานคือพันธกิจแห่งการรับใช้บางสิ่งทีเหนือกว่าความต้องการของตัวเราเอง การเห็นงานเป็นเพียงเครื่องมือสำหรับเติมเต็มชีวิตของตนนั้นจะค่อยๆ ทำลายตัวเราเอง” เนื่องจากพระเจ้าทรงสมควรรับการสรรเสริญ และความหมายที่แท้จริงของชีวิตเราอยู่ในพระองค์ พระคัมภีร์จึงสอนให้เราเชิดชูพระเกียรติพระเจ้า โดยกล่าวไว้ว่า “เพราะฉะนั้นเมื่อพวกท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงทำเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” (1 โครินธ์ 10:31) และ “เพราะว่าพระเจ้าทรงซื้อท่านไว้แล้วด้วยราคาสูง ฉะนั้น จงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของพวกท่านเถิด” (1 โครินธ์ 6:20)

ดังนั้น เราควรระมัดระวังไม่แย่งชิงพระเกียรติของพระเจ้า เราควรละอธิษฐานเตือนสติตนเองเสมอๆ ว่า “พระเกียรตินี้มิใช่มีแก่เหล่าข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ มิใช่มีแก่เหล่าข้าพระองค์เลย แต่แด่พระนามของพระองค์ เนื่องจากความรักมั่นคงและความซื่อสัตย์ของพระองค์” (สดุดี 115:1) เราควรมีทัศนคติเหมือนยอห์นผู้ให้บัพติศมาเมื่อเขาได้พบพระเยซู นั่นคือ “พระองค์ต้องยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง” (ยอห์น 3:30) กล่าวโดยสรุป เราควรสรรเสริญพระเจ้าเพราะสรรพสิ่งล้วนมาจากพระองค์ และวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของชีวิตคือการมีชีวิตอยู่เพื่อเชิดชูพระเกียรติพระเจ้าเพียงผู้เดียว

5. มนุษย์จะเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้าอย่างไร

คำกล่าวว่า “ขอเชิดชูพระเกียรติพระเจ้า” เป็นถ้อยคำที่กว้างและดูจะจับต้องยาก นอกจากการร้องเพลงนมัสการแล้ว เราจะเชิดชูพระเกียรติพระเจ้าอย่างไรได้อีกบ้าง? เราอาจสรุปสั้นๆ ได้ว่า เราเชิดชูพระเกียรติพระเจ้าได้โดยผ่านความคิด คำพูด และ

การกระทำใดๆ ก็ตามที่ช่วยให้เราและคนอื่นๆ เข้าใจว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใดและมีพระลักษณะอย่างไร เช่น พระเจ้าทรงบริสุทธิ์และประกอบด้วยความรัก หากเราอยากรู้ว่าสิ่งใดเป็นการเชิดชูพระเกียรติพระเจ้า เราควรตอบคำถามสองข้อ ได้แก่ 1. สิ่งนั้นสอดคล้องกับพระคัมภีร์หรือไม่? และ 2. สิ่งนั้นช่วยให้เราหรือคนอื่นๆ เข้าใจได้หรือไม่ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใดและมีพระลักษณะอย่างไร?

เนื่องจากพระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระสิริ เราจึงต้องตอบสนองด้วยการสรรเสริญ ใ้ว่างใจ และเชื่อฟังพระองค์ เมื่อเราแลเห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราจึงต้องเชิดชูพระเกียรติพระองค์ด้วยการยอมรับว่าพระองค์คือพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ และประกาศพระราชกิจกับพระสัญญาของพระองค์ให้คนอื่นๆ ได้รับรู้

แล้วเราจะสรรเสริญ ใ้ว่างใจ และเชื่อฟังพระเจ้าอย่างไรดี? การจะตอบคำถามนี้ได้อย่างสมบูรณ์ เราต้องศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างต่อเนื่อง ให้การอ่านและการใคร่ครวญพระวจนะของพระเจ้าเป็นส่วนสำคัญในชีวิตประจำวันของเรา

ในหนังสือที่มีเนื้อหาสั้นๆ อย่างเล่มนี้ เราไม่อาจสรุปคำสอนของพระคัมภีร์มาได้ทั้งหมด หากท่านผู้อ่านอยากรู้ว่าพระคัมภีร์สอนให้เราเชิดชูพระเกียรติพระเจ้าอย่างไร ท่านก็ต้องอ่านพระคัมภีร์ด้วยตนเอง และไปนมัสการยังคริสตจักรที่สอนพระวจนะของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ผู้อ่านมีแนวทางเบื้องต้นที่จะนำไปปฏิบัติ จะขอแนะนำวิธีขั้นพื้นฐานในการเชิดชูพระเกียรติพระเจ้าดังนี้

จก้อมตัวลง กลับใจเสียใหม่ และไว้ว่างใจพระคริสต์ในชีวิตประจำวัน

พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา” (สุภาษิต 9:10) ก่อนอื่นเราต้องยอมรับว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่จริง และเราไม่สมควรได้รับพระคุณของพระองค์ เราต้องสารภาพบาป และกลับใจจากบาปเหล่านั้น เราต้องยอมรับว่าเราพึ่งตนเองไม่ได้ และเราต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์ ถ้าเรายังคงพึ่งพาความสามารถของตัวเอง เราก็กำลังยกย่องตัวเองและไม่ได้เชิดชูพระเกียรติพระเจ้า

จงยอมรับสิทธิอำนาจของพระเจ้าในการครอบครองชีวิตทุกด้านของเรา

มีบางคนมานมัสการพระเจ้าในวันอาทิตย์ แต่ไม่ได้รับสิทธิถึงพระเจ้าเลยในการทำงาน และการดำเนินชีวิตระหว่างวันจันทร์ถึงวันเสาร์ มีหลายคนที่ยังพึ่งพาพระเจ้าเพื่อที่จะรอดจากบาป แต่ยังคงพึ่งพาความฉลาดและความเข้มแข็งของตัวเองในด้านอื่นๆ ของชีวิต โดยเชื่อว่าความสำเร็จในชีวิตขึ้นอยู่กับความพยายามของเขาเอง แน่หนอนว่าเราต้องวางแผน ใช้ความคิดและความสามารถที่พระเจ้าประทานแก่เรา พระองค์ไม่ได้ให้เราปล่อยวางทุกอย่างฝากไว้กับพระเจ้าเท่านั้น เราต้องทำงานอย่างขยันขันแข็งและสัตย์ซื่อ แต่ในเวลาเดียวกัน เราก็ต้องยอมรับว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้นำของเรา และเป็นผู้ประทานความสำเร็จ ในโลกนี้มีหลายปัจจัยที่ไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของเรา ดังนั้นพระคัมภีร์จึงเขียนไว้ว่า “ใจของมนุษย์กะแผนงานทางของเขา แต่พระยาห์เวห์ทรงนำอย่างแท้จริงของเขา” (สุภาษิต 16:9) เราต้องวางแผนก็จริง แต่ต้องทำด้วยความถ่อมใจ โดยเหตุนี้พระคัมภีร์จึงเตือนเราว่า “พึงให้ดินะ ท่านทั้งหลายที่พูดว่า ‘วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะเข้าไปในเมืองนี้เมืองนั้น จะอยู่ที่นั่นสักปีหนึ่ง และจะค้าขายแล้วได้กำไร’ แต่ท่านไม่รู้เรื่องของวันพรุ่งนี้ ชีวิตของพวกท่านเป็นเหมือนอะไร? ก็เป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่เพียงชั่วครู่แล้วก็จางหายไป แต่พวกท่านควรจะพูดว่า ‘ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะยังมีชีวิตอยู่ และจะทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น’ แต่เวลานี้ท่านกลับอวดอ้างด้วยความทะนงของตนเอง การอวดอ้างทุกอย่างนั้นล้วนเป็นความชั่ว” (ยาโคบ 4:13-16)

จงเชื่อฟังพระเจ้า

บางคนพยายามรับใช้พระเจ้าอย่างที่เขาเห็นสมควร แต่ยังไม่ค่อยรู้ว่าพระเจ้าตรัสสั่งอะไรบ้างในพระคัมภีร์ บางครั้งเราทูลขอให้พระเจ้าเปิดเผยพระประสงค์ของพระองค์แก่เรา แต่กลับไม่ยอมศึกษาพระคัมภีร์อันเป็นสิ่งที่เปิดเผยพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างชัดเจนที่สุด เราขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ แต่ลืมไปว่าการทรงนำของพระวิญญาณนั้น โดยหลักแล้วก็คือการช่วยให้เราเข้าใจสิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าทรงสอนเราในพระคัมภีร์ พระเยซูตรัสว่า “แต่องค์ผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรานั้นจะทรงสอนพวกท่านทุกสิ่ง และจะทำให้ระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวกับท่านแล้ว” (ยอห์น 14:26) ถ้าเรารักพระเจ้าและอยากเชิดชูพระเกียรติพระองค์ เราต้องกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้และเชื่อฟังทุกสิ่งที่พระเยซูทรงสอน

ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า “ถ้าพวกท่านรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา” (ยอห์น 14:15) การหลีกเลี่ยงเฉพาะบาปใหญ่ๆ เช่น การฆ่าคนและการทำผิดประเวณี ย่อมไม่เพียงพอ เราต้องยอมจำนนต่อพระเจ้าในทุกเรื่อง ไม่ใช่บางเรื่องเท่านั้น เพื่อเชิดชูพระเกียรติพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว เราต้องเชื่อฟังทุกสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสสั่งเรา (มัทธิว 28:20)

จกอธิษฐาน

การอธิษฐานเป็นวิธีหนึ่งในการเชิดชูพระเกียรติพระเจ้า เพราะการอธิษฐานคือการยอมรับว่าพระเจ้าทรงมีอำนาจเหนือเรา ยอมรับว่าทุกสิ่งล้วนมาจากพระเจ้าและอยู่ภายใต้การควบคุมของพระองค์ ในขณะที่เดียวกันเราก็ต้องยอมรับด้วยว่า พระเจ้าคงไม่ตอบคำอธิษฐานทั้งหมดของเราตามที่เราต้องการ เราต้องพร้อมยอมรับคำตอบจากพระองค์ ไม่ว่าคำตอบนั้นจะเป็นดังที่เราคาดหวังหรือไม่ก็ตาม เพราะพระเจ้ายิ่งใหญ่ พระองค์ทรงสูงส่งกว่าเรา ทรงประกอบด้วยปัญญาและความรอบรู้เหนือกว่าเราอย่างเทียบกันไม่ได้ พระเจ้าตรัสว่า “เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกอย่างไร ทางของเราก็สูงกว่าทางของพวกเจ้า และความคิดของเราก็สูงกว่าความคิดของเจ้าอย่างนั้น” (อิสยาห์ 55:9) ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องพร้อมที่จะประกาศความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในทุกสถานการณ์ ดังแบบอย่างของโยบที่กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์” (โยบ 1:21)

6. สิ่งที่ย่างชิงพระเกียรติของพระเจ้ามีอะไรบ้าง

เรารู้ดีว่าการไหว้รูปเคารพเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม เพราะเป็นการเชิดชูสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า แต่เราอาจมองข้ามอีกหลายสิ่ง ที่เราและคนอื่นๆ กระทำอันเป็นการแย่งชิงพระเกียรติของพระเจ้า เราอาจไม่ได้ไหว้รูปเคารพ แต่ใจของเราเป็นโรงงานประดิษฐ์รูปเคารพในรูปแบบอื่นๆ เช่น อำนาจ เงิน ชื่อเสียง หรือเพศสัมพันธ์ แท้จริงแล้วคริสตชนจำนวนไม่น้อยในสมัยนี้ยังคงติดกับดักแห่งการไม่เชิดชูพระเกียรติพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวโดยวิธีการต่างๆ

เราแย่งชิงพระเกียรติของพระเจ้าอย่างไรบ้าง? เราละเลยการอธิษฐานและลืมขอบคุณพระเจ้า เรายกย่องและสนับสนุนผู้นำคริสตจักรที่วางอำนาจเหนือคนอื่น ๆ เพื่อสร้างอาณาจักรของตัวเอง ศิษยาภิบาลที่สนใจชื่อเสียงของตัวเองมากกว่าพระเกียรติของเจ้ามีอยู่จำนวนไม่น้อย พวกเขาอาจไม่รู้ตัว แต่ในความเป็นจริง พวกเขาแสวงหาเกียรติเพื่อตัวเองในนามของการแสวงหาพระเกียรติของพระเจ้า เช่น ผู้รับใช้ที่อ้างว่าเขาต้องมีชีวิตความเป็นอยู่แบบมั่งคั่งเพื่อจะได้สะท้อนพระสิริของพระเจ้า

ในยุคที่สื่อสังคมออนไลน์เฟื่องฟู เราต้องระมัดระวังเรื่องการยกย่องตัวเองให้ดี เช่น เราถ่ายภาพตัวเองและโพสต์ออนไลน์มากเกินไปหรือไม่ เราทุ่มเทสร้างภาพลักษณ์ตัวเองเพื่อให้คนอื่น ๆ ชื่นชมใช่หรือไม่ ในการโพสต์และการใช้สื่อสังคมออนไลน์นั้น แท้จริงเราปรารถนาที่จะชี้นำคนอื่น ๆ ให้ยกย่องพระเจ้าหรือยกย่องตัวเราเอง?

ในทุกยุคทุกสมัย มนุษย์ล้วนมีปัญหาเรื่องความหยิ่งผยอง ไม่ว่าจะเป็นด้านธุรกิจ การเมือง ศาสนา หรือเรื่องส่วนตัว บ่อยครั้งเราประเมินตัวเองสูงเกินไป เราคิดว่าความสามารถและทรัพยากรที่เราจะมีช่วยให้เราทำทุกอย่างได้ นอกจากนี้เรายังประเมินคนอื่น ๆ สูงเกินไปด้วย แล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าพวกเขาเป็นมนุษย์ธรรมดาที่ทำให้เราผิดหวังได้

“พระสิริจะมีแต่พระเจ้าผู้เดียว” เป็นข้อสรุปของเสาหลักประการอื่นๆ

พระสิริของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงเป็น ทรงกระทำ และทรงสัญญา ดังนั้น “พระสิริจะมีแต่พระเจ้าผู้เดียว” (หรือ *โซลี เดโอ กลอริอา*) จึงเป็นข้อสรุปที่ดีของเสาหลักทั้งห้าประการ เป้าหมายของเสาหลักแต่ละประการก็คือการเชิดชูพระเกียรติพระเจ้าในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นในด้านคำสอน หลักปฏิบัติ ความรอด และการดำเนินชีวิตประจำวัน ถ้าเราเข้าใจเสาหลักเหล่านี้ และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตส่วนตัวและในคริสตจักร เราจะสามารถรักษาแก่นแท้ของคริสต์ศาสนาและเชิดชูพระเกียรติพระเจ้าในทุกด้านของชีวิต **III**

บทสรุป

ศาสตราจารย์ ดร.รุ่ง เรืองสันต์อาจิณ

เมื่อได้อ่าน **เสาหลักห้าประการของโปรเตสแตนต์ (The Five Pillars of the Protestant Faith)** มาแล้ว ก็จะเห็นภาพรวมได้ว่า ทั้งห้าเรื่องคือ พระคัมภีร์เท่านั้น พระคุณเท่านั้น ความเชื่อเท่านั้น พระคริสต์เท่านั้น และพระสิริจะมีแต่พระเจ้าผู้เดียว ล้วนเกี่ยวโยงกันอย่างแยกไม่ออก โดยมีพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นหัวใจหรือศูนย์กลางสำคัญของเรื่องทั้งหมด คำสอนใดที่ออกนอกกรอบนี้ก็อาจเสี่ยงต่อการหลุดออกจากแก่นความเชื่อที่คริสตชนยึดถือกันมานับนานนับพันๆ ปี คือความเชื่อที่เรียกว่า “สัมมาธรรม” (Orthodoxy)

บางคนอาจรู้สึกตื่นเต้นกับการได้ยินคำสอนใหม่ๆ ที่ในคริสตจักรของตนไม่เคยเคยได้ยิน หรืออาจได้รับการสอนในสิ่งแปลกใหม่ที่ตนไม่เคยได้ยินมาก่อน จนบางครั้งถึงกับเข้าใจว่าคริสตจักรของตนไม่ได้สอนสิ่งสำคัญเหล่านี้ หรือสอนไม่ครบไม่สมบูรณ์ แต่หารู้ไม่ว่าสิ่งที่ได้ยินได้ฟังหรือได้เรียนรู้มานั้นแท้จริงไม่อยู่ในครรลองคลองธรรม ไม่ใช่คำสอนที่เรียกว่า “สัมมาธรรม” ไม่ใช่หลักที่คริสตจักรได้ยึดถือสืบมาช้านาน

ในโลกแห่งการเปลี่ยนแปลง เรามักคุ้นเคยกับคำว่า “นวัตกรรม” และ “การพัฒนา” สิ่งต่างๆ ในโลกนี้เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอและพัฒนาได้ แต่ความเชื่อเป็นสิ่งที่ต้องยึดมั่นตามหลักที่บรรพบุรุษแห่งความเชื่อได้สอนสั่งสืบต่อกันมา ถ้าความเชื่อมี “นวัตกรรม” นั้นย่อมแปลว่า สังคมและสิ่งแวดล้อมจะเข้ามามีบทบาทกับความเชื่อของเราให้หันซ้ายหันขวาได้ ความเชื่อของเราก็จะคลอนแคลน จนอาจเข้าข่ายอย่างที่เปาโลกล่าวไว้ในพระธรรมเอเฟซัส 4:14 ถ้าเป็นเช่นนั้น นอกจากเราจะไม่มีจุดยืนในเรื่องความเชื่อแล้วยังแสดงว่าความเชื่อที่เรามีอยู่ยังไม่สมบูรณ์ ไม่สามารถเป็นหลักให้เรายึดถือในการดำเนินชีวิตและในการทำพันธกิจ อีกทั้งยังส่งผลให้อัตลักษณ์ของเราพร่ามัวไปในทันที

คำสอนใหม่ๆ ที่ได้ยินมานั้น บางทีก็ไม่ได้ใหม่เสียทีเดียว แต่เป็นเรื่องเก่าเล่าใหม่ หรือเพิ่มองค์ประกอบใหม่เข้าไปบ้าง แต่ที่สำคัญคือ คำสอนเหล่านั้นมักจะมาพร้อมกับ คำสรุปแบบเหมารวมว่า สาเหตุที่คริสตจักรไม่เจริญ ไม่เติบโต ก็เพราะขาดคำสอนเหล่านี้ไป พระเจ้าจึงไม่วยพร เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งสมาชิกและศิษยาภิบาลต่างก็ไม่อยากเสีย โอกาส จึงเร่งรีบสนใจโดยขาดหลักในการไตร่ตรอง ด้วยเหตุนี้เอง หนังสือเล่มเล็กๆ นี้ จึงก่อเกิดขึ้น เพื่อให้หลักการในเรื่องความเชื่อของโปรเตสแตนต์

หลังจากที่ได้นำเสนอเกี่ยวกับเสาหลักทั้งห้าประการมาแล้ว ในบทสรุปก็จะขอ ประมวลประเด็นหลักๆ มากล่าวไว้ ดังนี้

1. พระคัมภีร์เท่านั้น (โซลา สคริปทูรา)

1.1 หนังสือเล่มนี้เริ่มอธิบาย “ความเชื่อหลักของโปรเตสแตนต์” ด้วยเรื่องของพระ คัมภีร์ เพราะพระคัมภีร์เป็นแหล่งที่มาของความรู้ความเข้าใจทุกอย่างในเรื่องความเชื่อ หลักปฏิบัติ และการทำพันธกิจของเรา เป็นแหล่งข้อมูลเดียวที่เรายึดถือ และเป็นข้อมูลที่ เราเชื่อถือได้ เป็นการสำแดงของพระเจ้าที่ได้บันทึกไว้ให้แก่ชนรุ่นหลัง เพื่อการสอน การฟูมฟัก และเพื่อเป็นหลักยึดถือในการดำเนินชีวิต เพราะเราเชื่อว่าพระคัมภีร์เป็น พระวจนะของพระเจ้า

จากข้อมูลนี้ เราได้เรียนรู้เรื่องการรับความรอดโดยพระคุณ เราเรียนรู้ว่าเราอดโดย ความเชื่อ เราเรียนรู้ว่าเราอดโดยพระเยซูคริสต์ และเมื่อเราได้รับความรอดจากการเชื่อ ในพระเยซูคริสต์ พระสิริและการยกย่องสรรเสริญจึงเป็นของพระคริสต์แต่เพียงผู้เดียว

1.2 พระคัมภีร์มีสิ่งที่จำเป็นต่อความเชื่อของเราอยู่เพียงพอแล้ว ไม่จำเป็นจะต้อง เสริมด้วยสิ่งอื่นได้อีก ไม่ว่าจะเป็นประเพณีคริสตจักร เหตุผล หรือประสบการณ์ส่วนบุคคล เช่น คำตรัสจากพระเจ้านอกเหนือพระคัมภีร์ นิमित หรือการเสริมแต่งบางอย่าง สิ่งเหล่านี้อาจเป็นอันตรายต่อความเชื่อหลัก เพราะจะเอาเรื่องส่วนบุคคลมาเทียบเทียม พระคัมภีร์ ทำให้พระคัมภีร์ถูกมองไปว่าไม่สมบูรณ์ครบถ้วน ถ้าพระคัมภีร์เขียนขึ้นจาก การตัดสินใจของพระเจ้า พระองค์จะไม่บันทึกข้อมูลสำคัญเอาไว้ในพระคัมภีร์หรือ พระองค์ จะปล่อยให้ข้อความสำคัญๆ ตกหล่นไปอย่างนั้นหรือ ไม่เป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน

กว่าจะมาเป็น “พระคัมภีร์” (Canon) คริสตจักรในสมัยนั้นได้ใช้เวลานับร้อยปี พิจารณาผ่านกระบวนการคัดกรองแล้วคัดกรองเล่า มีใครจะอ้างได้ง่ายๆ ว่าพระเจ้าตรัสกับผู้นั้นผู้นี้โดยไม่มีมาตรฐานให้คริสตจักรพิจารณาคัดกรอง

1.3 พระคัมภีร์ยืนหยัดตั้งมั่นเผชิญการเปลี่ยนแปลงของโลก ถึงแม้โลกจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ยังคงเป็นพระคัมภีร์เล่มเดิมไม่เปลี่ยนแปลง แต่อาจมีการตีความและเกิดความเข้าใจใหม่มุมมองใหม่ขึ้นได้ เพียงแต่ว่าการตีความพระคัมภีร์ต้องกระทำด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง ในประวัติศาสตร์คริสตจักร เราเห็นผลของการตีความพระคัมภีร์ที่ทำให้เกิดความขัดแย้งบ้าง แยกแยกบ้าง หรือเกิดเป็นคณะนิกายก็มี สิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยงคือการตีความตามใจชอบ หรือพยายามใช้พระคัมภีร์มาเป็นเครื่องมือยืนยันสิ่งที่เราคิด สิ่งที่เรายากพูด หรือสร้างความเชื่อถือให้ตนเอง เราต้องให้พระคัมภีร์พูดกับเรา มิใช่ไปยึดเยียดคำพูดของเราให้พระคัมภีร์

2. พระคุณเท่านั้น (โซลา กราเทีย)

ประเด็นที่คนมักจะถามก็คือ เราต้องทำอะไรถึงจะได้ความรอด หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ มีสิ่งใดหรือไม่ที่จะใช้แลกมาซึ่งความรอด

2.1 ความรอดของเรานั้นพระเจ้าทรงให้มาเปล่าๆ นั่นคือสิ่งแน่แท้ พระองค์ไม่ได้คิดราคาค่างวดอะไรกับเรา (แต่ไม่ได้หมายความว่าความรอดไม่มีราคาที่ต้องจ่าย ตรงกันข้ามทีเดียว พระเยซูได้จ่ายราคาอันมหาศาลอย่างที่ไม่มีคนที่สองในโลกจะทำได้) การปฏิบัติศาสนกิจ การรับใช้ การถวายทรัพย์สิ่งของ หรือการใช้ชีวิตอย่างร้อนรน ล้วนเอามาแลกเปลี่ยนกับความรอดไม่ได้เลย พุดง่าย ๆ ว่า ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์ทำแล้วจะมีคุณค่าเพียงพอให้เอามาแลกเปลี่ยนกับความรอดจากพระเจ้าได้ (ดังที่ภาษาอังกฤษใช้คำว่า earn) และแท้จริงแล้ว ความรอดก็ไม่ได้มีไว้ให้แลกเปลี่ยนซื้อขายกันเสียด้วย

มีอีกคำหนึ่งที่คริสตชนคุ้นเคยและชอบ คือ “พระคุณ” พระคุณคือสิ่งที่พระเจ้าทรงให้เราเปล่าๆ เช่นเดียวกัน ความหมายของคำก็บ่งบอกอย่างชัดแจ้งแล้ว เราจึงไม่อาจอาศัยความประพฤติ หรือความพยายามทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือไม่ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด เพื่อแลกมาซึ่งพระคุณ เราอาจสงสัยว่าเราได้พยายามรับใช้พระเจ้าอย่างแข็งขัน รักษาชีวิตคริสเตียนอย่างคงเส้นคงวา เข้มงวดในเรื่องศีลธรรม มีจรรยา และอื่นๆ ซึ่งเราทำได้ดีกว่าใครบางคนที่มีตำแหน่งในคริสตจักรเสียอีก แต่ทำไมพระเจ้าไม่เห็นอวยพร

เราเหมือนอย่างเขา เราไม่ได้รวย สุขภาพก็ได้ไม่ได้แข็งแรง เราไม่เข้าใจว่าทำไมจึงเป็นเช่นนี้ แท้จริงแล้ว เราต้องเข้าใจเรื่องพระพรน้อยอย่างรอบด้านเป็นประการแรก และอีกประการหนึ่งคือเราต้องเข้าใจที่มาของพระพรด้วย (รายละเอียดปรากฏในบทที่ 3 แล้ว)

2.2 เราตอบสนองการรอดโดยพระคุณด้วยใจกตัญญู เรื่องไม่ได้จบตรงที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมความรอดให้เราเปล่าๆ เท่านั้น แต่ยังต้องพูดต่อไปด้วยว่าในส่วนของเราจะต้องทำอะไร เพื่อให้ครบวงจรความรอด เราต้องตอบสนองด้วยการรับ และรับด้วยใจกตัญญู ซึ่งหมายความว่า เมื่อเราได้รับความรอดหรือชีวิตใหม่จากพระเจ้า เราต้องยอมให้ระบบเก่าๆ และข้อมูลเก่าๆ ของเราที่มีอยู่ก่อนหน้านี้ถูกลบทิ้งไป (delete) และรับเอาระบบใหม่ข้อมูลใหม่เข้ามาแทนที่ หากใช้คำของท่านเปาโลก็คือ มีชีวิตใหม่ หรือมีชีวิตที่ถูกสร้างใหม่ ฉะนั้น สิ่งใหม่ๆ ในชีวิตก็จะเกิดขึ้น เช่น มีการรับใช้พระเจ้า มีการดำเนินชีวิตตามวิถีพระคริสต์ หรือใช้ชีวิตเพื่อพระคริสต์

ถามว่าสิ่งที่เราทำเพื่อพระคริสต์ หรือตราการรับใช้พระคริสต์นี้ เหมือนกับการตอบแทนบุญคุณของพระคริสต์ใช่ไหม เข้าข่ายการแลกเปลี่ยน หรือจ่ายราคาค่างวดใช่หรือไม่ ขอตอบว่าไม่ใช่เลย และจะขออธิบายดังนี้ เมื่อชีวิตเปลี่ยนไปเป็นอะไร ก็ย่อมมีผลผลิตของสิ่งนั้นๆ ออกมา ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเปลี่ยนพันธุ์พืชใหม่ ไม่ว่าจะเป็นไม้ผล หรือไม้ดอก ก็ย่อมจะได้ผลผลิตตามพันธุ์นั้นๆ หรือเมื่อเปลี่ยนเครื่องจักรใหม่ กำลังก็ย่อมต่างไปจากเดิม นี่จึงเป็นเรื่องธรรมชาติ เมื่อชาวสวนปลูกไม้ผลชนิดใด การออกผลก็ย่อมเป็นไปตามธรรมชาติของพันธุ์ไม้นั้น กล่าวคือ พันธุ์ไม้ที่ออกผลตก ก็ต้องออกผลตกวันยังค่ำ

3. ความเชื่อเท่านั้น (โซลา ฟิเด)

ก่อนหน้านี้ได้พูดไปแล้วว่า เราตอบสนองความรอดโดยพระคุณด้วยใจกตัญญู ตอนนี้ต้องพูดต่อไปอีกว่า เราตอบสนองความรอดโดยพระคุณด้วยความเชื่อเนื่องจากความรอดมีราคาสูงมาก เราไม่อาจจะได้มาด้วยความสามารถของเราเอง แต่พระเจ้ากลับให้เราเปล่าๆ เราได้รับความรอดนี้ด้วยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ความรอดจึงเป็นของประทาน เป็นพระคุณของพระเจ้า

3.1 ความเชื่อกับการประพटीไม่ใช่สิ่งที่ขัดแย้งกัน ทั้งยังเป็นเหตุเป็นผลกัน กล่าวคือ เราไม่ได้รอดโดยอาศัยการประพटीหรือการกระทำของเรา การทำความดีของเรานำ

เราไปสู่ความรอดไม่ได้ เราต้องพึ่งในพระเยซู ด้วยการเชื่อในพระองค์เท่านั้น และเมื่อเราได้รับความรอดแล้ว เราก็ต้องมีการกระทำที่เป็นผลตามมา เพราะนั่นถือเป็นเรื่องอัตโนมัติ ถ้าไม่มีการทำดี แสดงว่ามีความผิดปกติเกิดขึ้น หากอาศัยภาพเปรียบเทียบจากพระคัมภีร์ เรื่องนี้ก็เปรียบเหมือนกับต้นไม้ผล ซึ่งจะต้องออกลูก มิฉะนั้นถือว่าไม่ปกติ บางคนอาจไม่รู้จักต้นทุเรียน รู้จักแต่ผลทุเรียน แต่พอเห็นผลทุเรียนห้อยอยู่บนกิ่งต้นไม้ ก็รู้ทันทีว่านั่นเป็นต้นทุเรียน ฉะนั้นฉันนั้น เรารู้ว่าคนใดเป็นลูกของพระเจ้า ก็ด้วยการเห็นการกระทำของเขานั้นเอง

3.2 ความเชื่อมีความสำคัญต่อการที่เราได้รับความรอด แต่ต้องเข้าใจว่า ลำพังความเชื่อเองไม่ได้นำเราสู่ความรอด เพราะความรอดนั้นพระเยซูคริสต์เป็นผู้ประทานแก่เรา ความเชื่อเปรียบเหมือนภาชนะที่เอาไว้รองรับความรอด เหมือนถาดรองรับอาหาร หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระคัมภีร์ยังอธิบายเรื่องนี้ว่า เราถูกนับเป็นคนชอบธรรม กล่าวคือแท้จริงแล้วเราไม่ใช่คนชอบธรรม แต่พระเจ้าทรงยกให้ มอบให้ ถือว่า หรือนับว่าเราเป็นคนชอบธรรม เมื่อเรามีความเชื่อในพระองค์

3.3 ความเชื่อแม้สำคัญ แต่เราต้องไม่เข้าใจผิด เราไม่ควรให้ความเชื่อเป็นตัวเอกตัวกำหนด หรือตัวกำหนดของสิ่งต่างๆ เพราะความรอดก็ดี หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ทำผ่านความเชื่อก็ดี เราต้องเข้าใจว่าเบื้องหลังของสิ่งที่เกิดขึ้นคือการกระทำของพระเจ้า เช่นการอัศจรรย์ต่างๆ ถึงแม้ต้องทำโดยอาศัยความเชื่อ แต่ตัวความเชื่อเองไม่ใช่สิ่งที่ก่อให้เกิดการอัศจรรย์ หรือความสำเร็จ พระเจ้าต่างหากที่ทรงเป็นผู้กระทำให้เกิดการอัศจรรย์ และความสำเร็จ

บนพื้นฐานความเข้าใจนี้ เราจะเห็นได้ว่า มีกลุ่มคนที่ให้ความสำคัญแก่คำพูดมากเกินไป โดยเน้นอานุภาพของคำพูดผนวกกับความเชื่อ จริงอยู่ว่าคำพูดมีอานุภาพในตัว แต่ก็ขึ้นกับผู้ฟังด้วย อานุภาพที่แท้จริงของคำพูดซึ่งก่อให้เกิดสิ่งต่างๆ ขึ้นนั้น กระทำได้โดยพระเจ้าเท่านั้น เช่น การตรัสเมื่อทรงเนรมิตสร้างโลกในปฐมกาล ตัวอย่างกลุ่มที่ให้ความสำคัญแก่คำพูดมากเกินไป เช่น กลุ่มที่สอนให้คิดบวก พูดบวก แล้วชีวิตจะบวก ตลอดไปจนถึงกลุ่มที่เรียกว่า “ถ้อยคำแห่งความเชื่อ” (Word of Faith) ซึ่งเชื่อว่า ถ้อยคำที่พูดด้วยความเชื่อสามารถจะเกิดผลในการรักษาโรค ก่อให้เกิดความมั่งคั่งในชีวิต ก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรือง ฯลฯ กลุ่มนี้เชื่อว่าถ้อยคำหรือคำพูดนั้นทรงพลังในตัวเอง เมื่อคนคนหนึ่งพูดด้วยความเชื่อ สิ่งนั้นก็บังเกิดขึ้น

ทำให้ผู้ที่พูดกลายเป็นผู้วิเศษไปในทันใด จนใครๆ อาจมองว่าเขาทำการอัศจรรย์ได้
ทั้งๆ ที่เราเชื่อว่าการอัศจรรย์ใดก็ตามจะบังเกิด หรือไม่บังเกิด เป็นอำนาจสิทธิขาด
ของพระเจ้าที่จะทรงทำหรือไม่ทำก็ได้ เราไม่สามารถจะควบคุมพระเจ้าด้วยคำพูด
หรือถ้อยคำของเรา ดร. นที ดันจันทรพงศ์ ได้เขียนไว้ใน บทที่ 4 หน้า 84 ว่า “ที่สุด
แล้วถ้อยคำแห่งความเชื่อในลักษณะนี้จะใกล้เคียงกับถ้อยคำจำพวกคาถาอาคมของ
ไสยศาสตร์ไทยมากกว่าความเชื่อที่พระคัมภีร์พูดถึง ในพระคัมภีร์ความเชื่อไม่ใช่พลัง
หรือสิ่งที่มีฤทธิ์อำนาจในตัวเอง แต่เป็นการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อวางใจและพึ่งพา
ในพระเจ้าผู้สามารถทำสิ่งที่เราเองทำไม่ได้”

4. พระคริสต์เท่านั้น (โซลัส คริสตัส)

ในหัวข้อที่แล้วได้บอกว่า เราตอบสนองความรอดโดยพระคุณด้วยความเชื่อ ใน
ตอนนี้ต้องขอเพิ่มไปอีกว่า เราตอบสนองความรอดโดยพระคุณด้วยความเชื่อในพระ
เยซูคริสต์ เพราะพระเยซูเท่านั้นที่ทรงช่วย หรือทรงไถ่ให้เราได้รับความรอด พระคัมภีร์
หลายๆ ตอนได้ย้ำแล้วย้ำอีกในเรื่องนี้ เช่น พระธรรมกิจการฯ 4:12 บันทึกว่า “ในผู้อื่น
ความรอดไม่มีเลย เพราะเราไม่มีชื่ออื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้นั้น ไม่โปรดให้มีท่ามกลาง
มนุษย์ทั่วได้ฟ้า” ถ้าเราอ่านตั้งแต่ข้อที่ 10 เป็นต้นมาก็จะเห็นว่ากำลังหมายถึงพระเยซู
เท่านั้นที่ทำให้เราได้รับความรอด

4.1 พระเยซูเป็นศูนย์กลางแต่ผู้เดียว ไม่ใช่มนุษย์คนหนึ่งคนใด ไม่ว่าเขาผู้นั้นจะอยู่
ในฐานะและตำแหน่งใดก็ตาม พระธรรมฮีบรูเขียนไว้ว่า “แต่บัดนี้พระเยซูทรงได้รับพันธ
กิจที่สูงส่งกว่าของพวกเขา เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงเป็นศูนย์กลางแห่งพันธสัญญาอัน
ประเสริฐกว่า ซึ่งตั้งอยู่บนพระสัญญาที่ประเสริฐกว่า” (ฮีบรู 8:6)

อาจจะมีคนถามว่า ถ้าอย่างนั้น การสถาปนาให้มี “ศาสนศักดิ์” เช่น ศาสนาจารย์
ศิษยาภิบาล หรือบิชอป จะเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้อย่างไร ความจริงแล้ว ผู้ที่มีศาสนศักดิ์
เหล่านั้นมิได้เข้ามาทำหน้าที่คนกลาง และศาสนศักดิ์เหล่านั้นก็ไม่ได้มีไว้เพื่อบ่งบอกว่าผู้
นั้นมีสถานภาพสูง มียศศักดิ์ หรือมีฐานันดรใดๆ ทั้งสิ้น แต่ว่าประการแรก สิ่งเหล่านี้
บ่งบอกถึงระดับของความรับผิดชอบกับหน้าที่จากการทรงเรียกที่ต่างกัน และประการที่
สอง สิ่งเหล่านี้เป็นของประทานจากพระเจ้าตามที่พระธรรมเอเฟซัสบทที่ 4 ได้อธิบายไว้

นอกจากนี้ 1 เปโตร 2:5-9 ยังบอกเราว่า มนุษย์ทุกคนติดต่อสัมพันธ์กับพระเจ้าผ่านพระเยซูได้โดยไม่ต้องผ่านมนุษย์คนอื่น ไม่ว่าเขาจะมีตำแหน่งหรือศาสนศักดิ์ใดก็ตาม สถานภาพของผู้เชื่อทำให้เราสามารถเข้าถึงพระเจ้าได้โดยตรง ไม่ต้องอ้อม ไม่ต้องวน ไม่ต้องอาศัยอุปการะช่วย ซึ่งในสมัยปฏิรูปเรียกหลักข้อนี้ว่า “ความเป็นปุโรหิตของผู้เชื่อ” (priesthood of all believers) คือพระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของผู้เชื่อทุกคน โดยไม่ต้องผ่านนักบวชหรือบรรพชิตใดๆ

4.2 เมื่อกล่าวถึง “พระคริสต์เท่านั้น” หมายความว่า เราไปถึงความรอดโดยผ่านพระคริสต์เท่านั้น ไม่ใช่ผ่านพิธีทางศาสนา ไม่ใช่ผ่านมนุษย์ ไม่ใช่ผ่านพิธีบัพติศมา ไม่ใช่ผ่านคริสตจักร แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าสิ่งต่างๆ ที่กล่าวมานี้ไม่สำคัญ หรือไม่มี ความหมาย เพียงแต่เราต้องเข้าใจให้แน่ชัดว่า ความรอดเป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่สิ่งอื่นใดที่นำเราไปถึงพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นศาสนพิธี ศาสนบุคคล หรือศาสนสถาน เพราะสิ่งเหล่านั้นไม่ได้ตายแทนเรา ไม่ได้เป็นเครื่องบูชาให้เรา ไม่ได้ไถ่เรา แต่เป็นพระคริสต์เจ้าเท่านั้น

5. พระสิริจะมีแต่พระเจ้าผู้เดียว (โซลี เดโอ กลอริอา)

เมื่อพิจารณาเสาหลักทั้งสี่ประการข้างต้นแล้ว เราก็คouldเห็นว่า ทั้งหมดนี้จะนำมาซึ่งการเชิดชูพระเกียรติและพระสิริของพระเจ้า

คำว่า “พระสิริ” หรือ “พระเกียรติ” อาจใช้ทดแทนกันได้ตามแต่บริบทของเหตุการณ์ พระสิริของพระเจ้าสำแดงผ่านความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ผ่านสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ ผ่านพระสัญญา ความยิ่งใหญ่ และความบริสุทธิ์ของพระองค์ ส่วนมนุษย์เราก็คงต้องเชิดชูพระเกียรติและยกย่องพระสิริของพระองค์ แล้วเราจะทำสิ่งที่กล่าวมานี้ได้อย่างไร? เราทำได้โดย

1. ถ่อมตัวลง กลับใจใหม่ และไว้วางใจพระคริสต์ในชีวิตประจำวัน เราต้องสำนึกว่าเราเป็นคนบาป เรามีความจำกัด ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องพึ่งพาพระเจ้า ไม่ทำตัวหยิ่งผยอง ไม่อวดตัวว่าเราพึ่งตนเองได้

2. ยอมรับสิทธิอำนาจของพระเจ้าในการครอบครองชีวิตทุกด้านของเรา ไม่ใช่รับสิทธิอำนาจพระเจ้าเฉพาะวันอาทิตย์เท่านั้น แต่ทุกวัน ทุกเวลา ในทุกอย่างที่เราทำ ทั้งการดำเนินชีวิต และการทำงาน

3. เชื้อฟังพระเจ้า พระเจ้าตรัสกับเราผ่านพระคัมภีร์ พระคัมภีร์เปิดเผยพระทัยของพระเจ้า เราจึงต้องอ่านพระคัมภีร์ เพื่อจะได้รู้พระทัยพระเจ้า และเมื่อรู้แล้วเราก็จะได้เชื้อฟังพระองค์

4. อธิษฐาน การอธิษฐานเป็นการยกย่องพระสิริของพระเจ้า เพราะในการอธิษฐานเราก็ได้ยอมรับว่าพระเจ้าทรงอยู่เหนือเรา เราต้องฟังกฟังพระองค์ เรายอมรับว่าพระเจ้าทรงไว้ซึ่งอำนาจปกครองสูงสุด หรืออำนาจสิทธิขาด อีกทั้งยอมรับว่าพระเจ้าเป็นผู้ประทานทุกสิ่งที่เรามี ถึงแม้ว่าเมื่ออธิษฐานแล้ว พระองค์อาจจะประทานตามที่เราขอหรือไม่ประทานตามที่ขอ หรือให้เราอดทนรอต่อไปอีก ทั้งหมดก็ล้วนเป็นสิทธิของพระองค์ทั้งสิ้น เพราะพระองค์ทรงเป็นเจ้าของชีวิตของเรา

สิ่งที่ผู้เชื่อต้องเตือนตนเองเสมอคือ เราต้องไม่แย่งชิงพระเกียรติของพระเจ้า ในการรับใช้ เราอยู่ในฐานะ “ผู้รับใช้” เท่านั้น ทุกอย่างที่เรามี ทั้งเงินทอง ตำแหน่งเกียรติยศ ชื่อเสียง ล้วนแล้วแต่พระองค์ประทานให้ กระนั้นก็ตาม มิใช่ว่าต้องมีสิ่งเหล่านี้ถึงจะเชิดชูพระเกียรติพระเจ้าได้ ชีวิตที่ทนทุกข์ ชีวิตที่ธรรมดาสามัญ ก็เป็นชีวิตที่เชิดชูพระเกียรติได้เช่นกัน เราควรตระหนักว่า ไม่มีประโยชน์ที่เราจะไปแย่งชิงสิ่งที่ไม่ใช่เป็นของเรามาครอบครองเพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆ เพราะเมื่อถึงที่สุดของชีวิตแล้ว ผงคลีดินก็จะกลับกลายเป็นผงคลีดิน พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงดำรงอยู่ต่อไป

เมื่อहार้อยปีที่แล้ว นักปฏิรูปคริสต์ศาสนาได้พยายามแก้ไขปรับปรุงคำสอนที่ไม่เหมาะสมไม่ควร แต่ทว่าสิ่งที่เกินพอดีและคำสอนที่ไม่ตรงกับพระคัมภีร์ก็ยังคงมีให้เห็นเป็นระยะๆ บทเรียนเมื่อहार้อยปีก่อนคงสอนเราได้ว่า คำสอนที่ไม่ตรงกับพระคัมภีร์พึงได้รับการแก้ไข เพื่อรักษาคำสอนที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์เอาไว้ และเราต้องยอมฟังซึ่งกันและกัน เพื่อไม่ให้เกิดการแบ่งแยกแตกกลุ่ม **IBS**

ความเชื่อของเรามีหลัก หลักช่วยเราไม่ให้เอนเอียง ไม่ให้ออกนอกกลุ่มนอกทาง ถ้าเมื่อใดออกนอกกลุ่มนอกทางไป ก็จะทำให้ความเชื่อผิดเพี้ยน ผิดรูป กลายเป็นสิ่งอื่นไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ความเชื่อเป็นแกนกลาง สิ่งอื่นๆ เช่น พิธีกรรม แนวปฏิบัติทางศาสนา วิธีการดำเนินชีวิต ตลอดจนความคิด ค่านิยม โลกทัศน์ ชีวิตทัศน์ ล้วนแต่ต้องยึดแกนนี้เอาไว้ จึงจะดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคง หลักหรือแกนจึงเป็นสิ่งที่ขาดเสียมิได้

บทความต่าง ๆ ในหนังสือเล่มนี้มุ่งอธิบายให้ชัดเจนว่าความเชื่อหลักของโปรเตสแตนต์คืออะไร แท้จริงตลอดเวลาที่ผ่านมา เราไม่เคยปลอดจากการท้าทายอันมีต่อความเชื่อที่บรรพบุรุษของเรายึดถือเลย แต่ทว่า トラバidez เรายังมี “หลัก” และยึด “หลัก” เหล่านั้นไว้ให้แน่นแฟ้น เรายังสามารถจะธำรงความเชื่อและรักษาคำสอนที่ถูกต้องเอาไว้ได้อย่างมั่นคง

ศาสตราจารย์ ดร. รุ่ง เรืองสันติอาจิน

สมาคมพระคริสตธรรมไทย

319/52-55 ถนนวิภาวดีรังสิต สามเสนใน

พญาไท กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์ 0-2279-8341 อีเมล tbs@thaibible.or.th

www.thai.bible

ราคา 70 บาท

ISBN 978-616-339-222-0

9 786163 392220